

Πύ-ταυ

ΕΛΕΝΗ Α.
ΙΑΤΡΟΥ
ΚΑΡΑΥΑΝΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

TIK-TAK
Εβδομαδιαίον εικονογρα-
φημένον περιοδικόν

Αρχισυντάκτης
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Έφεσιον)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-98
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί έτήσιαι :
Έσωτερικού Δραχμαί 150
Έσωτερικού Λίρα Έγ. 1
Αμερικικής Δολλάρια 5
Έξάμηνοι και ισμηνοί κατ'
άναλογίαν.

Κυριακή 11 Οκτωβρίου
Αριθ. φύλλου 40

ΚΑΤΟ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ
Η Γερμανική έπιστήμη παρουσί-
αζε τό νέο δαχμά, τό

"GRUNIL,"
Τό Grunil άπαλλάσσει κάθε νοι-
κοκυρά από την πολυήμερο και
κοπιαστική μπουγάδα, διότι χωρίς
τρίψιμο πλένει τά ρούχα μόνο
του εντός μιας ώρας.

Τό Grunil δέν έχει καμμίαν
σχέσιν με τά γνωστά και άγνωστα
παρασκευάσματα που καταστρέ-
φουν τά ρούχα.

Αποζημιώνομεν και τό ακρι-
βότερο ρούχο άν πάθη την παρα-
μικράν φθοράν.

Πωλείται εις τά φαρμακεία και
τά έμπορικά της συνοικίας σας.
Γεν. Αντιπρόσωπος Τό Α-Γ-Γ
Γεν. Αντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΝΗΣ
Αθήναι-Λέκκ 12α

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ
της μασχάλης και των ποδών κα
κατά της δυσσμίας αυτού, χρησι-
μοποιείτε την έπιστημονικήν Γερμα-
νικήν ποδράν

VASENOL
Είναι άπολύτως άβλαβής, διά
τουτο όχι μόνον δέν ξεδιτίχει τό δέρ-
μα, άλλ' άπεναντίας έπενεργεί θερα-
πευτικώς εις τά συγκαύματα, δρο-
σίαν, σπιθύρια και λοιπάς δερμα-
τικές παθήσεις.

Πωλείται εις τά κεντρικά φαρμα-
κεία και μυροπωλεία άντι δασχ. 25
το κυτίον. Έν έλλείψει, έμβάσατε
τό αντίτιμον εις τόν Γενικόν έν Έλ-
λάδι Αντιπρόσωπον κ. ΚΩΣΤΑΝ
ΝΙΚΟΛΑ-ΓΑΗΝ, Εούθου 17 β, και
θα σας σταλή ταχυδρομικώς.

GERMANIKAI
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
ΣΟΒΑΡΟΤΑΤΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ILON
ONGUENT
ABCES

ILON
ΑΛΟΙΦΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ
ΑΠΟΣΤΗΜΑΤΩΝ

Νέα ειδική μέθοδος θεραπείας ριζικής όλων των έμψυχων άνευ τομής ή έγχα-
σεως. Είναι ή τελευταία λέξις της Γερμανικής Ιατρικής έπιστήμης, προϊόν μακροχρό-
νιων έπιστημονικών έρευνών.

Τό «Ιλόν» ΘΑΡΑΠΕΥΕΙ ριζικώς, άνωδύνως, τάχιστα και οικονομικά οίονδήποτε άπο-
στημα από άπλουν μέχρι τοιούτου πναιμίας, Δοδιήνας (Καλογήρους) Άνθρακας φου-
θρακας, Φλέγμονας, Άτονα, κισώδη Έλκη, Περισιτίδας, Έκζέματα, Στρεπτοκοκκί-
μολύνσεις, Μεμολυσμένα τραύματα χρόνια και μή, Συρίγγια και με δυό λόγια κάθε έξοι-
στική πληγήν.

Είνε έν χρήσει εις όλον τόν Κόσμον και αί παγκόσμιαι πολυάριθμα Ιατρ. γυναικεί-
αις Καθηγητών, Ίνστιτούτων, Κλινικών κλπ. (εις την διάθεσιν πάντοτε των ενδιαφε-
μένων) είνε ή επισφράγις των άνωτέρω.

Είναί τό «Φάρμακον φαινόμενον» ως άποκαλείται εις γνωματεύσεις παρ' ένίων κ. κ.
Ίατρών Ημετέρων και Ξένων : Η άποφυγή του νιστεριού και ή άχρήστευσις των παλαιών
δαπανηρών μεθόδων θεραπείας των άνω παθήσεων, άνευ άποτελέσματος πολλάκις. Είναι
άπαραίτητον διά κάθε οικογένειαν διά τάς μικροπληγάς κλπ., καθώς αναφέρουν εις γνω-
τεύσεις των οι κ. κ. Ιατροί Έ. Τζαννής, Γ. Βιδάλικς κ. ά., ένφ διά τάς σοβαράς
χρήζει ιδιαίτερα έντολή του θεράποντος Ιατρού.

Έγκυρομένη παρά του Έπουργείου Υγιεινής και όλων των Ευρωπαϊκών, πολε-
ιας δια τά Φαρμακεία και Φαρμακεμπορεία, με οδηγίαν χρήσεως ενός έκάστου κυτίου-
σοληναρίου.

Οι άπογορευθέντες ίδιως έξ άλλων φαρμάκων ή μεθόδων, μεταχειρισθέντες την (έπι-
στω, θα θεραπευθήτε 1000 ο/ο και συστήσατέ την έπειτα εις πάντας είνε καθήκον σας Ιατρ.

Βιβλιογραφία και δείγματα δωρεάν διά τους κ. κ. Ιατρούς. Γεν. Αντιπρ. ΒΑΛΛΑΣ
Αθήναι, Ρόμβης 18. Ύπαν/ποι Έπαρχιών : κ. κ. Γ. Χ. Πέντζος, Θεσσαλονίκη, Πάρις
έμπορίου.—Αθ. Κωνσταντοπούλου, Πάρις, Αγ. Ανδρέου, 62.—Κ. Γ. Τζωρτζάκης, Χαν-
Κρήτης.—Κ. Άλαμάνης, Καρόιτα.—Φ. Λογιατοπούλου, Ζάκυνθος.

Κατωτέρω παραδέτεμεν και μερικάς γνωματεύσεις :
Δ. Ν. ΔΡΑΚΟΠΟΛΟΣ
Χειρουργός—Γυναικολόγος
Αθήναι 17/6/1931
Πινδάρου 4α

Βεβάζωσις
Δοκιμάσας κατ' επανάληψιν τό ΙΛΟΝ εις την Δοδιήνωσιν και έν γένει εις τάς συ-
φυλοκοκκίαις έκδηλώσεις ίδιως έν αρχή επέτυχον τά πλέον έξαιρετα άποτελέσματα, άσ-
και όταν παραστή ανάγκη διανοίξεως αυτών, τό ΙΛΟΝ επιταχύνει την έπούλωσιν αυτών.
Δ. Ν. Δρακόπουλος, Χειρ. Νοσοκομείον Ποσειδωνίου

ΕΥΑΓΓ. Σ. ΣΩΦΡΟΝΗΣ
Ίατρος—Χειρ/γος
Κύριε Βάχλα,
Έσμηιάθησαν ίσσεις Δοδιήνων και έν τη ένάρξει ακόμη ευρισκομένων ως και φλεγ-
νώδεις διηθήσεις υπεχώρησαν δι' άφθόνον επιδέματος ΙΛΟΝ. Είς τά ευρέα τραύμα-
των διανοιχθέντων ψευδανθράκων επιφέρει την ταχείαν έπούλωσιν των έσχαων και τη
ζωράν σαρκωφειαν του τραύματος,
Υπογρ. Ε. Σ. Σωρόνης, Χειρ/γος κλπ.

Αθήναι τη 17/3/31
Οδός Πειραιώς 7α

Κύριε Βάχλα,
Εν Θεσ/νίκη τη 16/3/31
Εν Θεσ/νίκη τη 16/3/31

ΑΗΝΟΤΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
Διευθυντής
Πρός τόν κ. Βάχλαν, Αθήνας
Μεταχειρισθέντες την παρ' όμων ληφθεϊσαν αλοιφήν ΙΛΟΝ επί διαφόρων τραυ-
μάτων έπιφανείων ως και τινας έκζεματώδεις καταστάσεις, παρατηρήσαμεν μετ' έν-
σας ότι έδωσαν άριστα άποτελέσματα ήτοι την ταχείαν έπούλωσιν των τραυμάτων και
παύσιν της πυρορρίας. Είς τό εξής θέλομεν μεταχειρισθί εις ευρείαν κλίμακα τό ΙΛΟΝ.

Μετ' ευχαριστιών
Ο Διευθυντής
Υπογραφή και σφραγίς κλπ.

Σκέψα σου τη ζωή

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Πώς θέλουν τόν άντρα τους τά κορίτσια.—Τά παιδικά όνειρα που σβύνουν.—Οι κομψοί
και οι χαριτωμένοι.—Έν πρώτοις..να καπνίξη, να μη πίνη μόνο νεράκι. Οι
ήθικοι και τίμιοι νέοι.—Τό παράπονο των άποκλήρων του γάμου.—
Όταν ή μαμά θέλει, ή κόρη δέν θέλει.—Η άπορίης ένός
τύπου και ύπογραμμού συζύγου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΝΑΤΟΛ. ΕΝ ΑΤΟΜ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

στά κέντρα να μη γυρίξη
και να χορεύη λιγάκι.

Και να καπνίξη πρέπει, και να μη πίνη
μόνο νεράκι, και στα κέντρα να γυρίξη,
και να χορεύη πολύ και όχι λιγάκι, και να
κάνη και άλλα πολλά και διάφορα...

Τέτοιον νέο βρίσκονται σήμερα; Άμμος.
Έχει γεμίσει ό νουνιάς. Και τοτο, γιατί
κάθε νέος που έχει τά άνωτέρω προσόντα,
έστο και άν δέν έχει ψιλή στην τσέπη,
έλπίζει ότι πολύ γρήγορα θα άράξη κοντά
σε μιá σεβαστή προκοπή. Έπειτα οι νέοι
αυτοί έχουν και τό άλλο προσόν, άπαραί-
τητον για τόν σύζυγον της εποχής, που
άπαιτεί τό ίδιο τραγούδι :

Και πού και πού να μη βλέπη...
Η έκούσια στραβομάρα, εις ώρισμένα
ζητήματα αναγόμενα εις την άτομικήν έλευ-
θερίαν της γυναικός και στο δικαίωμα του
να διαθέτη όπως θέλη την ζωή της, είναι
έπίσης σπουδαιότατον χάρισμα, έξασφαλί-
σων την ειρηνικήν συμβίωσιν...

Αυτοί οι νέοι λοιπόν ζητούνται. Αντιθέ-
τως, μένουν στο ράφι, όπως τά άζήτητα
στο Τελωνείο Πειραιώς τά όποια έμπο-
ρεύται στο τέλος όσα-όσα, οι έχοντες ά-
τίθετον χαρακτήρα.

Ένας Κύριος σοβαρός κ. κ. με ύπόλη-
ψιν, που δέν λέει ιστορίες να σοκάρουν,
που κυττάζει τη δουλειά του, που δέν είναι
μερεμπάντης και δέν άπλώνει τά χέρια
του σε όποια γυναίκα δη έμπρός του, ένας
ανδρώπο που έχει ώρισμένας άρχας και
άταιήσεις από τόν εαυτόν του, που δέν
νύνεται σάν φιγουρίνη της τελευταίας
μόδας και δέν έχει ως άποκλειστικόν σκο-
πόν της ζωής του τό χορό, τά μπαιν-μίζε,
που δέν κάνει μανικιούρα και δέν έσση να
σφαγή, είναι δύσκολο να βοη σύζυγον...

Κανένα κορίτσι δέν τόν θέλει. Γαλιάνε
όλες εις βάρος του, τόν θεωρούν κουτό
και τρομάζουν στη σκέψη μονάχα ότι μπο-
ρεί να συζησουν μ' ένα τέτοιο τέρας. Κι
όταν ό μπαμπάς και ή μαμά έκθειάζουν τά
προτερήματά του, τό κορίτσι βάσει τά
κλάμματα.

Καλέ είσαστε με τά κλάμ σας που θα
πάσω τέτοιον άνδρα ; Αυτός δέν έξερει να
σταθί. Πώς θα τόν παρουσιάσω στον κό-
σμο, που θα γελάνε όλες ή φίλες μου με
μένα ;

Μά παιδί μου... Είναι σοβαρός,
—Νά μου κινή τη γάση. Αυτός να πάη
να πάρη καμιά γεροντοκόρη!.. Έγώ δέν
χαρμίζω τά νεύατα μου.

Κ' έχει δίχνη. Γιατί, ένας κύριος σάν
κι αυτόν, δάχη και άνάλογες θλαπήσεις
από τη σύζυγό του, θα θέλη να του μα-

γειρεύη, να φροντίξη τό σπότη της, να εί-
ναι νοικοκυρά και να τού κινή και παι-
διά... Τρομερόν !

Κι' έτσι οι ύποψήφιοι γαμπροί που άπο-
τελούν την δευτέραν αυτήν συνομοταξίαν,
δυσκολεύονται να βρούν σύζυγον. Άπευ-
θύνονται παντού, μ' αυτήν την πρόθεση
και άποκρούονται από παντού. Κυττούν
όλες τις πόρτες και τις βλέπουν κλειστές...
Είναι ύποκείμενα γελοία, που έπρεπε να
ζούν τουλάχιστον πρό τριάκοντα έτών,
όποτε κάθε κοπέλλα, περιορισμένη στο
σπότη της, όνειρευόταν ένα νέο σοβαρό, τί-
μιο και ήθικό ως σύντροφό της.

Τώρα κοπιάστε να πήτε σ' ένα κορίτσι
για κάποιον :

—Είναι ήθικός νέος !
—Ηθικός, Χά χά !... θέλεις να
πής κουτός δηλαδή ! Τώρα είναι που δέν
τόν πέρνω.

Η λέξις «ήθικός» σημαίνει άνοησίαν,
και άπλοϊκότητα. Και όχι άδίκως, στην
εποχή που ζούμε, εποχή που μιá τέτοια
λέξη άνήκει εις τό λεξιλόγιον της παρελ-
θούσης χρήσεως, όπως και τά άπαρέμφοτα
στη γραμματική.

Και οι καθήμενοι οι ήθικοι και νοικο-
κύριοδες γαμπροί, εάν έπιμένουν να μη ξε-
ρουν τί κομπολογία έχει γίνει γύρω τους, και
να άγνοούν την εξέλιξη της κοινωνίας μας
ζητούντες γυναίκα που να μοιάζη — όχι
έξωτερικώς, προς Θεού — με τη μαμά τους
βλέπουν τό έδαφος να γάνεται και να κερ-
δίζεται από τους νέους της εποχής που δέν
θα τους έμπιστευόταν κανείς πως μετα-
φράζον ούτε ένα δεματάκι αξίας δυό δραχ-
μών... Και εκφράζουν με πικρίαν τό πα-
ράπονο τους. Κάποιος έλεγε πρό ημερών,
έκθειάζων τά προτερήματά του, και ζητών
την γνώμη των φίλων του, τι σύζυγον να
ζητήση :

—Δέν πίνω, δέν καπνίζω, δέν είμαι
απάταλος, δέν ξεχνυτάω, δέν είμαι γυναι-
κάς. Είμαι τίπος και ύπογραμμός συζύγου.
Δέν φαντάζεσαι ότι δέν θα βρεθί οικογέ-
νεια που γά μη θέλη να βάλη ένα τέτοιο
γαμπρό στο σπότη της ; Ποιος πατέρας και
ποιά μητέρα δέν θα με θέλουν για την
κόρη τους ;

—Πατέρας και μητέρα θα σε θέλουν
ανάπητέ, τού άπνητσαν. Κορίτσι δέν θα
σε θέλει κανένα !

—Γιατί ; τού φανόταν πε-
σβεγο.

—Νά σου πούμε γιατί
Τού εξήγησαν και τόν απέ-
τρεψαν από ένα μάταιον κό-
πον. Κι' εκείνος, ερώτησε στο
τέλος με παράπονο :

—Όστε να μη παντρευτώ ;
—Αν θέλεις να παντρευθής
παντρεύου τη... μαμά κανε-
νός κοριτσιού. Αν κι' αυτές
τώρα τελευταία άσχημα να
σημφορμώνονται με τό περι-
βάλλον ! Έτσι δέν δάχης και
πεθαρά !

ΠΑΝ. ΠΑΛ.

Αὐτοὶ εἶναι ὁ ἔρωτ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Ζ

Κέντρον διασκεδάσεων εἶταν ἡ Ἀθή-
να, ἡ Κόρινθος καὶ ἡ Λέσβος.

Καὶ ἡ παροιμία «οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κό-
ρινθον» βρῆκε τότε, γιὰτὶ εἶταν τόση ἡ
σπατάλη πού γίνονταν ἐκεῖ ὥστε δὲν εἶταν
εὐκόλο γιὰ τὴν τσέπη τοῦ καθενὸς, νὰ ἐπι-
σκέπτεται ἕνα τόσο πολυδάπανο μέρος.

Οἱ πλούσιοι ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀ-
κόμη καὶ τῆς Ἀσίας, πηγύριαν ἐκεῖ γιὰ
ν' ἀπολαύσουν τὰ ἐξαιρετικὰ πιάσματα
ποῦχαν ἀφιερῶθῃ στὸ ναὸ τοῦ ἔρωτα καὶ
τῆς ἡδονῆς. Καὶ φυσικὰ δὲν πηγύριαν μὲ
τὰ χεῖρα ἀδεια ἀλλὰ μὲ τὰ πολυτιμώτερα
δῶρα τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης. Ἐλεφαντουργή-
ματα, πολύτιμοι λίθοι, ὑφάσματα βαρύτιμα
καὶ γενικά κάθε ἐξαιρετικὸ προϊόν προσε-
φέρετο ἀντὶ ἡδονῆς.

Ἡ ἱστορία ἔχει νὰ ἀναφέρει πολλὰ: «Ὁ
Ἀπαλλας ἐσπατάλησε ἀπειρά, ἀπὸ τὰ χρή-
ματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πρὸς χά-
ριν τῆς Πυθιοῦνης εἰς μνήμην τῆς ὁποίας
κατεσκεύασε τὸν πολῦτιμον τάφον παρὰ
τὸν Κεραμεϊκόν.

Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, ἐσπατάλησε
τόσα σὲ μιὰ βραδιά μὲ τὴν ὥραια. Τάμια
ὅσπερ συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς τοῦ ἡσυχολή-
θησαν περιγράφοντες σὲ εἰδικὰ βιβλία τῆς
διασκεδάσεως του. Καὶ ἡ ἀπάντησις πού ἔ-
δωσε ἕνας ἀπόγονός του, δὲν οἱ Ἀρεοπα-
γίται πού ἔκαναν παρατηρήσεις ἔμεινε πα-
ροιμιώδης: «Ζῶ ἐλεύθερος, ἔχω τὴν καλ-
λίτερη ἑταῖρα, πίνω κρασί χιῶτικο καὶ δὲν
ἐνόηλὼ κανένα».

Ὁ Σοφοκλῆς στὰ γεράματα, τὰ εἶχε
φτιάσει μὲ τὴν Ἀρχίπην, ὁ Θεμιστοκλῆς
μὲ τὴν περίφημη Σκιδώνη καὶ ὁ Εὐριπίδης
πὺρ φημιγόνησαν γιὰ μισογύνῃς εἶχε τόσες
κρυφές σχέσεις ὥστε ὁ Σοφοκλῆς σατυρί-
ζοντάς τον ἔλεγε ὅτι εἶναι μισογύνῃς μο-
νάχα πᾶν στὴ σκηνή.

Γενικά οἱ ἀρχαῖοι ἐλάτρευαν τὴν ὁμορ-
φίαν σὺν κατὰ τὸ πῶς ξεχωριστὸ πού μορού-
σε νὰ γίνῃ.

Τότε ἄρχισε καὶ ἡ πρώτη κίνησις τῶν
«Καλλιστευίων». Στὴ Σπάρτη ὑψώσαν τὴν ὁ-
μορφίαν στὴν ἀνωτερότητα τοῦ θεοῦ καὶ
παρεδόχοντο ὅτι μόνον ἀπὸ γάμο ὥραιον
ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μπορούσαν νὰ βγῶν
σπουδαῖοι ἄνδρες.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ὀμηρος εἶσι τοὺς παρα-
δεχεται τοὺς γενναίους, ἴσως μὲ θεοὺς γι'
αὐτὸ καὶ τοὺς ὀνομάζει δῖους.

Καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀρ-
χιδαμος παντρεύτηκε παίροντας γιὰ γυ-
ναῖκα του μιὰ ἀσχημὴ ἀλλὰ πολὺ πλούσια,
λέγανε οἱ Σπαρτιάτες γι' αὐτὸν πῶς μὲ τέ-
πια γυναικα πού πήρε δὲν θὰ γεννήσῃ
λοτὶ βασιλεῖδες σὺν κ' αὐτὸν μὰ θὰ βγά-
σῃ καραγκιοζάκια.

Οἱ πρῶτοι ἀγῶνες ὅμως διὰ τὴν ἐκλο-
γὴν τῶν ὥραιότερων, γίνονταν
στὴν Ἰλῖδα καὶ ὕστερα στὴ
Σπάρτη. Ἀς σημειωθῇ δὲ ὅτι
οἱ ἑταῖρες αὐτὲς πού ξεχώρι-
ζαν πάντα, δὲν διεκρίνοντο μόνον
γιὰ τὴν ὁμορφίαν τους, γιὰ τὰ
χάρδια τους ἢ τῆς ἐρωτικῆς πε-
ριποιήσεως τους. «Ὁχι ἀλλὰ γε-
νικά ὅτι καλὸν εἶχε νὰ δεῖξῃ
μιὰ γυναῖκα τὸ συνενέκρινον
αὐτὲς καὶ μόνον. Κάνοντας συν-
τροφίαν μὲ τοὺς ἐκλεκτότερους
ἤξεραν νὰ ἐκτιμῶν τὴν τέχνην,
τὰ γράμματα, τὰ μεγάλα αἰ-
σθήματα τοῦ ἡρωισμοῦ καὶ
τῆς αὐτοθυσίας... καὶ νὰ τὰ
μοιράζονται πολλὰς φορὲς σὺν
νὰ εἶναι δικά τους. Ἔτσι ἡ Λα-
κωνία...»

σθαίνια φιλοσοφοῦσε στὴ σχολή τοῦ Πλά-
τωνα ἐνθ' ἡ Λέαινα θυσιάζονταν γιὰ τὴν
ἐλευθερία καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀριστογεί-
τωνα. Γιὰτὶ ὅταν ὁ Ἰππίας τὴν συνέλαβε,
τὴν ὑπέβαλε σὲ φρικώδη βασανιστήρια γιὰ
νὰ ὁμολογήσῃ τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού
εἶχαν λάβει μέρος στὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον
του. Κι' αὐτὴ τότε ἀπὸ φόβου μήπως ἀπ' τὰ
βάσανα μαρτυρήσῃ, δάγκωσε κ' ἔκοψε τὴ
γλῶσσαν τῆς. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ Τιμνὸρα
δὲν κᾶνκε γιὰ τὸν Ἀλκιβιάδην; Καὶ πόσα
μεγάλα ἔργα δὲν ἔγειναν ἀπὸ ἑταῖρας; Ἡ
Φρύνη περιτείχισε τὴ Θήβα. Ἡ Λάμια ἔκ-
τισε Ποικιλὴ Στωά στὴ Σικυώνα καὶ τὸ πῶς
σπουδαῖο πού ἔκαναν οἱ ἑταῖρες ὅλες μαζί
εἶναι πού ἐκδικηθήκαν τὸν Ξέρξην γιὰτὶ
κατάστρεψε τὴν Ἀθήνα. Καὶ εἶναι φαν-
ερὸ πῶς ἂν δὲν εἶχε εἰσήγησις ὁ Μέ-
γας Ἀλέξανδρος ἀπ' αὐτὲς δὲν θὰ ἐκδι-
κούνταν. Ἡ συνεχὴς ὑπενθύμησις εἶταν
ἔργο δικό τους.

Ξεχωριστὴ ὁμως θέσι στὴν ἱστορία ἀπ'
ὅλες αὐτὲς ἔχει ἡ Ἀσπασία, πού ἐνέπνευσε
καὶ ἔπλασε ἕναν Περικλῆ... νὰ συνεγα-
σθῇ μ' ἕνα Φειδία... καὶ νὰ γεννηθῶν τὰ
ἀριστουργήματα πού τὸσον ἐθαύμασε καὶ
θὰ θαυμάζῃ ἡ ἀνθρωπότης.

Καὶ ἐδῶ τὸν λόγον ἔχει πάλιν ὁ ἔρωτος.

Ἡ πρόχειρη αὐτὴ βιογραφία τῶν ἑται-
ρῶν τῆς ἀρχαίας ἡμέρας ἔχει μεγάλον ἐνδια-
φέρον στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ
εἶναι γεγονὸς πῶς ἡ γυναῖκα χωρὶς τοὺς
ἀπελευθερωτικούς αὐτοὺς ἀγῶνες—στοὺς
ὁποίους πρωτοστάτησαν οἱ ἑταῖρες θὰ εἶχε
μιὰ θέσι πολὺ διαφορετικὴ. Δὲν εἶναι δὲ
καθόλου ἀσυνήθιστο μὲ τὴν ἀλήθειαν, ἂν
ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι ἡ καλλιτεχνία, τὰ
γράμματα, ἡ πολιτικὴ κλπ. πῆσαν τροφή
καὶ ὑπόθαλαμν ἀπ' αὐτὲς τῆς γόησις πού
τὰ ἔργα τους σήμερὰ ἀποτελοῦν τὴ μεγα-
λείτερη ἀντίφασιν στὶς μικρόλογες συζητή-
σεις τῶν δὴθεν ἡθικολόγων.

Η

Κλείνοντας στὸ κεφάλαιο αὐτό, τὴν ἱ-
στορία γιὰ τῆς ἑταῖρας τῆς ἀρχαίας, θὰ
τῆς ἀφήσω γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ μιλήσουν
μόνες τὸν, μὲ τὰ λόγια πού ὁ μέγας τε-
χνίτης τοῦ λόγου Λουκιανὸς, βάζει στὸ

στόμα τους μὲ τοὺς «ἑταιρικούς ἀντι-
λογους».

Οἱ διάλογοι αὐτοὶ γιὰ μᾶς τοὺς μετα-
νέστερους ἔχουν σημασία, γιὰτὶ σὺν
βλέπουμε πράγματα τέτοια πού ἀντιπα-
ράνται ὁ καθένας πῶς δὲν εἶναι ἡμεῖς
γῆματα τῆς ἐποχῆς μας ἀλλὰ σοφιστὰς
πὺρ μὰ τὰ οἱ ὀρχαῖες ἐλληνίδες νικῶντες
στὸν ἔρωτα. Τὰ μάγια, τὰ ἔρως, οἱ
κοφαντίες, οἱ δοκοὶ, οἱ ὑποσχέσεις οἱ ἐνο-
χληλαί, οἱ ἐκδικήσεις, τὰ πεισμάτα οἱ ἐνο-
ταλῆψεις καὶ οἱ αὐτοτονίες... ὅλα αὐτὰ
εἶναι στὴν σημερινὴ ἐποχὴ παρὰ μιὰ καὶ
παράδοσιν ἀπ' τὴν ἀρχαιότητα.

Ἀκούστε ἕνα διάλογο μεταξὺ τῆς Μῆ-
τιος τοῦ Πάμφιλου καὶ τῆς Δωλίδας:

Μῆτιος.—Βρε Πάμφιλε, τί ν' αὐτὰ πού
μαθαίνω γιὰ σένα; εἰν' ἀλήθεια πῶς πεί-
νεις τὴν κόρη τοῦ ναυτικοῦ τοῦ Φαιδίου
καὶ πῶς γίνονταν κίβλας οἱ γάμοι σας; αὐ-
τοὶ εἶναι οἱ δοκοὶ πού μοῦ κανεὶς καὶ τὰ δὲ
κρυὰ πούχυνες; ἔ, κανένας ἐγὼ γιὰ πᾶσα
θὰ κρατήσω τὸ παιδί πού σὲ λίγο θὰ γε-
νηθῇ καὶ θὰ τοῦ βγάλω τὸν μῦθον σου καὶ
τὴν μεγαλώσω θὰ τὸ δρογγίσω νύχθη νὰ
ζητήσῃ ἐξηγήσεις γιὰ ὅσα ἔκαμες σὴ μά-
να του. Καὶ νὰν τὸ χυάρεσαι αὐτὸ τὸ σῶμα
νὰν πού διάλεξες... Δὲ θέλω νὰ τὴν κα-
τηγορήσω μὰ δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω τὴν
ζηλέψης ἀπ' αὐτὰ τὰ λλοῖθωρα μάτια τῆς
πού τὸ ἕνα κοιτάζει τ' ἄλλο... Μορὲ μοῦ
τρα πού τάχει ἡ γυναῖκα πού πέρνει!

Πάμφιλος.—Τί ν' αὐτὰ πού λές, γιὰ νί-
μους, γιὰ κορίτσια, γιὰ ναυτικούς... ἂν
ἔχω ἰδέα. Κι' ἐπειτὰ δὲν καταλαβαίνεις πῶς
ἐγὼ ἂν ἦθελαν νὰ παντρευθῶ δὲν θάπαι-
ρα τὴν εὐκαιρία, μὰ πὺρ μοῦ πρόδω-
σαν τὴν πλοῖστα θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ
Δωμῆα; Ἀλλὰ ἐσὺ φαίνεται πῶς τὰ σκα-
σες αὐτὰ με τὴ φαντασία σου γιὰ νὰ
μουρηγῇς διαρκῶς σκηνὲς ζηλοτυπίας.

Μῆτιος.—Ὅστε δὲν παντρεύεσαι;
Πάμφιλος.—Τρελλὴ εἶσαι ἢ μεθυσμένη.
Χθὲς δὲ θυμάμαι νὰ ἦπαμε πολὺ.
Μῆτιος.—Ἀχ! καὶ μένα μοῦ τὰ εἶπε
αὐτὰ ἡ Δωρίδα καὶ μὲ στενοχώρησε τόσο
πολύ. Τὴν εἶχα στελεῖν νὰ μοῦ ἀγοράσῃ
προβατόμαλλα νὰ βρεσάνω τὴν κοιλιά μου
κι' αὐτὴ ἀντάμωσε στὸ δόμο κείνη τὴν πα-
ληγο Λεσβία, πού κυνηγάζει... καὶ αὐτὴ
τῆς εἶπε ὅλα αὐτὰ. Νὰ δὲν τὴν ρωτᾷς;

Δωρίδα.—Νὰ σοῦ βγοῦν τὰ μάτια κρυ-
ὰν εἶπα ψέμματα. Νὰ ἡ Λεσβία μὲ ζύγω-
σε καὶ μοῦ εἶπε πῶς ὁ ἀγαπητικὸς σας ὁ Πάμ-
φιλος παντρεύεται τὴ θυγατέρα τοῦ Φαι-
δίου, κι' ἂν δὲν πιστεύεις τράβα ὡς τὸ σπί-
τι τῆς νὰ ἰδῇς τὰ στεφάνια πού τῆς
κερμασμένα στὴν ξώπορτα—εἶσι συνήθ-
ζαν οἱ ἀρχαῖοι—κι' ἀκόμα θάκούσης τῆς
γούδια ἀπὸ χορευτάδες πού λένε τὸ τρα-
γοῦδι τοῦ γάμου.

Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο μὲ τοὺς διὰ
λόγους τῶν ἑταίρων.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΟΙΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

«Τὶ καλὸς τύπος» ὡς τόσο, αὐτὸς ὁ
Μπουσάρ, ὁ Πῶλ; ὁ καλύτερος φίλος».

Ὁ Πῶλ Μπουσάρ, καθισμένος στὸ τρα-
πέζι ἀνάμεσα στὸ Λουὶ Λασενὰ καὶ τὴ
γυναῖκα του Ζωρζέτ, ρουφούσε σιωπηλὰ
τὰ κομπλιμέντα πού τοῦ ἔλεγαν οἱ φίλοι του
μαζί μὲ τὸ παλιὸ κρασὶ, πού τοῦ εἶχαν
βάλει στὸ ποτήρι του.

«Κι' ἐσεῖς εἰσθε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι!»
εἶπε ὁ Πῶλ στὸ ἀντρογύνο πού τὸν φιλο-
ξενούσε.

Μπορεῖ νὰ λήθῃ ὁ κόσμος: ἕνας Γάλλος
—ἕνα ἀνέντι: δύο Γάλλοι—μὰ μονομαχία:
τρεῖς Γάλλοι μὲ οἰκογένεια ἀπὸ τρία ἄτο-
μα, ὁ φιλικὸς ὅμως συνεταιρισμὸς Μπου-
σάρ-Λασενὰ καὶ ἕνας μὲ οἰκογένεια ἀπὸ
δύο ἄτομα καὶ ἕνα φίλο.

Φίλος τῆς Ζωρζέτ, ὅσο καὶ τοῦ ἀντρα
τῆς, ὁ Πῶλ ἦταν ὁ ἐμπιστος τοῦ ἀντρογύ-
νου. Πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ, ὁ Λουὶ τοῦ εἶχε
πῆ ἐμπιστευτικά.

—Οἱ σχέσεις πού ἔχω μὲ τὴν Κλὸ-Κλὸ
μὲ κάνουν δυστυχισμένο.

—Μήπως εἶναι ἀνυπόφορος;

—Καθόλου! εἶναι καλόβολη καὶ χαρι-
τωμένη, δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τί χα-
ριτωμένη πού εἶναι.

—Λοιπόν.

—Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ. Μονάχα ἡ γυναι-
κα μου ἔπρεπε νάχῃ τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι
χαριτωμένη γιὰ μένα! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ
Κλὸ-Κλὸ παίρνει τὴν θέσι τῆς Ζωρζέτ.

—Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀφοῦ ἡ Κλὸ-Κλὸ
εἶναι ἡδὴ ματρεάσα σου, ἡ Ζωρζέτ δὲν
μπορεῖ παρὰ ν' ἀδικεῖται.

—Αὐτὸ εἶναι φυσικό! Δὲν εἶναι τὸ ἴ-
διο πράγμα. Δὲν ἔχει μάλιστα καμμιὰ σχέση.
Ἡ Κλὸ-Κλὸ κλ' ἔρει τὴν Ζωρζέτ μὲ κάθε
τρόπο. Αὐτὸ εἶναι πολὺ καὶ μὲ κάνει δυ-
στυχῇ.

—Εἶσαι περίεργος ἄνθρωπος.

—Ἦθελαν κ' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου νὰ μπο-
ρούσα νὰ συγχωρήσω γιὰ κατὶ τὴ Ζωρζέτ.
Ἔτσι θ' ἀνακουφιζόμουν.

—Διάρβωλε...

—Κατὰ βάθος δὲν τὸ δέξω νὰ μ' ἀγα-
ποῦν ὅπως μ' ἀγαποῦν.

Μετά τὸ φαγητὸ, ἄμα ἔφυγε ὁ Λουὶ γιὰ
τὰ πᾶν στὸ γραφεῖο του, ἡ Ζωρζέτ, λέει
στὸν Πῶλ.

—Ἀγαπητέ μου φίλε, εἰδατε τί καλὸς
πού εἶναι ὁ Λουὶ μαζί μου.

—Εἶναι τέλειος σύζυγος!

—ἔχετε δίκαιο. Γι' αὐτὸ ἔχω πολλὰς
τύψεις, γιὰτὶ τὸν ἀπατῶ.

—Μοῦ τὸ ἐμπιστευθήκατε μυστικὰ αὐτό.
Σὰς εἶπα: μὴ τὸν ἀπατᾷτε: δὲν θάχετε
πᾶ τίνας.

—Ὁχι, ἀλλὰ θὰ λυπόμουν.

—Αὐτὸ δὲν τόχα σκεφθῇ.

—Γιὰτὶ εἶμαι ἡ ἐρωμένη τοῦ Στανισλάς;
Γιὰτὶ βρῶσκω μιὰ ἀπασχόλησιν. Κι' ἐπειτὰ
ὁ Στανισλάς εἶναι χαριτωμένος, ὥραιος...
θὰ ἦμουν τελείως εὐτυχισμένη μαζί του,
ἂν δὲ σκεφτόμουν τὸν Λουὶ. Δυστυχῶς
τὸν σκεφτόμαι!

«Θέλω νὰ κάνω κατὶ γιὰ τὸν Λουὶ. Μὰ
σὺν τί; Ἐπιθυμῶ σχεδὸν νὰ τοῦ συμβῇ
κάποιον δυστύχημα, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω
νὰ τὸν περιποιηθῶ, νὰ τὸν κυτᾶζω... νὰ

τοῦ ἀποδεῖξω τὴν ἀφοσίωσή μου...
Καὶ γιὰ νὰ λατρεύω τὸ βάρος πού
ἔχετε σὴν συνειδήσεώς σας!»

...

Ὁ Πῶλ πέρασε μιὰ κακὴ βδομάδα ἀνά-
μεσα σὺν τῶν συζύγων, πού ἀπατοῦσαν ὁ
ἕνας τὸν ἄλλον καὶ πού ὑπέφεραν γι' αὐτὸ,
ὁ καθένας ἀπὸ τὸ μέρος του. Ἐπὶ πλέον,
τὰ φαγητὰ δὲν ἦσαν πιά τόσο καλὰ. Ὁ
Πῶλ εἶχε μιὰ ἰδέα καὶ πήρε μιὰ ἀπόφαση.

Ἀφοῦ ἤθελαν σῶναι καὶ καλὰ νὰ συγ-
χωρήσῃ νὰ κατὶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον δὲν ἔμενε
παρὰ νὰ μάθουν... Λοιπὸν θὰ τὸ μάθαιναν.
Ὁ Πῶλ θὰ μιλοῦσε στὸν Λουὶ ὅτι ὑπῆρχε
κάποιος Στανισλάς καὶ στὴ Ζωρζέτ ὅτι
ὑπῆρχε κάποιος Κλὸ-Κλὸ. Τότε θὰ συγχω-
ρούσαν ἀμοιβαίως ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Δὲν
θὰ εἶχαν πιά τύψεις καὶ οἱ ἔρωτες τους
δὲν θὰ ταράζονταν πιά ἀπ' αὐτὲς τίς τύ-
ψεις.

Τὰ φαγητὰ θὰ γίνονταν πάλι ὥραια
καὶ ὀρεκτικά καὶ ὅλα θὰ διορθώνονταν μιὰ
χαρὰ.

Ὁ Λουὶ δέχθηκε ἀγριέμενος τὴν ἀπο-
κάλυψιν τοῦ Πῶλ ὅτι ὑπῆρχε κάποιος Στα-
νισλάς πού τὸν ἀγαποῦσε ἡ γυναῖκα του.
Ἡ Ζωρζέτ ἔπαθε νευρικὴ κρίσι ἀκούοντας
τὸ ὄνομα τῆς Κλὸ-Κλὸ.

—Δὲν εἶναι λογικόι!— μουρμούρισε ὁ
Πῶλ, διαπιστώνοντας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν
ἀποκαλύψεων του.

Τὸ σοβαρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ὁ
Λουὶ εἶπε στὸν Πῶλ νὰ μὴ ξαναπατήσῃ
σπῆτι του.

«Σὰν γάφταιγα ἐγὼ!» εἶπε ὁ καλὸς φί-
λος πού ἦταν ἀπαρηγόρητος.

Ἔγινε πολὺ μελαγχολικός. Μιὰ μέρα
συνάντησε τὴ Ζωρζέτ.—εἰσθε εὐτυχισμέ-
νοι; ρώτησε.

—Δὲν δυσκολεύθηκα, ἀποκριθῆκε ἡ

Ζωρζέτ. ν' ἀποδεῖξω στὸν Λουὶ ὅτι ὁ Στα-
νισλάς ἦταν ἀποκείμεν τῆς φαντασίας σας.
— Ἀλήθεια;

—Λοιπὸν, μὲ συγχώρησε.

—Καὶ ἡ Κλὸ-Κλὸ;

—Τοῦ τὴν ἀφίνω. Μπορεῖ νὰ μοῦ χρη-
σιμεύσῃ.

—Λοιπὸν, τὰ ἔχετε κ' οἱ δύο σας μαζί-
μου;

—Ὁχι. Ὁ Λουὶ εὐχαριστιόταν νὰ σὰς
ἔχη κοντά του ὅπως τοῦ χρειάζεται μιὰ
ματρεάσα ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι του. Ἐσὺ τοῦ
χρειάζονταν ἕνας φίλος μέσα στὸ σπῆτι του.

—Μὰ ἐσεῖς;

—Ἐγώ; Ἀ! ἐγώ... δὲ βαρυνέσθε!

—Τὶ ἰδέαν ἔχετε γιὰ μένα;

—Τὴν ἐξῆς ἰδέα: ὅτι εἰσθε ἕνας χαρι-
τωμένος φίλος, τρομερὰ ὅμως ἐπικίνδυνος,
γιὰτὶ εἰσθε φίλος ἀδίκριτος. Σὰς ἐμπιστευ-
ονται μυστικά καὶ πᾶτε καὶ τὰ λέτε.

—Τόκανα γιὰ τὸ καλὸ σας...

—Καὶ πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποδεῖξετε
ὅτι τὸ κάνετε γιὰ τὸ καλὸ μας;

—Ἐσεῖς δὲν μοῦ εἶχατε πῆ...

—Εἰσθε πολὺ πονηρὸς καὶ πολὺ διπλω-
μάτης. Λοιπὸν σκεφθήκα ὅτι ἂν τὸ μυστι-
κὸ πού μοῦ πορεῖ κανεὶς νὰ σὰς ἐμπιστευθῇ
εἶναι τέτοιο, ὥστε νὰ μὴ μπορεῖτε ἀληθι-
νὰ, νὰ τὸ πῆτε σὲ κανένα τότε θὰ ξανα-
γινόσαστε πάλι ἕνας χαριτωμένος φίλος,
ὁ φίλος μας!

—Ἀ! ὁ ἀγαπητὸς μου φίλε, ἔχετε κανένα
τέτοιο μυστικό; Πέστετο σ' ἐμένα γλήγορα
γιὰ νὰ ξαναγίνω φίλος σας καὶ φίλος τοῦ
Λουὶ.

—Λοιπὸν, ἔκανε ἡ Ζωρζέτ ζυγώνοντας
τὰ χεῖλη τῆς στὸ αὐτὸ τοῦ Πῶλ, λοιπὸν...
ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἔξης ὁ ἐμεῖς εἶμαι ματρεά-
σα σας.

JEAN BOUCHOR

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Ἡ Εἰκόνα.

Ἔλα ζωγράφε περίφημε, καὶ ζωγράφισ-
τὴν ἀγαπημένην μου, ὅπως θὰ σοῦ τὴν πε-
ριγράψω. Ζωγράφισ τὰ μακρὰ μαλλιά τῆς,
τὰ μαλακὰ, τὰ μαλακὰ, τὰ μαλακὰ τῆς
μαλλιά, καὶ πᾶσε, ἂν μπορῇς ἕνα κεῖσὶ πού
ν' ἀποδίδῃ γλυκύτατο ἄρωμα. Ζωγράφισ
τὸ ἐλεφαντεῖνόν τῆς μέτωπον καὶ τὰ πυ-
κνὰ, καμαρωτὰ τῆς φρυδιά.
Τὰ μάτια τῆς κάποτε ἔξαινον-
τίθονε φλόγες—τὰ μάτια τῆς
τὰ λαμπρὰ σὰν τῆς Ἀθηνᾶς,
τὰ ὄρα σὰν τῆς Ἀφροδίτης.
Γιὰ νὰ κάμῃς τὰ μάγουλά
τῆς, θὰ συγκρατᾷς τὰ κρῖ-
να μὲ τὰ ροδά. Τὰ χεῖλη τῆς
τραβῶντε τὸ φιλή σὰν μα-
γνήτες — Ὅσο γιὰ τὸ πηγῶ-
νι τῆς καὶ τοὺς ὅπως παι-
χνιδίους ὅλες ἡ χάριτες.
Ἐπειτὰ θὰ σκεπάσῃς τὸ σῶ-
μα τῆς μὲ πορφύρα ἀνάλα-
φρα πού ν' ἀφήνῃ νὰ δια-
φαίνεται ἡ ἀγαπημένη τῆς
σάρκα.

7

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΠΤΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ Η ΕΛΠΙΔΕΣ ΣΒΥΝΟΥΝ

«Η Ζάν Μωρεβάλ πήδησε στον λαιμό της φίλης της, την Αγκάλιασε και της είπε.
—Έπι τέλους, Μαργκό μου, το κατόρθωσα. Παντρεύομαι!
—Η Μαργκαρίτ Ρολέν ανταπέδωσε το φίλι και ρώτησε.
—Με τον κύριον Έντμόν Νορβού;
—Μά βέβαια με τον Έντμόν. Και ξεύρετε βασίζομαι σε σένα, θα είσαι παρά-νυμφός μου.

«Η Μαργκαρίτ δεν άπνηνσε. Ένα λεπτό ρόδινο χρώμα χύθηκε στο παντοτεινά χλωμό της πρόσωπο, κι έσφιξε νευρικά τα χέρια της πάνω στο στήθος της, σαν να ήθελε να συγκρατήσει τους κτύπους της καρδιάς της.

«Η δύο νέες ήταν τώρα καθισμένες άντικρυς στην κάμαρη της δεσποινίδος Ρολέν.

—Ξεύρεις ότι από καιρό ο Έντμόν με κοροϊφτεί. Έγώ άνυπομονούσα και βιαζόμην, ήθελα ν' αποφασίσω να με ζητήσει επί τέλους, πρώτον γιατί μ' άρεζε και ύστερα, ξεύρεις και σύ ότι οι γαμβροί δεν άφθονούν στον περιορισμένο κύκλο μας. Χδές βράδυ λοιπόν...

«Η Ζάν μπορούσε να εξακολουθή να μιλή, να περιγράψει τους άρραβώνες της, και να κάμει σχέδια για το μέλλον τους, ή φίλη της δεν την ήκουε πλέον.

Κόρη συνταξιούχου δημοσίου ύπαλλήλου είχε ανατραφεί σε σχετική οικονομική στεναχώρια όπως όλες οι οικογένειες των μικροαστών χωρίς περιουσία. Σε ηλικία είκοσι χρονών ήταν μία όμορφη νέα με ξανθά σγουρά μαλλιά, βαθυγάλατα μάτια και ύψηλη και λιγερή κορμοστασιά. Ο καιρός όμως πέρασε, όλες ή φίλες της γύρω της είχαν παντρευθεί. Είχε παραστεί σ' όλους αυτούς τους γάμους ως παράνυμφος ελπίζοντας πάντα να ευρη κι εκείνη μία μέρα τον σύντροφο που ζήτησε για τον έαυτόν της. Κανείς όμως δεν παρουσιάστηκε ποτέ και τώρα κόντευε τα τριάντα.

«Η Ζάν Μωρεβάλ εξακολούθησε.
—Καταλαμβάνεις λοιπόν. Ο γάμος μας άπεφασίστηκε εύθυς. Νομίζω ότι μ' αγαπάει πολύ, εγώ είμαι τρελλή για εκείνον! Θα πανδρευθούμε σε δυο μήνες, θέλω, να είσαι σύ παράνυμφός μου.

«Ηθελε ν' άπαντήσει «ναι» πάλιν, αλλά ή λέξις δεν μπορούσε να βγί από τα χείλη της. Μιά χλωμάδα χύθηκε στο πρόσωπό της και σε μία στιγμή έπεσε λιπόθυμη στην άγκαλιά της φίλης της. Η Ζάν σηκώθηκε κατατρομαγμένη κι άρχισε να φωνάζει.

—Τρεξέ γρήγορα! Η Μαργκό λιποθύμησε!

«Ο κος και ή κα Ρολέ, ή ύπηρέτρια και μία κυρία που βρόθηκε έκει, όλοι έτρεξαν. Όμιλούσαν όλοι μαζί έδιδαν συμβουλές και οδηγίας που δεν έκτελούσε κανείς μέσα στην παραζάλη.

Τέλος ή άρρωστη άνοιξε τα μάτια της κύτταξε με άπορία τα πρόσωπα όλων εκείνων που ήταν μαζεμέντοι γύρω της, άναστέναξε βαθεία και... θυμήθηκε. Θυγήθηκε και τότε τα δάκρυα κύλησαν σιγά-σιγά στα μάγουλά της.

—Άς την άφήσωμε να ήσυχάσθ, είπε ο Κος Ρολέν, είναι τό μόνον που της χρειάζεται.

«Όλοι βγήκαν από τό δωμάτιο, ή Ζάν Μπρεβάλ έμεινε τελευταία. Δίστασε λιγάκι ύστερα όμως άγκαλιάζοντας την φίλη της την ρώτησε με δειλία.

—Πές μου Μαργκό, τίπως σέ λύπησε σέ τίποτε χωρίς να τό καταλάβω; Εάν έινε έτσι συγκώρεσέ μου σέ παρακαλώ.

«Η Άλλη με ένα πρόσωπο που προσπαθούσε να γελάση άπήντησε.

—Δεν μου έκαυσε τίποτε άγαπημένη μου Ζάν, και δεν έχω τίποτε να σέ συγχωρέσω. Έγώ μάλλον πρέπει να ζητήσω συγγνώμη γι' αυτήν την άνόητη σκηνή... Θα σέ παρακαλέσω μόνον να μη με λογαριάσεις να γίνω παράνυμφος.

—Δεν θέλεις;

—Όχι, είπε με σταθερότητα.

«Η Ζάν δεν τόλμησε να έπιμείνη. Φίλησε την φίλη της και έφυγε. Όταν έμεινε μόνη της ή Μαργκαρίτ προσπάθησε να σηκωθεί και πήγε μπρος στον καθρέπτη της. Στάθηκε άρεκτη ώρα εκεί παρατηρώντας με προσοχή τό πρόσωπό της από όλες τές μεριές. Κι ύστερα μ' ένα βαθύ άναστεναγμό ψιθύρισε.

—Και όμως δεν είμαι ούτε γρηά ούτε άσχημη.

Στίς μικρές έπαρχιακές πόλεις και τα μικρότερα έπεισόδια πέρνουν διαστάσεις γεγονότων. Όλη ή πόλις έμαθε σε λίγο την λιποθυμία και τα δάκρυα της Μαργκαρίτ Ρολέν. Έψαξαν να μάθουν την αιτία και ή φαντασία πήρε δρόμο. Τέλος συνεπαίφναν ότι για να λιποθυμήσει στο άκουσμα των άρραβώνων της Ζάν θα πη ότι ή νέα ήτο έρωτευμένη με τον Έντμόν Νορβού.

«Η Ζάν και ή Μαργκαρίτ δεν έμαθαν

τίποτε βεβαίως άπ' αυτές τές φημολίες, αλλά ό γαμβρός άκουσε άρκετά.
—Τι Ντόν Ζουάν που είσαι τό έλεγαν. Δυό νέες πεθαίνουν από έρωτα για σένα και σύ δεν φαίνεσαι να τό λαμβάνεις άσθιν. Ο Έντμόν ήταν ένας από εκείνους τους νέους για τους όποιους δεν παύει να πη κανείς ούτε καλό ούτε κακό. Άρκετά καλοκαίριόμένος, ένα μέτρο πνεύματος, νή ψυχή καλούτσικη κοινωνική, θεία και τίποτε παραπάνω. Και να τώρα τον έκριπταν στο κεφάλι αυτή τη ρομαντική περιπέτεια: μία καρδιά που καίονταν να κείνον ένας κρυφός έρως που τον έμπεροδούσε.

«Όσον όμως πλησίαζε ή ήμερα που τον ού Έντμόν αίσθανό τον έαυτον που τό συγκινιμένο ποτό δειλά έμια μέρα πήρε μία μενάλη άπόφαση και τόποφούμενος της άπουσίας του Κωκυ της Κας Ρολέν πήγε στο σπίτι της Μαργκαρίτ. Τό εσήγαγε σ' ένα μικρό σαλόνι όπου τα έπιπλα ήσαν σκεπασμένα με ένα σκεπάσμα και σε λίγα λεπτά παρουσιάστηκε κι ή Μαργκαρίτ. Έγχεσαν τις συνηθισμένες κυνιοποιίες και ύστερα έπιπσαν και οι δύο, άλληλοκινιζόνταν και προσπαθούσαν να μαντέψουν ό ένας τές σκέψεις του άλλου. Τέλος ο Έντμόν άπεφάσισε να μιλήσει.

—Κάμνω σήμερα, είπε, ένα πολύ λεπτό διάρβημα. και χρειάζομαι όλην την έπιστηκίαν σας εάν οι λόγοι μου σας έκπλήξουν.

—Σας άκούω, κύριε.

—Ξεύρετε, συνέχισε ο νέος, ότι έπειτα όλίγον θα παντρευθώ με την φίλη μου Ζάν Μωρεβάλ. Την στιγμή όμως που παύει να κάμω αυτό τό άποφασιστικό βήμα κάποια ύψις με συγκρατεί.

Δεν θέλω αυτή ή εύτυχία να έμείνι ως βάσιν τον πόνο ή την λύπη κανέναν μου. Λοιπόν ήκουσα μερικούς ψιθύρους και μου έκαμαν να πιστέω... να έπιστεώθω ότι κάποια Άλλη θα ύποφέρει από τό τον γάμο... και ίσως ή πρώτη μου να ήλλαξαν εάν ήξευρα...

«Ήταν τόσον κομικός σ' αυτόν τον ρόλον του Δόν Ζουάν ό δυστυχής νέος κι ή Μαργκαρίτ δεν πόρεσε να κρατηθή από άρχησης να γελά λίγο νευρικά και λιπαρά.

—Όχι κύριε, ότι σάς είπαν είναι όλα ψέμματα. Επειδή άδιαθέτησα την στήμη μου ή Ζάν μου άγγέλε τούς άρραβώνες σας, ό κόσμος συνεπαίφανε ότι σάς αγαπάει. Δεν σάς αγαπώ κύριε και δεν έχω νάγκη από την συμπαιδεία σας.

—Μά δεσποινίς, διαμαρτυρήθηκε εκείνος, δεν καταλαβαίνω.

—Και όμως είναι πολύ φανερό. Υποφω από ένα μεγάλο καύμό, από την άπειρησ όλων των κοριτσιών που βλέπουν τα χρόνια να περνούν, τον έαυτό τους να γηρασκει τές φίλες τους σιγά σιγά να παρδύνονται και τούς νέους ν' άπομακρύνονται από κοντά τους. Βλέπουν την ζωή γίνεται σκοτεινή μπροστά τους, χωρίς έπίδες να κάμουν κι εκείνες τό σπήν τους να σχηματίζουν κι εκείνες μία μέρα να κυνείναι και πού είναι πάντα πάντα αιώνιες παράνυμφες στους γάμους των άλλων... Παράνυμφος! Σκληρή ειρωνία, δεν θα είμαι παρά παράνυμφος ως τό τέλος. Νά λοιπόν κύριε γιατί έκλαψα και ύπερπα. Και τώρα πηγαίνετε... πηγαίνετε να έμβρεθήτε την Ζάν και πέστε την ότι και πού κείνην...

Και μ' ένα γέλοιο γεμάτο δάκρυα σπλήρωσε... και για κείνην θα είμαι πάλιν παράνυμφος.

«Όσοι όμως πλησίαζε ή ήμερα που τον ού Έντμόν αίσθανό τον έαυτον που τό συγκινιμένο ποτό δειλά έμια μέρα πήρε μία μενάλη άπόφαση και τόποφούμενος της άπουσίας του Κωκυ της Κας Ρολέν πήγε στο σπίτι της Μαργκαρίτ. Τό εσήγαγε σ' ένα μικρό σαλόνι όπου τα έπιπλα ήσαν σκεπασμένα με ένα σκεπάσμα και σε λίγα λεπτά παρουσιάστηκε κι ή Μαργκαρίτ. Έγχεσαν τις συνηθισμένες κυνιοποιίες και ύστερα έπιπσαν και οι δύο, άλληλοκινιζόνταν και προσπαθούσαν να μαντέψουν ό ένας τές σκέψεις του άλλου. Τέλος ο Έντμόν άπεφάσισε να μιλήσει.

—Κάμνω σήμερα, είπε, ένα πολύ λεπτό διάρβημα. και χρειάζομαι όλην την έπιστηκίαν σας εάν οι λόγοι μου σας έκπλήξουν.

—Σας άκούω, κύριε.

—Ξεύρετε, συνέχισε ο νέος, ότι έπειτα όλίγον θα παντρευθώ με την φίλη μου Ζάν Μωρεβάλ. Την στιγμή όμως που παύει να κάμω αυτό τό άποφασιστικό βήμα κάποια ύψις με συγκρατεί.

Δεν θέλω αυτή ή εύτυχία να έμείνι ως βάσιν τον πόνο ή την λύπη κανέναν μου. Λοιπόν ήκουσα μερικούς ψιθύρους και μου έκαμαν να πιστέω... να έπιστεώθω ότι κάποια Άλλη θα ύποφέρει από τό τον γάμο... και ίσως ή πρώτη μου να ήλλαξαν εάν ήξευρα...

«Ήταν τόσον κομικός σ' αυτόν τον ρόλον του Δόν Ζουάν ό δυστυχής νέος κι ή Μαργκαρίτ δεν πόρεσε να κρατηθή από άρχησης να γελά λίγο νευρικά και λιπαρά.

—Όχι κύριε, ότι σάς είπαν είναι όλα ψέμματα. Επειδή άδιαθέτησα την στήμη μου ή Ζάν μου άγγέλε τούς άρραβώνες σας, ό κόσμος συνεπαίφανε ότι σάς αγαπάει. Δεν σάς αγαπώ κύριε και δεν έχω νάγκη από την συμπαιδεία σας.

—Μά δεσποινίς, διαμαρτυρήθηκε εκείνος, δεν καταλαβαίνω.

—Και όμως είναι πολύ φανερό. Υποφω από ένα μεγάλο καύμό, από την άπειρησ όλων των κοριτσιών που βλέπουν τα χρόνια να περνούν, τον έαυτό τους να γηρασκει τές φίλες τους σιγά σιγά να παρδύνονται και τούς νέους ν' άπομακρύνονται από κοντά τους. Βλέπουν την ζωή γίνεται σκοτεινή μπροστά τους, χωρίς έπίδες να κάμουν κι εκείνες τό σπήν τους να σχηματίζουν κι εκείνες μία μέρα να κυνείναι και πού είναι πάντα πάντα αιώνιες παράνυμφες στους γάμους των άλλων... Παράνυμφος! Σκληρή ειρωνία, δεν θα είμαι παρά παράνυμφος ως τό τέλος. Νά λοιπόν κύριε γιατί έκλαψα και ύπερπα. Και τώρα πηγαίνετε... πηγαίνετε να έμβρεθήτε την Ζάν και πέστε την ότι και πού κείνην...

Και μ' ένα γέλοιο γεμάτο δάκρυα σπλήρωσε... και για κείνην θα είμαι πάλιν παράνυμφος.

«Όσοι όμως πλησίαζε ή ήμερα που τον ού Έντμόν αίσθανό τον έαυτον που τό συγκινιμένο ποτό δειλά έμια μέρα πήρε μία μενάλη άπόφαση και τόποφούμενος της άπουσίας του Κωκυ της Κας Ρολέν πήγε στο σπίτι της Μαργκαρίτ. Τό εσήγαγε σ' ένα μικρό σαλόνι όπου τα έπιπλα ήσαν σκεπασμένα με ένα σκεπάσμα και σε λίγα λεπτά παρουσιάστηκε κι ή Μαργκαρίτ. Έγχεσαν τις συνηθισμένες κυνιοποιίες και ύστερα έπιπσαν και οι δύο, άλληλοκινιζόνταν και προσπαθούσαν να μαντέψουν ό ένας τές σκέψεις του άλλου. Τέλος ο Έντμόν άπεφάσισε να μιλήσει.

—Κάμνω σήμερα, είπε, ένα πολύ λεπτό διάρβημα. και χρειάζομαι όλην την έπιστηκίαν σας εάν οι λόγοι μου σας έκπλήξουν.

—Σας άκούω, κύριε.

—Ξεύρετε, συνέχισε ο νέος, ότι έπειτα όλίγον θα παντρευθώ με την φίλη μου Ζάν Μωρεβάλ. Την στιγμή όμως που παύει να κάμω αυτό τό άποφασιστικό βήμα κάποια ύψις με συγκρατεί.

Δεν θέλω αυτή ή εύτυχία να έμείνι ως βάσιν τον πόνο ή την λύπη κανέναν μου. Λοιπόν ήκουσα μερικούς ψιθύρους και μου έκαμαν να πιστέω... να έπιστεώθω ότι κάποια Άλλη θα ύποφέρει από τό τον γάμο... και ίσως ή πρώτη μου να ήλλαξαν εάν ήξευρα...

«Ήταν τόσον κομικός σ' αυτόν τον ρόλον του Δόν Ζουάν ό δυστυχής νέος κι ή Μαργκαρίτ δεν πόρεσε να κρατηθή από άρχησης να γελά λίγο νευρικά και λιπαρά.

—Όχι κύριε, ότι σάς είπαν είναι όλα ψέμματα. Επειδή άδιαθέτησα την στήμη μου ή Ζάν μου άγγέλε τούς άρραβώνες σας, ό κόσμος συνεπαίφανε ότι σάς αγαπάει. Δεν σάς αγαπώ κύριε και δεν έχω νάγκη από την συμπαιδεία σας.

—Μά δεσποινίς, διαμαρτυρήθηκε εκείνος, δεν καταλαβαίνω.

—Και όμως είναι πολύ φανερό. Υποφω από ένα μεγάλο καύμό, από την άπειρησ όλων των κοριτσιών που βλέπουν τα χρόνια να περνούν, τον έαυτό τους να γηρασκει τές φίλες τους σιγά σιγά να παρδύνονται και τούς νέους ν' άπομακρύνονται από κοντά τους. Βλέπουν την ζωή γίνεται σκοτεινή μπροστά τους, χωρίς έπίδες να κάμουν κι εκείνες τό σπήν τους να σχηματίζουν κι εκείνες μία μέρα να κυνείναι και πού είναι πάντα πάντα αιώνιες παράνυμφες στους γάμους των άλλων... Παράνυμφος! Σκληρή ειρωνία, δεν θα είμαι παρά παράνυμφος ως τό τέλος. Νά λοιπόν κύριε γιατί έκλαψα και ύπερπα. Και τώρα πηγαίνετε... πηγαίνετε να έμβρεθήτε την Ζάν και πέστε την ότι και πού κείνην...

Και μ' ένα γέλοιο γεμάτο δάκρυα σπλήρωσε... και για κείνην θα είμαι πάλιν παράνυμφος.

«Όσοι όμως πλησίαζε ή ήμερα που τον ού Έντμόν αίσθανό τον έαυτον που τό συγκινιμένο ποτό δειλά έμια μέρα πήρε μία μενάλη άπόφαση και τόποφούμενος της άπουσίας του Κωκυ της Κας Ρολέν πήγε στο σπίτι της Μαργκαρίτ. Τό εσήγαγε σ' ένα μικρό σαλόνι όπου τα έπιπλα ήσαν σκεπασμένα με ένα σκεπάσμα και σε λίγα λεπτά παρουσιάστηκε κι ή Μαργκαρίτ. Έγχεσαν τις συνηθισμένες κυνιοποιίες και ύστερα έπιπσαν και οι δύο, άλληλοκινιζόνταν και προσπαθούσαν να μαντέψουν ό ένας τές σκέψεις του άλλου. Τέλος ο Έντμόν άπεφάσισε να μιλήσει.

—Κάμνω σήμερα, είπε, ένα πολύ λεπτό διάρβημα. και χρειάζομαι όλην την έπιστηκίαν σας εάν οι λόγοι μου σας έκπλήξουν.

—Σας άκούω, κύριε.

—Ξεύρετε, συνέχισε ο νέος, ότι έπειτα όλίγον θα παντρευθώ με την φίλη μου Ζάν Μωρεβάλ. Την στιγμή όμως που παύει να κάμω αυτό τό άποφασιστικό βήμα κάποια ύψις με συγκρατεί.

ΣΑΜΜΗΛ ΣΩΝ, Ο ΜΥΣΤΗΡ.ΩΔΗΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Πρό άρκετών μηνών είχε άναστατωθεί τό Τμήμα Γενικής Ασφαλείας. Κάποιος ά ξωματικός είχε την πληροφορίαν ότι έινε, Άγγος προφανώς, ιδιωτικός ντεντεκτιβ εύρίσκειτο εις τας Άθήνας, και άνεμνύετο εις διαφόρους άστυνομικούς ύπο πωθήσεις. Ός πειστήριον μάλιστα της άποκαλύψεως του εκόμισε πρδς τόν Διοικητήν της Ασφαλείας κ. Κ. και ένα έπισκεπτήριον του μυστηριώδους ντεντεκτιβ έλληνιστί και τό όποιον έλεγε τά εξής με παχέα στοιχεία:

Σ α μ μ ή λ Σ ώ ν
Ντεντεκτιβ

«Ατένες
Ο Διοικητής Ασφαλείας κατόπιν συσκέψεως μετά των βοηθών του κατέληξε εις δύο τινά συμπεράσματα:

Κατά τό πρώτον, κατέφυγε εις την Έλλάδα κανένας καταζητούμενος της Άγγλικής Αστυνομίας και ό μυστικός κατεγινετο εις την άνακάλυψίν του, όποτε και θα είδοποιόσε και τας άστυνομικάς αρχάς να τον συλλάβουν. Κατά τό δεύτερον, πρδς τό όποιον απέκλειον μετά μεγαλειότητας βεβαιότητος, ήτο ότι κάποιος δικός μας παρουσιάζετο ως Άγγλος ντεντεκτιβ διά να εξαπατή τον κόσμον. Και επί τούτου μίον αυτού άπεφασίσθη να καταβληθούν όλοι οι ένδεδεικνέμενοι ένεργεια διά την άνακάλυψίν του. Άλλ' ο Σαμμήλ Σών δεν θα διέκοπτε την δράσιν του εάν ένα τυχαίον γεγονός δεν ήρχετο ν' άνακαλύψη περί τίνος πράγματι έπρόκειτο. Άλλ' άς άρηγηθώ τά γεγονότα από την άρχήν τους.

Έξ ενός των ένταύθα άστυνομικών Τμημάτων χάρις εις ένα ρουφετάκι μετετείδετο εις την ύπηρεσίαν της καταδιώξεως ό εκ Μ. Ασίας καταγόμενος άστυφύλαξ κ. Σ.

Από μικρό παιδι διαβάζοντας τά κατωθώματα του Σέρλοκ Χολμς έφλέγετο από την έπιθυμίαν να τόν άντικαταστήσει έστο και τό χωριό του.

Αν αυτόν ή κατατροφή της Μικράς Ασίας ήτο εύτυχία διότι άρχιζεις ένταύθα έσπευσεν να καταταγί στο άστυνομικόν Σώμα.

Υπέρβησεν έπιτυχώς εις την τάξιν και σήμερον μετετίθετο εις την ειδικήν άστυνομίαν.

Μετά την χαμόδυσον κοινοποιήσιν της διαταγής έσπευσεν εις ένα των Τυπογραφείων της πόλεως και παρήγγειλεν 500 έπισκεπτήρια με τό εξής καταπληκτικόν περιεχόμενον.

Σ α μ μ ή λ Σ ώ ν
Ντεντεκτιβ

«Ατένες
Ο άνθρωπος όπως ξαίετε ειπε ζήλον που δεν ίκανοποιείται εύκόλως. Αυτό συνέβη και με τόν κ. Σών. Επέτυχε να αύτοτυλοφορηθή Ντεντεκτιβ, ήρχισεν όμως να σκέπεται πώς θα έδρεπε δάφνας εις τόν νέον του θείον.

Επρεπε νάαχοληθούν ή έφημερίδες με τό όνομά του! Μήπως άραγε ήσαν σπουδαιότεροι οι καθημερινώς διαφημιζόμενοι συνάδελφοί του; Ασφαλώς όχι.

Νέον λοιπόν πρόβλημα ήρχισε να τόν άπασχολεί. Πώς θα κατορθωνε να έπιτύχη την εύνοιαν του άρχηγού του Σώματος για να τού άνέθετεν έμπιστευτικάς ύπηρεσίας, πώς θα άπέκτα φίλους δημοσιογράφους, διά να τόν θανρήσει εις πρώτην εύκαιρίαν τό πανελλήνιον.

Η θέλησις και ή ύπομονή ειπε τα μόνα έφάδισαν μπορούν να βοηθήσουν σ' αυτός τάς περιπτώσεις.

Η θέλησις λοιπόν και με τά δύο, και άνεμνε.

Εύτυχώς ότι δεν έβράδυνη ή εύκαιρία. Η άστυνομία τώρα τελευταίως ήλλαξε άρεσκούς άρχηγούς.

Ενας τόν άρχηγών, όπως όλοι οι άνθρωποι έχομε τις ιδιοτροπίες μας, είχαν μανία με την έφαρμογή ενός νόμου που προστατεί τά... ζώα. Μπορούσε να δημου-

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

γής ολόκληρον ζήτημα για ένα χτύπημα...γαϊδάρον! Η μία διαταγή, άκολουθούσε την άλλη για την έφαρμογή και την έρμηνεία του σγαιτικού νόμου. Δεν βαρύνεσαι όμως.

Στό τέλος όμως τά πράγματα ήρχισαν να γίνονται σοβαρότερα. Ο κ. άρχηγός άρχισεν να διδη άμοιβάς και να ύπόσχεται εύνοιαν πρδς τούς έφαρμοστάς του περιβόητον νόμον.

Ίδου λοιπόν ή εύκαιρία που άνέμενεν ό κ. Σών. Ντύθηκε σάν αλήτης και ένα και δυό στην αγορά.

Παρηκολούθησε πίσω από ένα πάγκο επί δύο ώρες, την κίνησιν και τέλος τό προσοπόν του έλαμψε από χαράν.

Ενας μεσοκόμος κύριος, καταφορτωμένος από ψώνια, κρατούσε μία κόττα στά χέρια του από τά ποδάκια με την κεφαλή πρδς τά κάτω. Τόν άφισε, προχώρησε λίγο και σε μία στροφή της όδου Πειραιώς βγήκε μπρος του.

—Ψι... ψι... κύριος.

—Τι συμβαίνει παρακαλώ; ήρώτησε θυμωμένος ο πολίτης.

—Ορίστε μαζί, μου είμαι μυστικός άστυνόμος!

—Και τι μαυτό;

—Είσθε παραβάτης του ν μου.

—Εγώ; Κανέναν άλλον θα ζητάς παιδί μου, άφισέ με ήσυχον.

—Μάλιστα σεις, όρίστε μαζί μου.

—Τά λές καλά βρε παιδί μου; έγώ παραβάτης νόμου; Με γνωρίζεις;

—Ναι... Και αυτήν την στιγμήν μάλιστα παραβάζετε τον νόμον περί προστασίας ζώων, κρατώντας την κόττα με τά ποδάκια ανάποδα!

—Μά κύριε μου ή κόττα σε λίγο θα βράζει, τι προστασία δέλει;

—Δεν ξέρω εγώ. Ο κ. άρχηγός έχει εκδώσει αύτοχρης διαταγές.

—Και τώρα τι θα γίνη κ. μυστικέ;

—Θά πάμε στο Πταιισμό να δικασθήτε.

—Δεν γίνεται διαφορετικά άφου δεν γνωρίζω τας περί ζώων αντίληψεις του κ. άρχηγού;

—Όχι, αδύνατον! όρίστε πηγαίνουμε.

«Ο κ. Σών, πίσω ο παραβάτης άνέβηκαν τά σκαλιά του Πταιισμοδικείου.

Ο κ. Σών κατά την άνοδον άνοιξε τό σχετικό βιβλιαράκι των νόμων να ιδή ποιον είναι τό άσθρον που παρβιάστη άφηκε δέ τόν παραβάτην άνεπιτήρητον. Ο πολίτης όμως που δεν είχε καμμία διάθεση να πληρώση τις ιδιοτροπίες του κ. άρχηγού έβγαλε από τό γιακά του μία καρφίσα και με μία κίνησι την κάρφωσε στο κεφάλι της κόττας, ή όποια έπαυσε ούτω να άποτελή σωμα έγκλήματος έφ' όσον ήτο ήδη φρόνια.

—Τι συμβαίνει κ. Αστυνομικέ; ήρώτησεν ο Πταιισμοδίκης.

—Κύριε Πταιισμοδίκη ο κ. είναι παραβάτης το Νόμου περί προστασίας ζώων.

—Ελα έδώ κύριε ιδιώτα, τι έγασαν κάνεις; —Ιεροφάντης κ. Ιλοόδοξ.

—Ιεροφάντης και παραβιάσεις τόν νόμον αυτόν;

—Όχι, κύριε προέδρε δεν παρβίασα κανένα νόμον διαμαρτυρόμαι μάλιστα διά την άδικον σύλληψιν μου.

—Τι λέγεις κ. άστυνομικέ; ποίαν διαταξιν του νόμου παρβιάσεσ ό κύριος;

—Κύριε πταιισμοδίκη κρατούσε την κόττα κατακέφαλα, και δεν αίσχυνεται να ψεύδεται ενώπιόν σας.

—Κύριε πταιισμοδίκη διαμαρτυρόμαι διότι ό άστυνομικός με άποκαλεί ψευστην έμφ' αυτός είναι ήλίθιος, ή κόττα είναι...ψόφια, και κατά συνέπειαν ό νόμος δεν λαιχεί.

—Ψόφια ή κόττα, και σ' έφερε έδώ; άνέκραξεν έν όργη ό Δημόσ. κατήγορος.

—Μάλιστα ψόφια όρίστε κ. Δημ. κατήγορε. Και ό Ιεροφάντης έπέδειξεν την δι' ήλεκτρικης μεθόδου θανατωθείσαν όρνιθα.

—Νά τόν καταγγείλετε τόν άστυφύλακα κύριε για ότι σάς έκαμε πηγαίνετε και σάς ζητούμε συγγνώμην, ύπήψεν ή άπόφασις του Πταιισμοδικείου.

—Ο πολίτης έξελίχθησεν άλλ' ο Σών έπενέβη.

—Κύριε πταιισμοδίκη ο κ. πέπει να τιμωρηθί διότι ό νόμος δεν άναφέρειώντανές και ψόφιες κόττες, λείγει άλλως κόττες.

—Είσαι κοινός άστυφύλαξ.

—Με συγχωρείτε, είμαι πολύ έξυπνος.

—Θά σε στείλω στο κρατητήριό άστυφύλαξ.

—Θά έφρεβάλλω την άπόφασίν Σας περι άθωότητος του Ιεροφάντου κ. Πταιισμοδικά.

—48χροτή! Άστυφύλακα πηγαίνετε να παρουσιασθήτε στον δεσμοφύλακα του τμημάτος σας.

«Εκλήθη εις άρχιφύλαξ όστις δόχησεν τόν δαίμονον κ. Σών εις την ασφαλειαν όπου ύπηρετούσε.

Είναι περιττόν να τονίσω τό φρόνισμα του άστυνομου κ. Κ. όταν έπληροφούθη τά συμβάντα.

Τό σημείον όμως που υπερέβη κάθε όριον όργης ήτο όταν ο άρχιφύλαξ έρευνών τόν υπό κράτησιν κ. Σών άνευρεν εις τά θυλάκιά του περί τά 30 έπισκεπτήρια, εκ των 500 όπου είχεν έκτυπώση.

Ανεγνώσεν ένα των έπισκεπτηρίων οΚ. και έρεθίσεν της θέσεώς του μένεα πνέον ήρώτης.

—Σεις είσθε ο Σαμμήλ Σών ό ντεντεκτιβ;

—Μάλιστα άπήντησεν μεγαλοεπώς ό κ. Σών.

Παληάνθρωπε, τσακίσου άπ' έδώ έχεις ομιάξη τόν κόμο με της κοταμάρες σου!

Η διαταγή μεταθέσεως έγένετο και σήμερον ό κ. Σών άσχολεται εις την αιώναν σχολήν του, χαίρει εις την πονηρίαν του... Ιεροφάντου.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς καταδικάσθηκε ο Βερνάνζερους

Η δίκη του Βερνάνζερους, που έγινε στο Παρίσι στις 10 Δεκεμβρίου του 1828 προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον.

Από τις έννηα το πρωί, η αίθουσα του δικαστηρίου ήταν γεμάτη κόσμο. Ο Βερνάνζερους δικάστηκε μαζί με τους Μπωτνιόν, Φαίν, Τουσέ, ντε Λεκλέρ και Μπωτνιόν, τυπογράφους και βιβλιοπώλες κατηγορούμενους επί εξεβρίσει του δημοσίου βασιλέως και επί προσβολή της δημοσίας ηθικής. Ο εισαγγελέας διάβασε τα τραγούδια με τους τίτλους: «Ο φύλαξ αγέλης», «Η στέψη του Καρόλου του Απλού», «Ετόνισε ιδιαιτέρως ότι η επώδυνος και οι γέροι βασιλεύοντες» του τραγουδιού της «Γεροντοκρατίας» δεν άφινε καμιά αμφιβολία για την πρόθεση του ποιητού να εξευτελίση την κυβέρνηση του βασιλέως.

Ο συνήγορος επικαλέσθη τον πατριωτισμό του πελάτου του, το μίσος του κατά της ξενικής κατοχής, την αγάπη του για τις δόξες της πατρίδος. «Αυτά είναι, είπε, που στά ποιήματα του, μέσα στα συμπτώσια ή στη μοναξιά, έκαναν τις καρδιές των συγχρόνων του να πάνλουν: αυτά είναι που δημιούργησαν την απέραντη δημοτικότητα του».

Ο Βερνάνζερους όμως καταδικάσθη εις εξάμηνο φυλάκιση και δέκα χιλιάδες φράγκα πρόστιμο. Από τους τυπογράφους και τους βιβλιοπώλες μόνον ο Μπωτνιόν καταδικάσθη εξή μήνες φυλάκη και πεντακόσια φράγκα πρόστιμο.

Το δικαστήριο διάταξε επίσης να καούν τα κατασχθέντα αντίτυπα και εκείνα που θα κατέχογντο.

Θά λέγη περισσότερες βλακειές

Σε μία μεγάλη εορτή που είχε δοθεί στο ανάκτορο του Κερμαϊκού ένας αβλικός έπλησας τον Ναπολέοντα τον Α' και του είχε δείχνοντας έναν κύριο που χόρευε.

—Μεγαλειότατε επιτρέψτε μου να σας συστήσω τον κ. Α... ως κατάλληλο άνθρωπο για την Πρεσβεία του Λονδίνου.

—Μά αυτός, του λέγει απότομα ο Ναπολέων, είναι βλάκας.

—Βλάκας Μεγαλειότατε. Μά αυτός γνωρίζει εξή γλώσσες.

—Τόσο το χειρότερο, απήντησε με την συνηθισμένη του απάνθεια ο Αυτοκράτωρ. Θά λέη περισσότερες βλακειές αφού ξέρει τόσες γλώσσες.

Ενας αντίπαλος του Έδμόνδου Ροστάν

Είναι τρία χρόνια που πέθανε στο Μπάλλ Κρίκ στην Αμερική, ο Σαμουέλ Έμπερλν Κρός.

Είχε κι' αυτός μία εφημερίση δόξα, γιατί το 1902 περνούσε στην Αμερική ως «ο άνθρωπος που είχε εμπνεύσει τον Έδμόνδο Ροστάν». Κ' αυτό δεν ήταν μικρή δόξα.

Πριν από τριάντα έξη περίπου χρόνια, ο κ. Έμπερλν Κρός είχε στείλει στο θέατρο ντε λα Πόρτο - Σαιν - Μαρέν, το χειρόγραφο μιάς κωμωδίας με τον τίτλο «Πρίγκιψη της Κερατοπόλεως».

Το έργο απερρίφθη και βγήκε σε βιβλίο το 1896. Όταν ο «Συρανών ντε Μπερζερρά» μεταφρασμένος στα Άγγλικά, παίχ

θηκε στο Σικάγο, ο κ. Έμπερλν Κρός Ισχυρίσθηκε ότι ο Ροστάν είχε κλέψει το έργο του. Άρχισε ή δίκη και το δικαστήριο του Σικάγο απηγόρευσε την παράσταση του «Συρανών ντε Μπερζερρά».

Αυτή ή υπόθεση κόστισε πολύ ακριβά στον κ. Έμπερλν Κρός. Πέθανε έναντι στη ψάθα. Αλλά πήρε στο βάθος του τάφου του, τη χαρά ότι είχε στεναχωρήσει για μία στιγμή τον Έδμόνδο Ροστάν.

Ο Κλεμανσώ και ή καλογρηά

Ο Κλεμανσώ ήτανε μεγάλος άθεος και σαρκαστής τρομερός.

Μία φορά ο μπάρμπα Νίκης αρρώστησε βαρύν και στην αρρώστεια του τον περιτοήθηκε πολύ μία καλογρηά πολύ θεοφοβούμενη. Ο Κλεμανσώ που δέ χώνευε εύκολα τους ανθρώπους, έδειχνε μεγάλη συμπάθεια για την άφοβή του που του είχε δείξει.

Μία μέρα ή καλογρηά, πλησίασε τον Κλεμανσώ που ήτανε πιά σε ανάρρωση και τον είπε:

—Κύριε Πρόεδρε, έσείς που είσθε τόσο μεγάλος άνθρωπος, πως δεν πιστεύετε στο θεό;

—Νά σου πώ, αδελφή μου, απήντησε ο Τίγρης. Πίστευα κι' εγώ κάποτε στο Θεό, μά μου έτυχε ένα περιστατικό και από τότε έπαυσα να πιστεύω.

—Τι περιστατικό; είπε ή καλογρηά.

—Νά, είδα στόνειρό μου πως πέθανε και πήγα στην Κόλαση. Κυττάζω από δω κυττάζω απ' εκεί και τι νά 'δω. Η κόλαση ήτανε γεμάτη από ανθρώπους που όλη τους τη ζωή πίστευαν και ύπηρευσαν το Θεό! Καρδινάλιους, δεσποτάδες, παπάδες, καλογήρους κ. τ. λ. Μά αφού είναι έτσι, είπα μέσα μου πρέπει ν' αρχίσω να μη πιστεύω για να μ'απορώ να πάω στον Παράδεισο.

Ο Ναπολέων και ο άρχιτέκτων

Όταν τελείωσε ο Στρατώνας του Καί ντ' Ορσαι, ο Ναπολέων πήγε να τον ιδή και μίλησε με μερικόν από τους γενναίους του. Ένας του είπε ότι δεν είχαν βάλει λούκια στη σκεπή.

—Μπα, μπα, απήντησε ο Αυτοκράτωρ, τραβώντας του το μoustache, έσείς δεν είσθε ποτέ σας ευχαριστημένοι. Αν άκούση κανείς τα λόγια σας θά πιστεύη πως είσθε συνηθισμένοι να κοιμάσθε σε πουπουλένια στρώματα.

—Στην Εύροπη έχουν καθιερώση και νοσοκομεία άεροπλάνα. Άνω το έσωτερικόν ενός τοιούτου άεροπλάνου το όποιον μετέφερε ένα άσθενή από το Μαρόκον στο Παρίσι.

Την Άλλη μέρα, ο Ναπολέων έπαιζε και εφώναζεν, στο Παλάτι τον άρχιτέκτονα που είχε φτιάξει τον στρατών.

—Κύριε, του είπε, σπουδάσατε στο Πολυτεχνείο;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

—Λοιπόν, δεν ξέρετε τη δουλειά σας. Στόν στρατών μου το Καί ντ' Ορσαι, έχάσατε να βάλετε λούκια.

—Α! Μεγαλειότατε, απήντησε ο άρχιτέκτων, σάς ζητώ συγνώμη, νόμισα ότι ή γρεναδιέροι της Μεγαλειότητός σας δεν φοβούνται ούτε τη βροχή ούτε τη φωτιά.

Αυτή ή απάντησις άφώπλισε τον Ναπολέοντα.

—Οι στρατιώτες μου, είπε δεν φοβούνται ούτε τη βροχή ούτε τη φωτιά είναι έμμος σάν εσάς, φοβούνται να μην άρξουν κανένα συνάχι, κύριε!

Ένα μαστίγμα του Πιρέν

Μπορεί να είναι κανείς πολύ έξυπνος και άσχημος. Ούτε ο Σοκράτης ούτε ο Πλάτωνος, ούτε ο Αισώπος, ούτε ο Σαρνι ντε Μπερζερρά φημιζονται για την άσχημία τους. Έτσι και ο περσικός Πιρέν, ήγε μεγάλια αυτά. Οι έχθροι του τον καλούσαν για το φυσικό του αυτό ελάττωμα μά ο Πιρέν όχι μονάχα δεν θύμωνε, αλλά εύρισκε άφορμή να λήη τουοντερά λόγια που πείραζαν κατάκαρδα τους άντιπάους του.

Λένε ότι ενώ μία μέρα ανέπτυσσε α μία συναναστροφή κάποιο θέμα με τη συνηθισμένη ευλωτία του, ένας άνηος μ'έχοντας άλλο επιχείρημα, νόμισε ότι μπορούσε να τον άποστομώση κάνοντας ένα χονδροειδή άστέισμο για το φυσικό του ελάττωμα.

Ο Πιρέν δεν τήχασε καθόλου. Έπαυσε μονάχα το ύποκείμενο αυτό άτ' το σακάκι και του σφύριξε με τρόπο που να τον άκούσουν όλοι οι άλλοι την επιγραμματική αυτή φράση.

—Μάλιστα, κύριε. Είναι άλήθεια ότι εγώ σάν άνθρωπος έχω μεγάλα άσπασμάτιά. Πρέπει όμως να όμολογήση ότι έχω σάν γάιδαρος που είσθε έχετε αυτά τα μικρά.

Μεγαλειότατε, δεν είμαι άξιος

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος ο Α' ήτανε πολύ έξυπνος και έτοιμολογος άνθρωπος.

Ο «βασιλεύς των γενναίων» όπως τον έλεγαν οι στρατιώτες του ήξερε να άναμνη τις άξίες και ν' άνταμωβήη τον άξιον άναλόγως με τις ύπηρεσιές που προσέφεραν στην πατρίδα του.

Μία φορά τον είχε παρακαλέσει ένας από τους στρατιώτες του να παρασημοφορήση ένα συγγενή του άριστοκράτη ο οποίος δεν είχε κάνει τίποτα για ν' άξίζη παρασημοφορηθή. Ο Έρρίκος ο Α' για να μη δυσαρεστήση τον στρατηγό του συγκατέτέθηκε επί τέλους να δώση το παρασημόν στον άριστοκράτη.

Ήτανε συνηθία στην αυλή εκείνη που έπερναν παράσημο να γονατίζουν μπρός στον βσιλέα και να λένε μερικά στερεότυπα λόγια, που άρχιζαν έτσι.

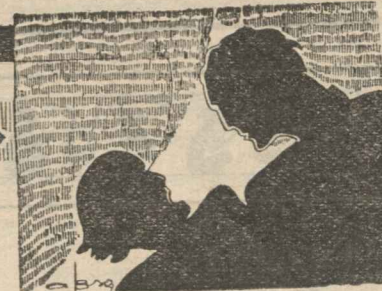
—Μεγαλειότατε, δεν είμαι άξιος κτλ. Ο Έρρίκος ο μέγας δεν τόν άφησε να τελειώση μά τον διέκοψε απότομα, λέγοντας:

—Τό ξέρω, το ξέρω πως δεν είσαι άξιος, μά εκείνος ο στρατιώτης ο συγγενής σου με παρακάλεσε τόσο πολύ, ώστε άναγκάσθηκα να ύποχωρήσω.

ΔΙΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΥΡΡΑ! ΟΥΡΡΑ! ΟΥΡΡΑ!

Του ΘΗΟΝ ΔΑΥΙ

Έπειτα από την κηδεία ο πατέρας του Τσέβις, που κατοικεί στο Μπόσκομ πήρε το έξης τηλεγράφημα.

Τσέβις 14 δόδς Άρτγιλ Μπόσκομ
Ουρρά, ουρρά, ουρρά.

Ύπογραφή δεν ύπηρχε. Το τηλεγράφημα αυτό είχε δοθή στο Δουβλίνο. Το πρωτότυπο είχε γραφεί με κεφαλαία γράμματα. Η ύπάλληλος του τηλεγραφήου έδωσε τα έξης χαρακτηριστικά α του άγνωστου: ά νάστημα μέτριο. μικρό μουστάκι, ήλικία 50 περίπου ετών. Ο άγνωστος: τόν όποιον ή ύπάλληλος προσεκάλεσε να γράψη το όνομά του και τη διεύθυνσή του, ύπεγραψε Ζ. Χάρτιγκαν: Ήμπερνιαν ξενοδοχείον του Δουβλίνου.

Η ύπογραφή ήτανε ψεύτικη. Κανείς μ' αυτό το όνομα και μ' αυτά τα χαρακτηριστικά δεν είχε μείνει στο ξενοδοχείο.

Όλες οι έρευνες στο Δουβλίνο και στην Ίρλανδία έφειναν χωρίς άποτέλεσμα.

Αυτός που έστειλε το τηλεγράφημα μήπως είναι ο δρόστης του έγγλήματος ή κανένας συνεργός. Μήπως δέλησε μ' αυτό το μέσο, να κάμη την άστυνομία να στρέψη τις έρευνές της άλλω και ν' άκολουθήση άλλα ίχνη; Πιθανώτατα. Δεν έσταμάτησε όμως έως εδώ.

Στις 2 Αβγούστου, μετά την δημοσίευσι της φωτοτυπίας του μυστηριώδους τηλεγρα

Η σύζυγος του δηλητηριασθέντος άστυνομικού λοχχαού Τσέβις.

φήματος, ο διεθυντής μās εφημερίδος του Λονδίνου, πήρε ένα κάρτ-ποστάλ, που έλεγε:

«Αγαπητέ Κύριε, Γιατί δημοσιεύσατε τη φωτογραφία του τηλεγραφήματος ουρρά; Ζ. Χάρτιγκαν»

Στις 4 Αβγούστου ο σερ Ουίλλιαμ Τσέβις, ο πατέρας του θύματος, πήρε κι' αυτός ένα κάρτ-ποστάλ που δεν θά λυθή ποτέ. Ζ. Χάρτιγκαν. Ουρρά!

Άδραμ τηλετυπίας ή έκδίκησις. Ποιός μπορεί νά ξέρη;

Τό άνδρόγυνο Τσέβις ήτανε εύτυχισμένο.

Έδω και δυό χρόνια που ήσαν παντρεμένοι ο λοχαγός κ' ή γυναίκα του καθόντανε κοντά στο στρατόπεδο του Μπλακντόκ. Κάθε Σάββατοβραδυ, τα παιδιά της Κας Τσέβις έρχόντανε και τους έβλεπαν και ο λοχαγός διασκεδάζε πολύ με τα παιδιά τους. Η Κας Τσέβις είχε τάν παιδιά αυτά απ' τον πρώτο της γάμο με τον ταγματάρχη Τ. Τζάκσον.

Έκείνος που είναι πιο άναγκαστημένος για το έγκλημα είναι ο ταγματάρχης Τ. Τζάκσον.

—Θά κάνω ότι μπορώ, είπε, για να βοηθήσω νάλυθή το μυστηριώδες αυτό αίνιγμα. Η πρώτη σύγγός μου είναι ή καλύτερη γυναίκα του κόμπου, και ή είδησις της τωμωδίας που πάκρανε τη ζωή της μ' έλυπησε πάρα πολύ.

Ο κ. Τζάκσον και ή Κας Τσέβις άνταμώνονταν κάποτε με τα παιδιά των. Οι σχέσεις των είχανε μείνει ενκάριες, και φιλικές μάλιστα, μετά το διαζύγιο.

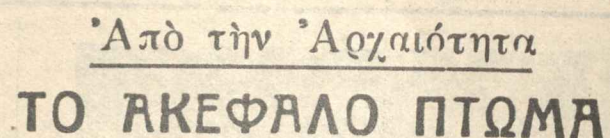
Ο κ. Τζάκσον ύποστηριζε την άποψη ότι πρόκειται, για δόγμα έκδίκησης. «Εμείνε στις Ίνδies λέει, και φαντάζομαι ότι είναι πολύ δυνατό να έχη έρδει έδω κάποιος ύπηρετής Ίνδος για να έκδικηθή».

Ο λοχαγός Τσέβις ύπηρετήσε επίσης στις Ίνδies. Λίγο διάστημα, ως τόσο και σε ύπηρεσιές που δεν τον έκαναν να έχη σχέσεις απ' εφ'όλης με τους Ίθαγενείς. Ο σερ Ουίλλιαμ Τσέβις, ο πατέρας του, ήτανε δικαστής στις Ίνδies. Πρέπει μήπως ν' άναμνητήσουμε έδω την άφορμή του δράματος; Ξέρουμε με πόση έμπρηση οι άνατολίτες ζητούν να έκδικηθούν. Μήπως βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα άπο το μυστηριώδες άπο έγκλημα, που ήρπασε στο μυαλό κάποιου Ίνδου, ο όποιος νόμισε, τον εαυτόν του άδικημένο από κάποιον άποφασι του πατέρα, ή προσβεβλημένος άπο καμμία πράξη του γιου. Ίσως. Η όλη γένεια όμως Τσέβις δεν παραδέχεται αυτήν την έκδοχή. Και το μυστήριο μένει άλυτο.

Ο άστυνομος μένει άλυτο. Η άστυνομία σ' αυτήν την έρευνή της άκολουθεί άλλα ίχνη. Οι ύποθέσεις που έξετάσθηκαν έως τώρα μπερδεύαν το μυστήριο περισσότερο άντί να το λύσουν. Μήπως βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα αίσθηματικό δίημα ένα άπο τα κρυμένα αυτά διήματα, που είναι τόσο σιγνητικά, τόσο άνθρωπινα και τόσο θλιβερά που ο δρόστης τους φροντίζει να μη τ' άφήση να φανούν ούτε και να τα ύποψια σθούν καν. Και έπειτα άπο την άνεπαρόρρωτη καταστροφή, εξακ λυθεί να αινη

ένα μυστηριώδες πέλο δημόναχά για νά γλυτώση απ' την τιμωρία, αλλά για νά μη φανερώ η σούς άλλους τόν πόνο της ψυχής του και τόν σπαταγμο της καρδιάς του.

ΘΗΟΝ ΔΑΥΙ

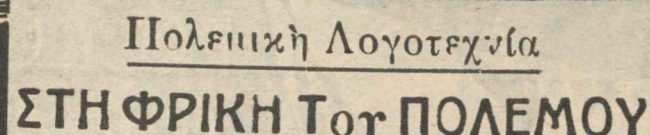
14 Κι' ἐπειδὴ κράμωνταν ὁ νε-
κρός, σὺν κατὰδικος· σὲ ἀγγό-
νη, ἡ μᾶνα τὸν στενωχωμένον
νύκτεζε πρὸς γυῖο τῆς τὸν
ἄλλου, ποῦ τὴν πικρὴν οὐσὴ
νὰ βυθί τρῶπο· νὰ τὸν ἐξεφ-
μάσῃ καὶ νὰ ᾄῃ· τον πατήρ, γιὰ ἡ
ἄλλοκώτεια θὰ τὰ ἀποκωλύσας.

Ἀπὸ τὴν Ἀρχαιότητα
Ο ΑΚΕΦΑΛΟ ΠΤΩΜΑ

“Εβαλε λείει τὴν κόρη του νὰ πιάνῃ
 τῶν φίλων τοὺς ὁποίους
 τοὺς ρωτᾷε τί ἔκαναν στὴ ζωὴ τοῦ
 ρωτῶντος καὶ ἀνοσιώτατον—**ἀναγκάζειν**
 αὐτὴν αὐτὴν ὅτι καὶ ἐν τῷ βίῳ ἔργαται
 τῷ σφώτατον καὶ ἀνοσιώτατον. Καὶ
 οὗτος φησὶ καὶ θᾶ της ἔλεγε τὰ ὅσα ἔκανε

ὅταν ἐκουράζεται, ἐρῶσα καπνὸν ἀπὸ
 ἑαυτοῦ μακρᾶς καπνοσύριγγος. Κατὰ
 συκτερινιάς της μελέτης ἔπινε μόνον
 τὰ εὐανάγνωστα χειρόγραφα τῆς
 οὗτε περιείχον διόρθωσιν.

[illegible]

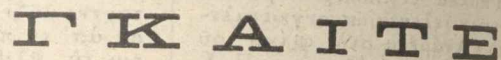
Πολεμική Λογοτεχνία

1994

(Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ τέλος) 19

16

ΠΕΥΤΥΧΙΑ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ
ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

καὶ ἔπειτα 100 δραχμὲς τὸ
μῆνα.

Ἡ Δις Καρρά, τὴν φωτογραφία τῆς ὁποίας μᾶς παρέ-
χώρησε καλοπιν θερμῆς παρακλήσεως ὁ κ. Σανθᾶκης.
Ἐχει θαυμάσια μάτια.

(Φωτογραφία Σανθᾶκη)

Ἡ Δις Κ. Β. ἐξαιρετικὰ χαριτωμένη καὶ
ὁμορφὴ με ὥραια μελλάνια καὶ θαυμάσια
καστανὰ μάτια.

(Φωτ. Σανθᾶκη)

Ἡ Δις Ε. Κ. συμμετέχουσα εἰς τὸν δια-
γωνισμὸν τῶν ὡραιότερων κνημῶν.

(Φωτ. Σανθᾶκη)

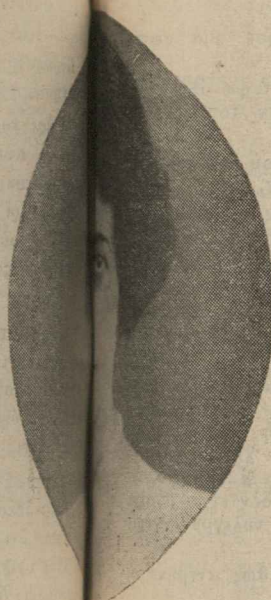
Ἡ Δις Δήμητρα Τσερετιᾶ, ὑψηλοῦ ἀναστήματος
με πολὺ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὁποίας ἡ
ὕψιψηφιδίτις ὑποβάλλεται ἀπὸ πολλοὺς
θαυμαστάς της.

Ἡ Δις Ρ. ἡ συμμετέχουσα εἰς τὸν διαγωνισμὸν
τῶν ὡραιότερων κνημῶν.

(Φωτ. Σανθᾶκη)

ΑΙ ΣΥΡΑΚΗΝΙΔΕΣ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἡ Δις Ἀρκατοθεοτότη μελαχροινή.
(Φωτ. Σανθᾶκη)

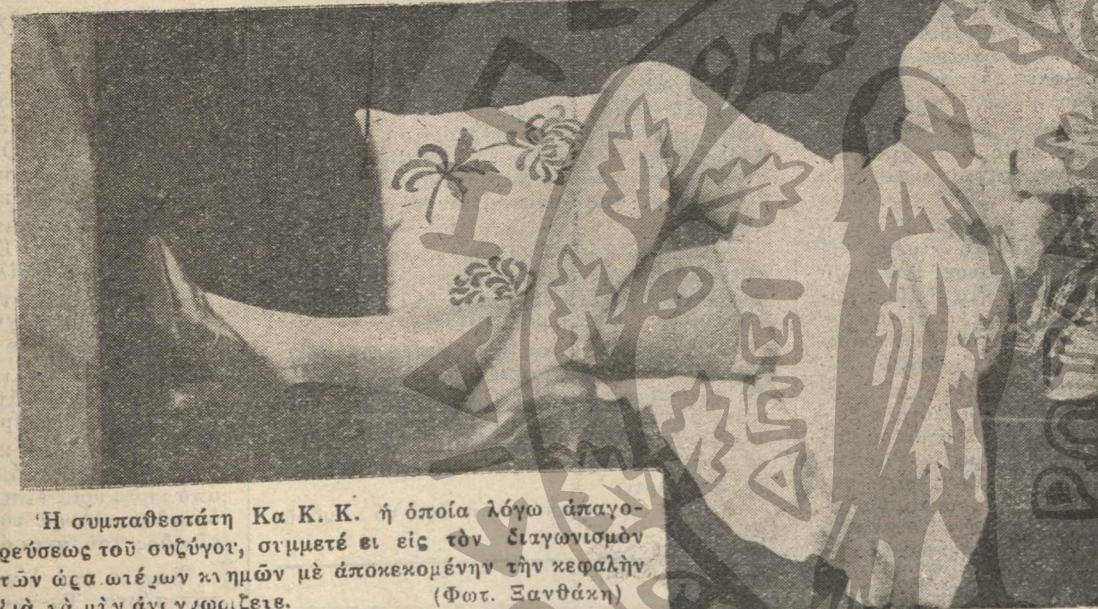

Ἡ Δις Α. Σ. με κουκλίστικο μουντάκι
καὶ ὡραϊότατα μάτια.

Ἡ Δις Μαρίτσα Π. πολὺ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία
καὶ ἁρμονικὸν σύνολον.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ τῆς ΕΝ ΑΤΟΜΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἡ συμπαθεστάτη Κα Κ. Κ. ἡ ὁποία λόγῳ ἀπαγο-
ρεύσεως τοῦ συζύγου, συμμετέει εἰς τὸν διαγωνισμὸν
τῶν ὡραίων κνημῶν με ἀποκεκομμένην τὴν κεφαλὴν
διὰ τὰ μὴν ἀνιγνωρίζε.

(Φωτ. Σανθᾶκη)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Βρισκόταν σε ένα είδος ύπνου, δωματίου που έμυζε βενζίνη και πετρέλαιο. Κάπου εκεί ή αν ένα αυτοκίνητο, επάνω στο οποίο τον έκοιτανε καθώς έκαμε να προχωρήσει. Πίσω από το αυτοκίνητο ή αν μια βαρέα ξύλινη πόρτα—ή εισόδος του γκαράζ. Έφαζε για την κλειδαριά του αλλά δεν μπόρεσε να την βρει.

Στο μεταξύ ο τρελλός είχε αρχίσει να χτυπάει δυνατά στην πόρτα που αυτή είχε κλείσει πίσω της, φωνάζοντας με λύσσα, με όλη την δύναμη της φωνής του.

Καθώς ψηλαφόσε με τα χέρια της τον τοίχο ή Μαιρή συνήντησε τυχαίως ένα κομμάτι. Το έπιασε και άμέσως το γκαράζ έφωτισε από ένα ηλεκτρικό φως, πού ή αν στο ταβάνι. Έτσι είδε τον σύρτη της πόρτας τον έφάρθε και ή πόρτα άνοιξε.

Έφαινε ένα βλέμμα γύρω της για να βρει τον δρόμο. Αλλά το φως που είχε παρέρυθρο στον τρελλό θά ήσαν άρκετο για να την προφυλάξει από την μαγία του, αλλά ένα άσπλοτο θέαμα την έκανε να μείνει σαν παράλυξη από τον τρομο της.

Στο δάπεδο του γκαράζ ήταν ξεπλωμένος ένας νεκρός. Ένα παλιό ρούχο έσκέπαζε το κατωτερό μέρος του σώματός του, ενώ το στήθος και το κεφάλι του ήσαν γυμνά. Ανάμεσα από τα μυοσκελετικά μέρη του φαινόταν σαν να ήσαν κινιάρια και ή νέα με μια κραυγή φρίκης βρέθηκε στο δρόμο.

Θα είχε τρέξει κάπου είκοσι βήματα όταν από το σκοτάδι ενός τοίχου κάποιος έφωτισε ξαφνικά και την έβλεπε από το χέρι. Απτό ήφωναξε και θέλησε να αντιπαύσει τον νεκρό με όλη την δύναμη της απελπισίας της.

—Δεν θα σάς κάω κακό, είπε μια φωνή και τότε αυτή έπεσε στην αγκαλιά του Τιμ Τζόντσαν.

Όταν ανέκτησε τις αισθήσεις της ή Μαιρή άντελήφθη ότι βρισκότανε μέσα σε ένα αυτοκίνητο και ότι φερούσε ένα βαρύ έπαωφο, με μανίκια που ήσαν παραπλήμην για τα χέρια της. Και αυτοχρόνως ένοιωσε κάποιο χέρι που την κρατούσε με προσοχή και με τρυφερότητα.

Έπειτα όλα έβυσαν πάνω και όταν συνήλθε για δεύτερη φορά, βρισκότανε ξεπλωμένη μέσα σε ένα μικρό και γυμνό σχεδόν δωμάτιο. Κοντά της ήσαν καθυμένη μια γυναίκα με στολή νοσοκόμης.

Η Μαιρή έμεινε ακίνητη. Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και έμπηξε μέσα ο Τιμ Τζόντσαν.

Έκκνιταξε πρῶτα το ρολόι του και έπειτα το κρεβάτι, αλλά δεν κατάλαβε ότι ή νέα είχε συνέλθει, παρά μόνον όταν τον έφωτισε ή ίδια. Έπληγε τότε βιαστικά δίπλα της.

—Ευχαριστώ εγώ το νοσοκομείο του Κοττάτζ, είπε. Δεν έχετε τίποτε οπουδήποτε παρά μόνον ένα νεογνικό κλινικό. Πώς είναι τα πράγματα;

—Εκείνη χαμογέλασε νομίζοντας ότι ή ερώτησή ή αν άδικαιολόγητη, αλλά δονιμάζοντας ή αν κινήθη, έκαστα βε ότι είχε τον λόγον της.

—Α, δεν είνε τίποτε, είπε ο Τιμ. Κάπου θα πληρώσατε λιγάκι. Αισθάνεσθε άσχετες δυνάμεις για ή άπαντήσαστε σε μερικές ερωτήσεις; Η άστυνομία έχει μεγάλη επιθυμία να μάθη διάφορες πληροφορίες. Έχαιε βγή από το κτίριο Γέννηας.

Εκείνη έκούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

—Ναι, έτσι το λέγαμε το σπίτι.

—Μπορείται να μού πῆτε με λίγα λόγια τι συνέβη. Βρίσκεισθε έδω από μια ώρα και δεν έκαίναμε ακόμη τίποτε.

Η άλήθεια ή αν ότι δεν είχαν να κάμουν και μεγάλα πράγματα και αυό το έ είχε τονίσει ο άρχισαν κριτής Κόουλι άπαντώντας στο τηλεφώνημα του Τιμ.

—Δεν μπορούμε να έπέρνομε, είχε πῆ. Η νέα έφανε για να γλυτώσει από τον άνδρα της. Ασφαλώς, και αυτό δεν είναι λόγος για να έπιβάλλεται άστυνομική έρευνα... Άν μπορούσε να σάς πῆ ότι κάτι άνώμαλο συμβαίνει μέσα στο κτίριο Γέννηας, τότε μπορούμε να ένεργήσουμε. Άκόμη και αν σπύζε ο άνδρας που είνε τρελλός, δεν μπορούμε να ένεργήσουμε τίποτε έναντιον του εκτός αν τον βρούμε να γυρίζει στους δρόμους.

Το κεφάλι της Μαιρης ή αν καθαρότερο τώρα και μπόρεσε να διηγηθή στον Τιμ όλη την σκηνη της έπισκέψεως του συζύγου της και της διαγνώσης της. Ένα παράξενο πινελιά της μνήμης της είχε οβόσει την άμνηση του τραυματισμού της φυγής της, και μόνον όταν αυτός άρχισε να την ρωτά για το γκαράζ, ή νέα θυμήθηκε και άνεφώνησε με ένα δυνατό ρίγος.

—Ω!... Ο νεκρός.
—Ο Τιμ την έξύταξε κατάπληκτος.
—Ποιος νεκρός;
—Ήταν ξεπλωμένος στο πάτωμα... τρομερό!

Χρειάστηκε να περάσουν μερικά λεπτά για να ξαναβρεί την δύναμη να τον διηγηθή την φρικαστική εικόνα που είχε δῆ στο γκαράζ. Ο Τιμ επανέλαβε άμέσως στους άστυνομικούς που στεκότανε στον προθάλαμο του νοσοκομείου την διήγησή της.

—Μπορεί ή μίς Γκρηάρ να τα είδε όλα αυτά μό ο στην φαντασία της. Η νοσοκόμος λέγει ότι είνε ύστερική. Άλλά νομίζω ότι πρέπει να γίνη μια έρευνα.

Το αυτοκίνητό του τούς μετέφερε πάλι έξω από το σκοτεινισμένο κτίριο Γέννηας. Το μόνο που έγινιζε ή άστυνομία για το σπίτι αυτό ήσαν ότι κατενόσανε μέσα δύο οικογένειες και ότι εκείνη που κατείχε το κάτω πάτωμα είχε έμφανισθή με το όνομα Σκράμμιτ.

Ο Τιμ έχτύπησε πολλή ώρα το κουδούνισμα.

—Επειτα από λίγο οι άστυνομικοί άνοιξαν την πόρτα. Το γκαράζ δεν περιείχε κατόν αυτοκίνητο. Σή ή μισή όμως τον πατάματος βρισκότανε και σκεπασμένο με ένα τοσιβάκι.

—Ίδου ο νεκρός, είπε ένας από τους άστυνομικούς.
—Έτρώβριζε το τοσιβάκι και άσπρόμαζε το πρόσωπο του νεκρού. Ο Τιμ Τζόντσαν μόλις το αντίκρισε έμεινε άφωνος.

(Άκολουθεί)

Η ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Η Λέλα μια νέα κι ώμορφη γυναίκα ταξιδεύει με τον άνδρα της τον Παντελόγλου, που μόλις τον είχε παντρευτεί, για την Κέρκυρα. Κάθεται συλλογισμένη στο σαλόνι του καραβιού, ενώ ο άνδρας της, ένας παχύς σαρανιάρης, παίζει πόκερ.

Είναι σχεδόν μεσάνυχτα. Ο βοηθός του καραβιού, της φέρει ένα σημείωμα με τη υπογραφή Παύλος. Την καλεί στο καπνιστήριο. Εκείνη ανεβαίνει άπάνω.

Ο Παύλος, ο ά θρωπος που άγαπούσε πριν από το γάμο της, της ζητά να του πῆ γιατί πρόδωσε την αγάπη του: για να πάρη τον Παντελόγλου έναν άνθρωπον πλούσιο. Η Λέλα του άπαντιζέ ότι άναγκάστηκε να τον παντρευτή για ή άλλοιώς κινδυνεύει να χρεωκοπήση ο πατέρας της και μονάχα ο Παντελόγλου θα μπορούσε να τον σώσει από την κατστροφή. Εκείνος όμως, άπαίτησε να γίνη γυναίκα του ή Λέλα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ήταν το μόνο που μου έμενε...

Ο Παύλος ής έπηρε το χέρι στα δικά του και τσούκισε.

—Δεν συλλογίστηκες καθόλου την αγάπη μας Λέλα. Έίσως έρεις δίκιο. Άλλά ένας έρωτας που δεν έξετάζει πού είναι το σωστό και πού δεν είναι. Η καρδιά έχει τους δικούς της νόμους. Η καρδιά δεν σκέπτεται, άσαιει. Όσο κι αν προσπαθής με τα λόγια σου, να με κάμης να πάω πῶτα να σ' αγαπώ, κι όσο κι αν θέλω κι' εγώ να βῶ τη λήθη, δεν θα το κατορθώσω Λέλα. Σ' αγαπώ κι' είμαι άδύνατο να σε ξεχάσω. Μου έρχεται να τρελλαθῶ στη σκέψη ότι τελειώνουν όλα πιά μεταξύ μας, ότι ή αγάπη μας έσβυσε, και δεν θ' άναστήθῃ. Σαμάρω όταν σκέπτομαι ότι είσαι γυναίκα ενός άλλου, ενός που δεν σου αξίζει, ότι κάποιος άλλος θα κλείνει στην άγκαλιά του το λατρεμένο σου σώμα, ότι άλλος θα βίση την ήδονή με τα βρώμικα χείλη του, στα δικά σου, ότι έχασα για πάντα πῶτα την εὐτυχία μου...

Η Λέλα είχε σκύνει και πάλι το κεφάλι της. Άν ήλπιζε φως, στα μάτια της θα φαινότανσαν ή δάκρυα.

—Ήταν ένα όνειρο που έσβυσε, ψιθύρισε εκείνη. Άς κρατήσουμε την άμνησή του κι' άς ζητήσουμε όπουν νομίζει ο καθένας τη λησμονιά. Πρέπει να με ξεχάσης πῶτα Παύλο...

—Όχι, όχι, Λέλα. Δεν είναι δυνα ό αυτό. Δεν θα μπόρεσω να σε ξεχάσω ποτέ. Θα ήσσω εκεί που θα ής και εσύ. Θέλω να άναπέσω τον ίδιον άέρα που άναπνέεις κι' εσύ... Έχω αυό ό το δικαίωμα. Δεν μπορώ να μού το άρνηθῇ κανείς...

Σώπησε λίγο και έλεγε:

—Έπειτα δεν ξέρεις πώς έρχονται τα πράγματα άργότερα. Όλα, άλλάρουν σ' αυτόν τον κόσμο. Πού έξερεις καμιά φορά ή μίς βάλουμε όριστικά τελεία στην ιστορία μας...

—Το να ζήσεις πάντα κοντά μου, θα με κάμης πιο δυστυχισμένη, Παύλο, γιατί θα μῆς θυμίζη διαρκώς τη χαμένη εὐτυχία μας...

Κι' έπειτα άνευ λόγου έσυνέχισε:

—Τώρα πηγαίνουμε στην έγκυρα. Πάμε να περάσουμε εκεί το μήνα το μέλιτος. Τί ειρωνία!... Πρέπει να θεωρημαί εὐτυχή!...

Ήταν έτοιμη να την παρακαλέσει, να κατέβη στο πώτο λιμάνι που θάπαινε το

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚ 4

καράβι και να γυρίση πίσω στην Άθήνα.

Άλλά πρόφθασε. Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε ή βαρεία φωνή του Παντελόγλου και άρνήσε ή ήρωή του αλκυόνεσσά στο άμφίβολο φῶς που έφαιναν τα φῶτα του καπνιστηρίου.

—Λέλα... Λέλα. Πού είσαι;—

Η Λέλα του φώνησε, χωρίς να κάνη βήμα από το μέρος που στεκόταν:

—Έδω είμαι...

Ο Παντελόγλου, ήσθε κοντά της.

—Έχεις παρῶτα βλέπω, είπε στη γυναίκα του!

—Ναι, άπάντησε εκείνη. Να σε συστήσω. Ο κ. Παύλος Χλωρίδης, παλιός γνωστός ής οικογενείας, άπ' την Άθήνα. Ο άνδρας μου...

—Χαίρω πολύ, είπε ο Παντελόγλου.

—Κι' εγώ ήσως, άπήντησε με μια προσποιητή λεπιδότητα ο Παύλος.

Η Λέλα, ένοιωσε την άνάγκη να δικαιολογήση την συνομιλία της σε κείνο το

Η Λέλα

μέρος του καραβιού και τέτοια ώρα μάλιστα, με τον κύριον που γνώριζε από την Άθήνα:

—Ήταν μια ευχάριστη έκπληξη για μένα να συναντήσω τον κ. Χλωρίδη έδω. Δεν φανταζόμουν ποτέπως άμασσε συνταξιδιώτης. Τον είδα να στέκεται στην κουπασσι του συλλογισμένου... Έτσι ό περπατός μου στο καπνιστήριο δεν ήσαν μόνον νόστος...

—Όστέ είχατε κοινά τοπία λοιπόν, είπε ο Παντελόγλου... Και πού ήσαν τα θέματα που σάς άπασχολούσε, αν δεν είμαι άδιάκριτος;

—Ήταν έτοιμη να άπαντήση ή Λέλα, αλλά ο Κώστας την πρόλαβε:

—Να σάς πῶ. Μιλούσαμε άκριβώς για την εὐτυχία.

Και άνταλάσσαμε τās αντίληψεις μας...

—Έσείς πιστεύετε ότι έπάρχει αυτή ή εὐτυχία στο γάμο; ρώτησε ο Παντελόγλου χαμογελώντας το χαμόγελο του άντιώ-

που πού έχει βρή την εὐτυχία του, και είναι βέβαιος γι' αυτή.

—Έξαρται.

—Από τί;

—Από το αν έπάρχει, άγάπη. Δυό άνθρωποι που παντρεύονται από έρωτα, δεν μπορεί παρά να είναι εὐτυχισμένοι...

—Δεν βαριέσθε, είπεν ο Παντελόγλου. Καμιά φορά άρκετ' αγαπάς ό ένας. Με τον καιρό αγαπάει και ό άλλος. Έπειτα μήπως ό έρως μονάχα άποτελεί την εὐτυχία των ζευγαριών; Η βάσις της εὐτυχίας στο γάμο είναι πρῶτα πρῶτα ή έξασφάλις της εὐμάρειας. Τί λές κι' εσύ Λέλα;

—Καθένας έχει τις ιδέες του, ψιθύρισε εκείνη.

—Μία φορά εγώ είμαι εὐτυχισμένος είτε πάλι ο Παντελόγλου, χαϊδεύοντας το χέρι της γυναίκας του.

—Μά και ή σύζυγός σας το ίδιο συμπήρωσε με κάποια πονεμένη εὐωνοία ο Παύλος... Η γυναίκα που είναι ευχαριστημένη από το γάμο της φαίνεται έδω κι' εκεί κάτω.

Η δυστυχισμένη γυναίκα άκούσε αὐτούς τους ύπαινιμους κι' έλέγε. Και ή πέφερε ακόμα πιο πολύ, όσα αισθανόταν το χέρι της να σφίγγεται μέσα στις χονδρές παλάμες του άνδρου που της σκλάβωσε τη ζωή, με την πρωτότυπη τρυφερότητα του άνδρος που δεν ήσαν συνειδημένοι σε ραγιαρισμένες λεπτότητες άπέναντι της γυναίκας. Και ο πόνος της γινόταν ακόμη μεγαλύτερος, γιατί έβλεπε τον Παύλο, τον άνδρα που την αγαπούσε τόσο, να παρακολουθῇ αυτά τα άνεπιθύμητα χάδια. Πόσο θα υπέφερε και κείνος! Ποτέ δεν φανταζόταν πῶς θα έφτανε στο σημείο να ήφίσταται τις πρόστυχες τρυφερότητες ενός άλλου, μισοστά στα μάτια του αγαπημένου της. Με την προφύση πῶς ήδεις να διορθώση την έσάρτα της τράβηξε το χέρι της; με τρόπο.

Μιλῶσαν ακόμα άρετήν ώρα, για διάφορα πράγματα, καθισμένοι στις καίσι-λογες του καπνιστηρίου, τυτμήνοι στα παλάτια τους. Ο Παντελόγλου ρώτησε τον Παύλο για τις δουλειές του και το πρότεινε μάλιστα μια συνεργασία για κάποια επιχείρηση που σ'ε διαζε. Τα κεφάλαια που θ' άπαιτούσε ή δουλειά, θα τα έβαζε αυτός. Χρησιζόταν όμως ένας άνδρας που ήλπιε ή σχετική ειδικότητα να αιάλῃ ή υπευθυνία να διαχειριστή αυτή την ύπόθεση.

(Άκολουθεί)

Μικρό Ευνυμογραφημάκι

Αγγλικές ιστορίες

Μιά φορά ένας Άγγλος ὄρδος και ἕνας Γάλλος ἀριστοκράτης, πολὺ μορφωμένοι και πολιτισμένοι και οἱ δύο τους, συζητοῦσαν γιὰ διάφορα φιλολογικά, πολιτικά και καλλιτεχνικά ζητήματα.

Ὁ Γάλλος ποὺ εἶχε διαβάσει στὸ πρωτότυπο τοὺς μεγάλους Ἀγγους συγγραφεῖς ἦταν γεμάτος θαυμασμό διὰ τὸν Σαίξπηρο, μὰ καὶ ὁ λόρδος ποὺ ἤξερε τὴ γαλλικὴ φιλολογία, ἀπ' ἐξω κι' ἀνακατωτά, ἐξυμνοῦσε μ' εὐγνωστία λυρικὴ τὸ γαλλικὸ πνεῦμα και τὸν Μολλιέρο, τοῦ ὁποῖου ἦταν εὐλαβικὴς και ἐνθουσιώδης θαυμαστής.

Τελειώνοντας τὴ φιλική τους συζήτηση, ὁ Γάλλος ἀπὸ Γαλλτικὴ εὐγένεια εἶπε στὸν Μολρόδο.

— Ἄν δὲν ἤμουνα Γάλλος, ἤθελα νὰ εἶμουν Ἀγγλος. Καὶ τὸ υπερήφανο τέκνο τῆς Ἀλβιόνος, τοῦ ἀπήντησε φλεγματικώτατα.

— Σὰ καταλαβαίνω ἀγαπητέ μου φίλε Ἐγὼ ἂν δὲν ἤμουνα Ἀγγλος ἤθελα πάλιν νὰ εἶμαι Ἀγγλος.

Γασκωνικές ιστορίες

Ὁ Γασκωνὸς ἀγερᾷ γυαλιὰ

Ὁ μπάρμα Γκωγιάρ, ἕνας γέρος Γασκωνὸς ποὺ τὰ εἶχε πάρει τὰ χρόνια, ἄκουε πολλὰ φορὲς τοὺς χωριανούς του, ποὺ εἶχαν ἐπάνω κάτω τὴν ἡλικία του, νὰ λένε.

— Πρέπει ν' ἀγοράσω γυαλιὰ. Δὲ βλέπω πιά καλά νὰ διαβάσω.

Μιά μέρα λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ πάη στὴν πόλιν ποὺ γινότανε πανηγύρι. Ἐτοίμασε τὸν ποταμὸν τὴν πόλιν ποὺ γινότανε πανηγύρι. Ἐτοίμασε τὸν ποταμὸν τὴν πόλιν ποὺ γινότανε πανηγύρι.

Μπῆκε λοιπὸν σ' ἕνα κατάστημα ποὺ πούλοσε γυαλιὰ και ζήτησε νὰ τοῦ γέρουν ἕνα ζευγάρι.

Ὁ καταστηματοῦχος διέταξε νὰ κατεβάσουν διάφορα νούμερα γυαλιὰ.

— Αὐτὸ σοῦ κάνει, τοῦ λέει δίνοντάς του και μιά ἐφημερίδα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Γασκωνὸς ἀφοῦ τὰ δοκίμασε, δὲ βλέπω τίποτε.

— Κι' αὐτὸ, τὸν εἰρωνεύετο δίνοντάς του ἕνα ἄλλο ζευγάρι.

— Ὁχι, λέει πάλιν ὁ χωρικός. Φέρενε δεύτερο, τρίτο, δέκατο ζευγάρι, μὰ ὁ Γασκωνὸς ἀπαντοῦσε στερεότυπα.

— Δὲ βλέπω τίποτε. Δὲν μπορῶ νὰ βγάλω οὔτε λέξι.

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει ἐν τέλει ὁ καταστηματοῦχος φουρισμένος, μήπως δὲν ξεύρεις νὰ διαβάσῃ;

— Μ' ἂν ἤξευρα νὰ διαβάσω, ἀπάντησε μὲ ἀπάνταστη ἀφέλεια ὁ Γασκωνὸς, εἶχα ἀνάγκη ἀπ' τὰ γυαλιὰ σου!...

Τούρκικες παροιμίες

Μιά φορά κι' ἔσαν καιρὸς ζοῆς στὸ Ἰκόνιο ἕνας καλὸς και θεοφοβούμενος Τούρκος ποὺ τὸν λέγανε Μουσταφὰ ἀγά. Καλλιεργοῦσε τὰ χωράφια του, κρατοῦσε τὸ ραμαζάνι, πῆγαινε στὸ τζαμί, ἐλτοῦσε τοὺς φτωχοὺς, ἦ-ανε μὲ λίγα λόγια καλὴ ἀνθρώπου και πιστὸς ὁπαδὸς τοῦ Προφήτη.

Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν και τὸν ἐσβόνταν και τοῦ ἐναναν θῆαι νὰ καθήσῃ στὸν καφενὲ ποὺ πῆγαινε γιὰ νὰ καπνίσῃ τὸν ναργιλέ του και νὰ ξεγάσῃ τὰ μεράκια του. Γιατὶ εἶχε κι' αὐτὸς, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὰ μεράκια του.

Δὲν ἦτανε καθόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ μοταγογιὸ τοῦ Σουλταῖν, ποὺ ἦτανε ἕνα πολὺ ἐξυπνο μὰ και πολὺ κακοναθερμένο παιδί. Στὰ γράμματα πρῶος, μὰ και στὶς τσακινιὲς κανεὶς δὲν τὸν παραβγαίνει.

Πότε τσακωνόταν μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιά και τὰ πετροβολοῦσε, πότε ἐκλεβε καμμιὰ κόττα, πότε σκοτώνε κανένα σκυλι καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ τραβηκτοῦσαν τὸν καθ' ἑαυτὸν τὸν πατέρα του σ' ὁ δικαστήριον. Μὰ ὁ καδῆς, ποὺ ἐκτιμοῦσε τὸ Μουσταφὰ συγχωροῦσε τὸν Σουλταῖν ἢ τὸν τιμοροῦσε ἐλαφρὰ γιὰ τὸ χατήρι τοῦ πατέρα του.

Σὲ κάθε ἀταξία τοῦ γιου τοῦ ὁ Μουσταφὰ ἀγάς τοῦ εἶλεγε.

— Ἀντὰμ ὀλμαγιατζάκιαν (δὲ θὰ γίνῃς ἄνθρωπος).

Κ' ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντοῦσε πεισματάρικα, ἐγὼ δὲ θὰ γίνω ἄνθρωπος;

Τέλος ὁ Σουλταῖν ἀμα μεγάλωσε και ἐβγάλε τὸ σχολεῖο τῆς πατρίδος του, εἶπε μιά μερα στὸν πατέρα του.

— Θέλω νὰ πάω στὴν Πόλιν, γιὰ νὰ σπουδάσω πὺλὸν και νὰ γίνω ἄνθρωπος.

— Ἐοὺ δὲ θὰ γίνῃς ἄνθρωπος ποτὲ σου, μὰ πάρε τὴν εὐχὴ μου και πᾶνε σὺ καὶ τὸ πατέρα σου. Κι' ἀφοῦ τοῦ ἐλάσε ὅσα χρήματα εἶχε τὸν ἐστειλε μ' ἄλλους πατρὸς τῆς Πόλιν.

Πέρασαν χρόνια κι' ὁ Μουσταφὰ ἀγά μὰθαινε τίποτα γιὰ τὸ γινὸς του. Πάλιν ἔφριε τί νὰ γίνῃται. ἔλεγε ἀναστενάζοντας, πικρὰ, σὲ καμμιὰ φυλακὴ βρίσκεται ἡ τὸ σκοτῶσε κατ' ἐνάς;

Ὁ Σουλταῖν ὅμως οὔτε στὴ φυλακὴ βρισκόταν οὔτε εἶχε πᾶν ἴσχυα. Εἰς κατ' ὁφθαλμοὺς μὲ τὴν ἐξυπνάδα του νὰ γινεὶ μεγάλος Βεζίρης.

Μιά μερα ἐκεῖ ποὺ ὁ Μουσταφὰ ἀγά καθότανε συλλογιόμενος στὸν καφεὶνὲ βλέπει νὰ μπαίνουν μέσα τρεῖς ἀγορευμένοι χωροφύλακες οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶπαν.

— Ἐοὺ εἶσαι ὁ Μουσταφὰ ἀγά; Σήμα γρήγορα και σὲ θέλει ὁ Βεζίρης.

Τὸν ἄρπαξαν τὸν δισχιζόμενο και σ' ἕνα μῆνα παρουσιάζονταν τρέμοντας μπροστὰ στὸ Βεζίρη.

— Ἀπ' τὴν τρομάρα του και τὸ φόβο του δὲν γινώρισε τὸ γινὸς του.

— Ἐ! μπαμπὰ τοῦ λέει ἐκεῖνος ἐπαυμένος: ἔπᾶν σ' ἕνα πλοῖο ντινάνι, ἔγινε ἄνθρωπος ἢ δὲν ἔγινε;

— Οὔτε ἔγινε οὔτε θὰ γίνῃς ἄνθρωπος ἀποκριθὲν ὁ γέρος. Ἐτοί φέρονται οἱ ἄνθρωποι στὸν πατέρα τους; Δὲ βλέπεις οἱ τὴν χάλια μὲ κατήντησαν αὐτοὶ οἱ χωροφύλακες; Ὁ Ἀλλὰχ μοναχὰ ξέρε, πῶς δὲν πέθανε ἀπὸ τὸ φόβο μου κι' ὕστερα ἀπὸ ὅσα τραβήξα ὡς ποὺ νάρθω ὡς ἐδῶ!

Τά περιεργότερα πράγματα τοῦ κόσμου

Τὸ τραγικὸν τέλος ἐνὸς Ζιγκολώ.

Εἰς τὴν Παρίσι τὸ κέντρον τῆς κοσμικῆς ζωῆς και τῶν διασκεδάσεων, ἔνα ἀκόμη αἰματηρὸν δράμα, μέσα εἰς τὰ τόσα ἄλλα ποὺ συμβαίνουν καθημερινῶς, ἔλαβε χώρα ὅσα χρήματα εἶχε τὸν ἐστειλε μ' ἄλλους πατρὸς τῆς Πόλιν.

Ὁ Ζιγκολώ Κολὺ κόρη ἐνὸς μεγακτηματίου, πλουσιωτέτη και περὶ τὴν νύμφη ἔπρεε εἰς τὰ δόξια ἐνὸς διεφθαρμένου—ἐάν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν κι' οὗ διεφθαρμένοι, Ζιγκολώ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ζιγκολώ εἶχε τὸν ἀντιπάλον τῆς ἀδελφῆς τῆς, εἶχε συμπεριεργότατα καλὰ ἐπέμενε νὰ τὸν νυμφευθῇ. Ἀδίκως οἱ γονεῖς τῆς, ὁ ἀδελφὸς τῆς και ἡ μικροτέρα τῆς ἀδελφῆς προσεπάθον νὰ τὴν μεταπειλοῦν εἰς τὴν ἀπορία τῆς. Ἦτο ἀνένδυνη. Οἱ γάμοι ἐτελεύτησαν, τὸ νεοφύζοντος ἀνεχώρησαν διὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος εἰς τὴν Κωνσταντινῆ, καὶ ἀπὸ τῆς δὲ τριμήνου ἐπανῆλθε προ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἦτο νεαρὰ σύζυγος εἶχε ἐν τῇ μεταξὺ σχηματίσει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ σύζυγος τῆς τὴν ἀπατοῦσε ἀλλὰ λόγῳ τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς τῶν ἐννεμερῶν δὲν ἐδυνάμυνε πρὸς οὐδένα νὰ ἐκδηλώσῃ τοὺς ὀργῶν τῆς. Μίαν ἡμέραν τὸν συνέλαβεν ὁ ἀντιπάλος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς; καμμιὰ ἡμέρα τῆς. Περιορίσθη νὰ διώξῃ τὴν τελευταίαν ἀμέσως χωρὶς νὰ δημιουργήσῃ καὶ πάλιν ζήτημα. Τέλος τὴν πωλεθῶσαν Τετάρτην ἡ δυστυχὴς πλέον Ζωρζέττα εἰσελάθη ἀναγκαστικὰ εἰς τὴν τραπέζιαν βρῆκε τὸν ἀντιπάλον τῆς καὶ τὴν ἀγανακτῶντα καὶ νὰ τὴν φιλῇ περιπαθῶς. Ἐ-

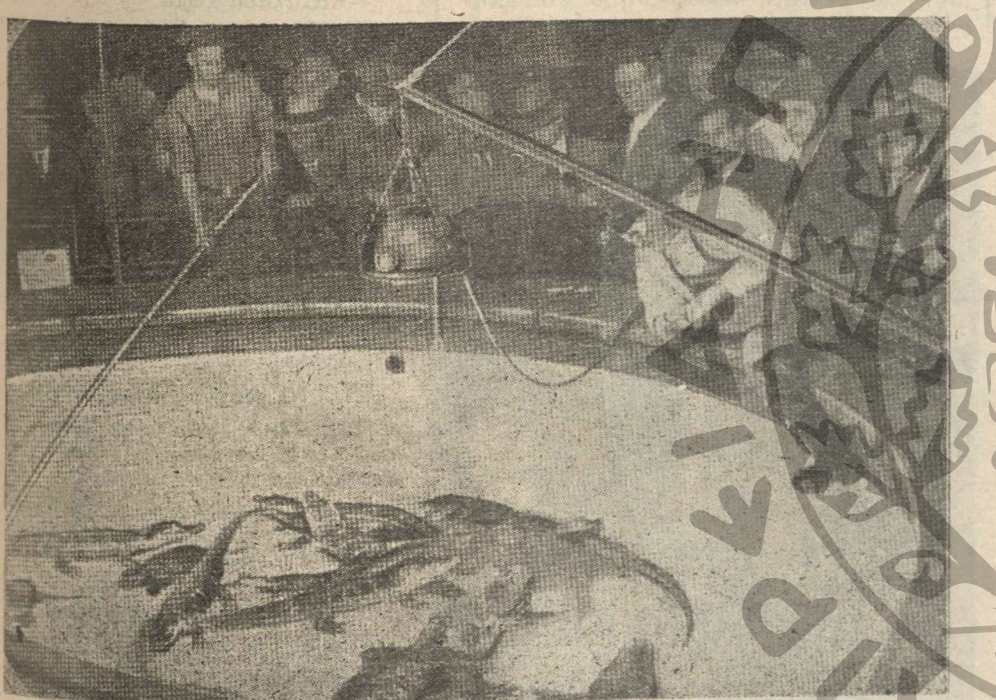
βαλλή ἡ νέα γυναῖκα ἐσπυνσε στὸ δωμάτιό τῆς πῆρε τὸ περιστροφὸν τῆς και ἐπιστρέψασα εἰς τὴν τραπέζιαν τὸ ἐξέκνευσεν ἐναντίον τοῦ συζύγου και τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἐκ τῶν σφαίρων ἐφονεύθη ὁ σύζυγος τῆς και ἐτραυματίσθη ἡ ἀδελφὴ τῆς. Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων κύκλων τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης τὸ δράμα αὐτὸ ἔκανε βαθυτάτην ἐντύπωσιν διότι ἡ δολοφονία τοῦ ἦταν γνωστὰ καὶ ἀπελάμβανε γενικῆς ἐκτιμήσεως.

Ὁ ληστὴ εἰς τὴν Ἀμερικὴν

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν παρ' ὅλα τὰ λαμβανόμενα μέτρα ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν οἱ λησταὶ καὶ οἱ διάφοροι γυμναστές διαρκῶς ἀποθρασύνονται. Πρὸ ἡμερῶν εἰς ἕνα ἀπὸ τῶν κεντρικωτέρων δρόμων τοῦ Σικάγου καὶ πρὸ τῆς θύρας ἐνὸς μεγάλου ἀδαιμαντοπωλείου ἐπαύθησαν ἕνα αὐτοκίνητον ἐκ τοῦ ὁποῖου κατήλθον 4 ἄνθρωποι ἀφ' ὧν: ἕνα δὲ ἄλλο πακέτοι εἰς τὴν θύραν τοῦ πωλείου. Ἐκ τῶν 4 ἄνδρων ὁ ἕνας εἰσεῖνε εἰς τὴν πόρταν τοῦ ἀδαιμαντοπωλείου προφανῶς διὰ νὰ παρακολυθῇ τί γίνεται καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς: εἰσῆλθον εἰς τὸ κατάστημα ἐβγάλαν τὰ περιστροφὰ ἐνθ' ὅ ἕνας ἐξ αὐτῶν, ὁ ἀρχηγός, ἐφώνησε:

— Τίνοι τὰ χέρια ὅλοι δίδει σὰς σκοτώσεις. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐκτός τοῦ καταστηματοῦχος καὶ τῶν 9 υπαλλήλων του εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἀδαιμαντοπωλεῖον καὶ 5 πελάται ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τρεῖς γυναῖκες. Ὅλοι δὲ εἵπουν νὰ συμμορφωθῶν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν περιστροφῶν, μὲ τὴν σύστασιν τῶν ληστῶν νὰ σηκώσουν τὰ χέρια των. Οἱ τελευταῖαι μὲ ἀστραπαλίαν ταχύτητα ἐπεδόθησαν ἀμέσως ν' ἀδειάζουν τὰ εἰς τὰς προθήκας τοῦ καταστήματος ἐδρινκίματα καμμιὰ ἐνθ' ὅ ἕνας ἀσκόου τὸν ὁποῖον ἐφεραν μαζί των.

ΕΚΚΟΛΑΨΙΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

Εἰς μ' ἕνα εἰδικὴν στέφανον τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου συνεκέντρωσαν πολλοὺς κροκοδείλους: εἰς τοὺς εἰδικὸν προβολέων τοὺς μεταδίδον τεχνικὰ: ἡλικίας: ἀνδρῶν: γυναικῶν, ἔχον δὲ εἰς μίαν γυνῆν καὶ ἄμμον διὰ νὰ παρὰ δύνανται, ὅπως: σὺν ἡθίζον οἱ κροκοδείλοι, τὰ αὐτὰ των.

— Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ὁ σάκκος εἶχε γεμίσει. Ὁ ἀρχηγός τῆς συμμορίας ἐπληοῖσε μίαν πωλητρίαν τοῦ καταστήματος ἐξαιρετικὰ ὀφθαλμοῦ, τῆς προσέφερε ἕνα πανταγιὸν ἀπὸ μαργαριτάρια, ἀπὸ τὰ κλεμμένα ἐννοεῖται, λέγοντας:

— Ἐγὼ εἶπα λαίμω καὶ ἀξίζει νὰ φορεῖτε ἕνα παρόμοιον κόσμημα.

Καὶ προτοῦ, συνέλθον οἱ παρενοχλούμενοι ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐσπευσαν εἰς τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἐξηφανίσθησαν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁλης κλοπῆς ἡ ὁποία διήρκεσεν ὅλην τὴν νύκτα ἀκριβῶς κανεῖς ἐκ τῶν διεχομένων διαβατῶν τῆς πολυσυνάστου ὁδοῦ δὲν ἀντελήφθητο τὴν τραγωδίαν ἐπαύσετο. Ὁ ἀστυνομὸς ἡ ὁποία κατέφθασε ὅπως πάντοτε ἀργὰ δὲν κατόρθωσε ἀκόμη νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ πάλιν ὅπως πάντοτε, τοὺς κλέπτας.

Τὰ θύματα τῶν ταυρομαχίῶν

Αἱ ταυρομαχίαι στὴν Ἰσπανίαν συνεχίζονται καὶ ὑπὸ τὸν Δημοκρατικὸν καθεστῶς: ὅπως ἐπὶ τῆς ἐπικρατοῦς τοῦ Ἀλφόνσου. Εἰς τὴν Μαδρίτην διωργανώθησαν τὴν περασμένην ἐβδομάδα, εἰς τὸ ἐπίσημον στάδιον, μεγάλας ταυρομαχίας αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἕνα τραγικὸν ἐπίλογον. Ὁ διάσημος τορεαντὸρ Ντόν Ζοζὲ Μαρίνο, ὁ ὁποῖος εἶχε φονεύσῃ μέχρι τοῦδε 92 ταύρους, εὗρεν οἰκτρὸν θάνατον συνεπεία κτυπήματος τὸ ὁ οἷον ἐδέχθη ἀπὸ τὸν τέτατον ταύρον τὸν ὁποῖον ἐντός τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπρόκειτο νὰ φονεύσῃ. Ἦτο συγχωνευτικὴ αὐτὴ σκηνὴ τὴν ὁποῖαν παρακολούθησαν χιλιάδες λαοὶ ἐξετελέχθη ἐν διαστήματι ὀλίγων δευτερολέπτων χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς θεατὰς νὰ δυνήθῃ νὰ δώσῃ οἰδιώτοτε βοήθειαν εἰς τὸν δυστυχῆ τορεαντὸρ. Ἐνα κτύπημα τοῦ τελευταίου τοῦ ὁποῖον ἀπέτυχεν ἐδόθηκε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ταύρον νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ χεράτα του καὶ νὰ τὸν τινάξῃ εἰς ἀπόστασιν 30 μέτρων.

Ἦτο ἡμερῶν Σαβωτὰ Ἐλεονώρα, μνηστὴ τοῦ τορεαντοῦ. Ἦτο ἡμερῶν παρακολούθησε τὴν ἀγρίαν παλιν ἀπὸ ἕνα θεωρεῖον διὰ εἶδε τὸν τραγικὸν τέλος τοῦ ἀγαπημένου τῆς ἐξέβαλε μίαν σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησε. Ὅταν συνήθε ὕστερα ἀπὸ ἄρκετὸ διάστημα διεπιστώθη ὅτι εἶχε χάσει ἐν τῇ μεταξὺ τὸ λογικὸν τῆς.

Πολλοὶ δημοκρατικαὶ καὶ σοσιαλιστικαὶ ἐφημερίδες τῆς Ἰσπανίας ἐξ ἀφορμῆς τῆς περιπτώσεως αὐτῆς διεπαύσαν οἱ ἐδρινκίματα πολεμικὴν ζητοῦσαι ν' ἀπαγορευθῶν αἱ ταυρομαχίαι.

ΞΕΝΙΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Στὸ ἐστιατόριον

Ὁ πελάτης.— Δὲν προσέχεις λίγο, βρε ἀδελφέ, ἔχουμε τὴ μισὴ σοῦπα μου!

Τὸ γκαρσόνι.— Δὲν πρέπει γάρτε παράνονα, κύριε, γάρτε τὴν πρῶν κι' ἐπειτα μοῦ λέτε...

Ὁρισμὸς

— Νὰ! Ἄν σοῦ δανείσω, ἐγὼ λεφτά, ἐοὺ θὰ εἶσαι χρεώστης μου, ἂν μοῦ δανείσῃς ὅμως ἐοὺ, ἔρεῖς τί θὰ εἶσαι;

— Ἐνας μεγάλος βλάκας και τίποτε περισσότερο.

Γκάφα

Ὁ κύριος (στὸν ἐφημεριδοπώλη).— Δὲν ἔχω φιλά γιὰ νὰ σοῦ πληρώσω τὴν ἐφημερίδα.

— Δὲν πειράζει τὴν πληρώνετε αὐτοῦ.

— Μ' ἂν πεθάνω ἀπόψε.

— Δὲ θὰ χάσουμε καὶ μερὰ πρᾶγματα.

25

ΤΑ ΠΑΡΑΤΕΙΝΑ ΤΟΝ ΡΩΜΗΟΝ

Η ΜΑΡΙΔΑ

Σ' όλες τις ομαδικές και δημόσιες εκδηλώσεις εκείνο που παίζει τον μεγαλύτερο ρόλο είναι η «μαρίδα», υπό την μεταφορική της έννοια. Διότι μαρίδα εκτός από τα νοστιμέτατα μικρά ψαράκια τα οποία πέρνουμε συνήθως ως μεζέ με το ουζο λέγονται και οι μικροί πιτσιρικάς, οι οποίοι δεν λείπουν από πουθενά και δίνουν το δινό του: τόνο παντού. Στις εκλογές, στις πολιτικές συγκεντρώσεις πρώτοι και καλύτεροι. Ένθουσιάζονται, αρπάζουν τα συνθήματα και βγαίνουνε ύστερα στους δρόμους διά να τα μεταδώσουν κατ' το ιδιόκτον οργισμένο τρόπο. Είναι δε από τα σοβαρότερα στοιχεία επιτυχίας κάθε συγκεντρώσεως: οιασδήποτε μορφής ή ύπαρξης της «μαρίδας».

Κάποτε έρχε να συνοδεύω ένα εκ των πολιτικών αρχηγών εις μίαν πολιτικήν περιόδειαν. Γυρίσαμε καμιά δεκαριά πόλεις όπου του έγινε καλή υποδοχή. Μεταξύ άλλων πήγαμε και στη Καροίτσα. Εις τον σταθμό ήταν οι δάσκαλοι με τους μαθητάς και τας μαθητρίδας και όλη η «μαρίδα» της πόλεως. 'Ο έν λόγω αρχηγός έβγαλε το κεφάλι του από το παραθυράκι του βαγονιού, είδε τη «μαρίδα» και ευχαριστημένος γύρισε και μου είπε:

— Έδώ θα μάς κάνουν την καλύτερα υποδοχή!

— Πώς το συμπερνετε κ. Πρόεδρε, ηρώτησα.

— Μά δεν βλέπετε τη «μαρίδα» που έχει συγκεντρωθή; Αυτή θα παρασύρει και όλους τους άλλους, να έλθουν στη συγκέντρωση.

Και πραγματικά η συγκέντρωσις της Καροίτσας ήτο η δυσωδέστερα, λαμβανομένου ότι' εμην του πληθυσμού της: πόλεως, απ' όσας έγινοντο κατ' την έν λόγω περιόδειαν εις τον περί ου πρόκειται πολιτικόν.

«Η μαρίδα» δεν χρονοκοτεί μόνον και ζητωκρανάζει, αλλά έχει και άλλα δικαιώματα. Έχει το κάθε τι που βλέπει και ακούει. Και με τον αυθόρμητο παιδικό τρόπο εκδηλώνει άμεσως τα συναισθήματά της κατά την πλέον θεωρητική μορφή. Οι παλαιοί Αθηναίοι ένθουσιάζονταν ακόμη το πάθημα ενός παλαιού πολιτικού και μεγάλου λαϊκού ήρωος, του Γενναδίου, από ένα γαβιά. Είχε συγκεντρωθή πύλος κόσμος κάτω από το σπίτι του Γενναδίου και επέμενε διά φωνών να όμιλήσῃ. 'Ο Γεννάδιος έκανε καμώματα, προφισιζόμενος ότι ήτο ασθενής και δεν μπορούσε να όμιλήσῃ, με την ύστεροβουλίαν να ένθουσιάζῃ περισσότερο το πλήθος όταν θα όμιλούσε. Έν τέλει βγήκε στο μπαλκόνι του σπιτιού του και άρχισε τον λόγον του μεταχειριζόμενος όλα εκείνα τα ρητορικά τετρίπια τα οποία τον καθιστούσαν τόσον λαοφιλή.

—Τι τόν θέλετε τόν Γενναδίον; ήρχισε να λέγει με την βροντώδη φωνήν του. Έσταμάτισεν επί τρία λεπτά και μετ' επανέλαβε και πάλιν.

—Τι τόν θέλετε τόν Γενναδίον; Νέα διακοπή, όλίγων λεπτών και μετ' άκ τρίτου ένσυνέχισεν ύποβόλων την ίδιαν έρώτησιν. Ένας πιτσιρικάς όμως, ο όποιος ήτο άνεμισμένος εις ένα δέντρο και στον όποιον δεν άφάνε αήτοι οι θεατριμοί, έβαλε τα δύο του χέρια γύρω στο στόμα του για να άκουσθῃ καλύτερα ή φωνήν του και έφώναξε:

—Νά τόν.....

Και επανέλαβε την γνωστήν φράσιν ή όποια λεχθεΐσα εις την μάχην του Βατερλώ από τόν στρατηγόν Καμπερόν τόν έκαμε δισημον εις την Ιστορίαν. Καταλαραίνεται τώρα τί είδους ψυχρολουσία έπα-

θε'ο' παλαιός εκείνος πολιτικός προσεποήθη δι' έν ένσυνέχισεν την άγορευσίν του αλλά την επομένην όλες ή έχθρικές του έφημερίδες περιελάμβανον με μεγάλη γράμματα την διζοχήν του μικρού, ή όποια διά ζώσης έφθασε και μέχρ'ς ήμών.

Στά θέατρα την επιτυχία ή άποτυχία ενός έργου την άποφαρίζει «η μαρίδα». Άλλοίμονον εάν δεν ένθουσιασθῇ ή γαλαρία απ' όπου παρακλινούθῃ ή μαρίδα το θέατρον. Το έργον είναι καταδικασμένο να άποτύχῃ. Η «Ιστορία της Αθήνας» του κ. Μοραϊτίνου που άνεβίβασεν πέρνει το «Μοντιάλ» θα έκανε ασφαλώς τουλάχιστον διπλόν άριθμόν παραστάσεων εάν είχαν άρρίσι στην μαρίδα. Ένα άλλο θέατρον το «Τριανόν» δεν κατώρθωσε ποτέ να συγκεντρώσῃ κόσμο διότι ή γαλαρία του είναι πολύ μακριά από την πλατεία και συνεπώς δεν τό προτιμεί «η μαρίδα». Έάν άρρίσει ένα καλό νούμερο στη «μαρίδα» μπορεί να μιζαρισθῇ τέσσερις και πέντε φορές και εις το τέλο: να άκουσθῇ και ή βροντώδης φωνή του Χαντζάρου:

—Ολοοοοο!

Η θεατή της πλατείας άγανακτούν πολλές φορές και θυμώνουν. Νουΐζουν ότι πρόκειται περί κλάκας. Έν τούτοις δεν έχουν δικαίον. Είναι ή μαρίδα της γαλαρίας εις την όποιαν άτιούστατα άρρίσι το έργον. Μού άφηγήθησαν άνθρωποι του θεάτρου, εις τούς όποιους έχω κάθε λόγον να πιστεύω, ότι «οι μικροί της γαλαρίας» δύναν τούς άρρίσει ένα έργον το βλέπουν 15—20 φορές και εις το τέλος το μιμναιούν απ' έξω και προλαμβάνουν πολλές φορές τού ένθουσιάζοντος εις τούς όλους των.

Ένοείται ότι έρ' όσον είναι ένας τόπον σπουδαίος: παύσων ή μαρίδα στο θέατρον άπολύμηνει ή άνωθεν περιποίησιν από τού θεατή ας και ήθουσιάζῃ. Μιά γνωστή μάστιγ'ς πυροβολισμῶν του έκαφροϋ θεάτρου θεωρεΐται ύπερβολήν τη: κάθε φορά που βγαίνει στη σκηνή, στούς όλους

της, απ' αρχής μέλει τέλους, ναόχην γλυκερές ματιές στη γαλαρία για να ένθουσιάζῃ τα χρονοκοτήματά της.

Τά ίδια συμβαίνουν και στα ποδοσφαιρικά μάτς. Η «μαρίδα» είναι που προκαλεί τόν ένθουσιισμό και το φανατισμό. Πρίν από το μάτς άρχίζουν τα ποινωτικά, αι προβλέψεις, τα στοιχήματα. Κι έλλοίμονον εάν νική ή έννομένη όμάς της μαρίδας. Άρχίζουν ή ροκάδες, τα σφυρίγματα, ή φωνές που συγχίζονται μετ' από μέρες ύστερα από το μάτς εις το σχολείο, τούς δρόμους και παντού.

Έκείνο όμως που γίνεται στο Στάδιο είναι το πιο ένδιαφέρον και κομικό. Κάθ' άθλητής για τη μαρίδα έχει το παρασκήνιο του. Άλλοίμονον δέ σ' εκείνους που δεν έχουν καλές επιδόσεις. Τη πρώτην τρώει δεν περιγράφεται. Τη προσημασμένη Κυριακή στο Στάδιο στούς Πανελληνίους άγώνας, μερικοί άθληται άκούσαν τόν άναβαλλόμενο του. Ένας δ' όποιος έτρεξε στα 10.000 μέτρα και έμεινε από το ποσό το γύρο τελευταίος ή «μαρίδα» τ' φώναζε:

—Μετράβ' Νοδρι, ακόμα λίγο και τ' έφαγες!

Τους άλλας οι όποιοι δεν επιτύχανον καλές επιδόσεις, κάθε προσπάθειά των γαίς καλά άποτελέσματα, την διαδέχεται άγρία πρόγν'α.

—Αούα! Αούα!

Όταν όμως ο Νάνος του 'Ηρακλίου ήλθε πρώτος στα 10.000 μέτρα, όλη ή μαρίδα έσπασε στα χρονοκοτήματα από τόν ένθουσιισμό της.

Συμπέρασμα: Η μαρίδα έχει καταιγισσει σπουδαιότατος παράγον στη ζωή μας και ή ευμένεια ή ή δυσμένειά της πρὸς τά πρόσωπα και πράγματα καθορίζει την άποτυχία ή επιτυχία κάθε εκδηλώσεως στο κιλλιτεχνικό, πολιτικό ή άθλητικό επίπεδο.

Ο ΡΩΜΗΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς πωλήθηκαν οι ελέφαντες Καστωρ και Πολυδεύκης

Οι Παριζιάνοι υπέφεραν τρομερά από την πολιορκία της πρωτεύουσής των από τα γερμανικά στρατεύματα. Η καθημερινή μαρίδα του κράτος, που στην αρχή ήταν 150 γραμμάρια, είχε φθάσει στα 100, έπειτα στα 80 και τέλος στα 32 γραμμάρια. Έπειδή τα άποθέματα του βωδινού κράτος είχαν εξαντληθῇ, άρχισαν να χρησιμοποιούν το κρέας του άλόγου: τα 33 γραμμάρια βωδινού έγιναν 100 γραμμάρια κράτος του άλόγου και σε λίγο ή μαρίδα του κράτος του άλόγου ήταν μονάχα 33 γραμμάρια.

Με τη σειρά του όμως τελείωσε και το κρέας του άλόγου και πολλά κρεοπωλεία άρχισαν να πωλούν κρέας του σκύλλου και της γάτας. Στα έστιατόρια της άγορας μαγειρεύον εντράδες με ποντίκια. Το Δεκέμβριο του 1870 οι τιμές των τροφίμων ήταν άνωστατες. Οι πατάτες είχαν 20 φράγκα, ά δέκα λίτρες, τα γάλα 2 1/2 ή λίτρα, το βούτυρο 80 φράγκα το κιλό, τ' αυγά 2 φράγκα το ένα, μία κόττα 60 φράγκα, μία γάτα 20 φράγκα, ένα ποντίκι 2 φράγκα, ένα σπουργίτι 1 1/2 φράγκα.

Και την 30 Δεκεμβρίου οι δύο ελέφαντες Καστωρ και Πολυδεύκης, τού ζωολογικού κήπου πωλήθηκαν χονδρικώς 27.000 φράγκα. Έπειτα τούς έσφαξαν και τούς πούλησαν στούς Παριζιάνους.

Φόρος στα γένια

Ο Αυτοκράτωρ Πέτρος ο Μέγας, πήρε μία μέρα, την άπόφαση να βάλῃ φόρο στα γένια. Γιατί; Ίσως γιατί αυτός δεν είχε γένια. Το γεγονός είναι ότι ή άπολυταρχική αυτή άπόφαση έθιγε μία συνήθεια που ήταν πολύ διαδεδομένη σ' όλη την Ρωσία. Βγήκε λοιπόν διαταγή ότι οι

εγγενείς, οι ιατροί, οι έμποροι και οι τεχνίτες (έξόν τούς παπάδες και τούς χωρικούς) θα πληρώνουν έκαστο ρούβλια για να έχουν το δικαίωμα να άφίνουν γένια. Όσο για τούς φτωχούς, ο καθένας θα πληρωνε ένα καπνί.

Οι υπάλληλοι της άστυνομίας θα εισέπραττον τόν καινούργιον αυτόν φόρο.

Όλος όμως ο κόσμος δυσαρεστήθηκε και ή άπέραντη άυτοκρατορία, έγεινε άνω κάτω. Από όλα τα μέρη άκούονταν παράπονα.

Πολλές επαρχίες στείλανε άναφορές για να παρακαλέσουν τόν Αυτοκράτορα να αλλάξῃ τόν νόμο, μά ο Πέτρος ο Μέγας δεν ήθελε να άκούσῃ τίποτα.

Ό Τσάρος επέμεινε να έφαρμολισθῇ ο νόμος. Εις πολλά μέρη οι άστυνομικοί κατέφυγαν στη βία για να άναγκάσουν τούς γενάτους, με το ψαλίδι στα χέρια να κόψουν τα γένια τους. Πολλοί άφού άντισέκονταν βλέποντας ότι έπρεπε να άποφασίσουν να πληρώσουν και για να άποφύγουν τέλος το ρεζίλιμα έπληρωναν άναστενάζοντας.

Μερικοί, λένε, ότι φύλαγαν εύλαβικά το άγαπητό στολίδι του πηγουνιού των, και για να μη το άπχωρισθόν ποτέ, έγραψαν στη διαθήκη τους να βάλουν τα γένια τους μέσα στην κάσα τους.

Δεν φρονείτε ότι οι σημερινοί φόροι όσο βαρείς και αν είναι, είναι κάπως λογικώτεροι.

Παράξενοι άρραβόνες

Στούς Έγκορσόν, ίθαγενείς των Φιλιππίνων νήσων, ή τελετή του γάμου παρουσιάζει πολύ περίεργες λεπτομέρειες. Η οικογένεια της κόρης που είναι άρραβωνισμένη ύποβάλλει τόν νέο σε πολλές δοκιμασίες, κατά τις όποιες αυτός πρέπει να δείξῃ τή δύναμήν του τή γενναιότητά του και την έξυπνάδα του.

Πρέπει π. χ. να άνεβῇ μία σκάλα πολύ άπότομη καμωμένη πρόχειρα από φύλα μπαμπού, κρατώντας την κοπέλλα στην άγκαλιά του. Κάποτε ή κλίσις είναι διπλή, δηλαδή πρέπει να περάσῃ ένα ψεύτικο γεφύρι, καμωμένο σε σχήμα γωνίας χωρίς να λιγύσῃ το σώμα του από το βάρος.

Αν κοντοσταθῇ, τρικλίσει ή σταθῇ στο δρόμο για να πάρῃ τήν άναπνοήν του οι γονείς παίρνουν τήν κόρη και ή τελετή τελειώνει εκεί.

Άλλ' οι φίλοι και ή οικογένεια του νέου φροντίζουν να στέκονται γύρω στο γεφύρι, τόν παρακινούν και τού δίνουν θάρρος με τις φωνές τους, και παίζουν μία ένθουσιαστική μουσική άπάνω στα ταμπούρα τους. Και σχεδόν πάντα, ο γαμπρός βγαίνει νικητής από τή δοκιμασία.

Η σημασία των αριθμών

Ο Καλινό, ένας γάλλος ήθοποιος, είπε μία άλήθεια, αλλά ο Παλις τή ήμέρα που είπε ότι οι αριθμοί έχουν διαφορετική αξία ήθελε να πῇ χωρίς άλλο ότι όλοι οι αριθμοί δεν έχουν τήν ίδια σπουδαιότητα μετρώσά στην τύχη. Οι Ρωμαίοι διεκήρυττον ήδη ότι οι μνηστικοί αριθμοί ευχαριστούν τούς Θεούς.

Είπε προφανές ότι ή Μοίρα τούς δίνει μία ύπεροχή όχι όμως σ' όλους.

Ο αριθμός 1 έχει π. χ. αξία μόνον για κείνους που έχουν τα πρωτεία.

Ο αριθμός 3 π. χ. έχει πολύ μεγαλύτερη επιτυχία.

Υπάρχει ή Άγια Τριάς. Υπάρχον τρεις Χάριτες, τρεις Μοίρες και τρεις Έρινιες. Όλοι έχουμε διαβάσει τούς τρεις Σωματοφύλακες.

Υπάρχουν τρεις θεολογικές άρετές και τρεις Μάγοι.

Στο θέατρο χτυπούν τρία κτυπήματα, έχομε τήν μέθοδον των τριών. Το δ μάς δίνει τις πέντε αισθήσεις. Ο άνθρωπος έχει πέντε δάκτυλα στα πόδια και πέντε στα χέρια. Τα δέν μας λένε μεγάλα πράγματα. Το έφτά είναι όμως προνομιούχος αριθμός.

—Δημιουργία του κόσμου σε 7 μέρες.

—Έφτά πλανήτες του ήλιακού συστήματος.

—Έφτά χρώματα του ορατίου τόξου.

—Έφτά σοφοί της Ελλάδος.

—Έφτά θαύματα του κόσμου.

Το 9 δεν μάς δίνει παρά τις έννιά Μούσες, ή ποιήτης άντικαθιστά λοιπόν τήν ποσότητα. Έχομε έπειτα το περίφημο τραίνο 11, λέμε έχω 11 πανταλόνια και τίποτα άλλο.

Το 13 είναι γνωστό ως γρουσουζικός αριθμός. Δεν καθόμαστε στο τραπέζι με 13 δεν κάνομε ταξίδι στις 13 του μήνους κ.λ. κ.λ. κ.λ. Τήν κακή φήμη του 12 κοινεύει να τήν άγτικαταστήσῃ ο έντος αριθμός 22. Οι άπάχηδες του Παρισιού στην άγγκ' τους τού έδωσαν τήν σημασία. «Προσοχή έρχονται οι πολιτάρχοντες!»

Ένας έργάτης κατωδικάσθηκε σε δύο μέρες φυλάκη και πηνήντα φράγκα πρόστιμο γιατί είχε φωνάξει «22!» Ο έργάτης αυτός, που είχε πάει σ' ένα χορό, είχε ιδῇ δύο άστυφύλακες, οι όποιοι έκαναν έλεγχον στα δελτία ταυτότητας τών διασκεδάζόντων, γάναξε λοιπόν «22!» Ήταν προειδοποιήσις, και είπε την σιγηματική λέξη για να έμποδισῃ τούς άστυφύλακες να κάνουν το καθήκον τους.

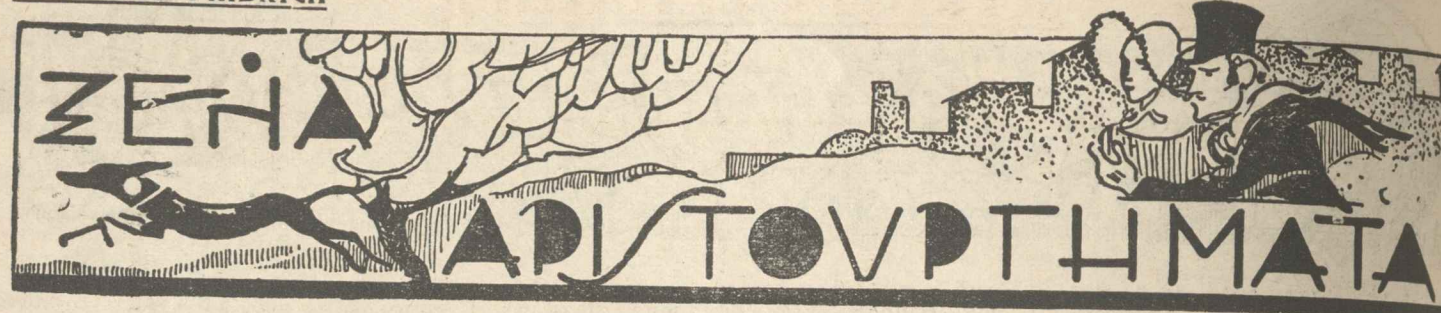
ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΚΝΗΜΑΙ

Εις τήν Αμερικανήν δέν θεωροῦν ποτέ ώραίαν μίαν γυναίκα, εάν δεν έχει ερυθρόγραμμα και κανονικά πόδια. Όλας τας ήθοποιούς που προσλαμβάνουν αι διάφοροι κινηματογραφικαί εταιρείαι, μία έπιτροπή τας έξετάζει προηγουμένως τας κνήμας. Άνωτέρω μία δοκιμασία ύποψηφίων ήθοποιών.

Η περίφημος ήθοποιός του κινηματογράφου Σουζάν Βαλέρ ή οποία θριαμβεύει στην έφετεσινή Γαλλική παραγωγή.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΜΑΣ ΜΥΛΤΟΝ

Ο τραπεζίτης Νεζό Χέρντιν στάθηκε μπροστά στο καθρέφτη και έδεσε επιμελώς την άσπρη του γραβάτα. Ένας υπηρέτης του δώσε ένα γράμμα. Αμα τ' άνοιξε ο Χέρντιν είδε μ' άπορία του μόνο ένα κομματάκι χαρτί όπου με την γραφομηχανή ήταν γραμμένο το εξής: 23 Μαΐου. Ο Χέρντιν χαμογέλασε. Φαίνεται πως κάποιος από τους φίλους του για να του κάνει καμιά φάρσα του δώσε την 23 Μαΐου, που είχαν όριστεί για τους γάμους της κόρης του. Έτσι και το Φράγκ Ντέντερο. Ο τραπεζίτης όμως δεν ήταν πολύ ένθουσιασμένος για την έκλογη της κόρης του. Θάθελε ο μέλλον γαμβρός του ναταν κανένα ευκατάστατος άνθρωπος σαν κι αυτόν. Μά ο Φράγκ Ντέντερο ήταν ένας νέος άμεμπτος ήθικης, δικηγόρος και λίγο καιρό πριν μετά από την αποκάλυψη ενός μυστηριώδους εγκλήματος άρχισε την λαμπρή καριέρα του ως ντεντερετζή.

Εκείνο το βράδυ ο Νεζό Χέρντιν Χόουνσον, ο φημισμένος εφημέριος του Άγ. Μαυριτίου, είχε γυρίσει χωρίς σπλήν του. Η νύφη Τέα ήταν έτοιμη να σεβήρη το φαγητό, όταν εξαφάνη χτύπησε η πόρτα. Στο κατώφλι στεκόταν ένας άγνωστος και ζήτησε να τον άναγγείλουν.

Αμα οδήγησε τον άγνωστο έπισκέπτη στο γραφείο του Χόουνσον, ο πάστορ τον παρεκάλεσε να καθήση, εκείνος έκοίταξε άρεκτη ώρα τον εφημέριο και έπειτα είπε με σιγανή φωνή.

—Βλέπω πως δεν με γνωρίζετε μίστερ Χόουνσον. Είμαι ο Τόμας Μίλτον, αυτός ο ίδιος που είχε καταδικαστή σε θάνατο για το φόνο του τραπεζίτη Ισαάκ Γούλντ. Μισή ώρα προτού γίνει η εκτέλεση, το ήλεκρικό καθίσμα άντικατεστάθηκε για μένα με την ποιή των ίσοβίων δεσμών. Και πέρισ ο χρόνος της φυλακίσσεως μου περιορίσθηκε σε 25 χρόνια... και να τώρα... πάει να πη... τελείωσαν...

Ο Χόουνσον κάμποση ώρα προσπάθησε να θυμηθί κάτι. Υστερότερα κατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο και έτεινε τρυφερά το χέρι του στον Μίλτον.

—Ερχεσθε λοιπόν για το ζήτημα του Φράγκ Ντέντερο; Ναι; Μπορώ να σας ευχαριστήσω λέγοντάς σας πως το παιδάκι που μου έμπιστευθήκατε 25 χρόνια πριν, έγινε τώρα ένας πρώτης τάξεως κύριος.

Το πρόσωπο του Μίλτον φωτίσθηκε. Άμέσως όμως σκυθρωπάσε.

—Πέτε μου κύριε Πάστορ, και εκείνη... άν καμιά φορά...

Ο Χόουνσον κούνησε ζωηρά το κεφάλι του.

—Όχι, ποτέ... Ο Φράγκ ξέρει πως η μητέρα του έχει πεθάνει πρό πολλού. Άλλωστε εκείνη, σε λίγο καιρό μετά από την καταδίκη σας σκοτώθηκε σε ένα αυτοκινητικό δυστύχημα.

—Δεν μου λέτε κύριε Χόουνσον, ο Φράγκ το ξέρει πως πατέρας του καταδικάστηκε ως ένοχος φόνου;

—Όχι, αυτό δεν το ξέρει, αποκρίθηκε ο εφημέριος. Το παιδί είχε το επίθετο της μητέρας του, γι' αυτό θαρούσε πως ο πατέρας του ήταν πρώτος εξαδελφος της και είχε το ίδιο όνομα.

—Πάει καλά...μουμούρισε υπόκομα ο Μίλτον: σάς ευχαιριστώ κύριε πάστορ για όλα όσα εκάματε για το παιδάκι. Και σηκώθηκε έτοιμαζόμενος

να φύγη.

—Κι' εγώ σας ευχαριστώ Μύλτον, αποκρίθηκε ο πάστορ σφίγγοντας δυνατά το χέρι του, για τη γεμάτη αυταπάρανηση παραίτησή σας από τα δικαιώματά σας. Λοιπόν, εξακολουθήστε πάντα να μένετε στην άφρανεα. Όλα αυτά είναι προτιμότερο να παραδοθούν στη λήθη.

Μά το απότομο σαρκαστικό γέλιο του Μύλτον τον έκανε να σιωπήση. Έπειτα εκείνος πρόσθεσε:

—Εγώ θα ηγαίνω...

Υποκλήθηκε βαθεία και προχώρησε προς την πόρτα. Ο Χόουνσον τον έσυνόρεψε και τον κύτταξε καμψή ώρα ταραγμένος.

Εδώ και λίγες μέρες η «Γκλόρια», η θαυμασία θαλαμηγός του Χέρντιν, ήταν άκρως βολημένη στις όχθες της Φλωρίδας, όπου κοντά στο Μιαμί, ο Τραπεζίτης είχε την βίλλα του. Ήταν η παραμονή του γάμου. Πάνω στο κατάρωμα της «Γκλόρια» είχε μαζευτή μιά χαριτωμένη συντροφιό από κορίτσια και νέους. Οι δύο υιοί του Τραπεζίτη—ο Μπόμπη και ο Νεζάν είχαν διοργανώσει πάνω στη θαλαμηγό μιά παράσταση. Το πλοίο έπρεπε να παύσει άνή σ' ένα έπιβατικό ατμόπλοιο, όπου έπετέθησαν πειρατάι.

Όλα είχαν έπιτυχί θαυμάσια. Κι' οι έπιβάται του πλοίου, — οι γεροντότεροι — και οι πειρατές — που τους υποδέχονταν ή εύθυνη νεολαία, μεταξύ των οποίων εύρισκονταν και μερικες θηλυκές πειρατίνες, άρχισαν να στροβιλίζονται έπί τέλους σ' έναν ζωηρό χορό κάτω από τις γιγάντες των παρδαλών φαναριών. Έπίσης έπένυσε πολύ καλά και η άρπαγή της νύφης από τον άρχηγό των πειρατών, που τον υπεδύετο, έννοείται, ο Φράγκ Ντέντερο βοηθούμενος από τους δύο ρεζίσερ, τον Μπόμπη και τον Νεζάν. Το ζευγαράκι των έρωτων είχαν εξαφανισθί από τα βλέμματα των έπιβατών της θαλαμηγού μέσα σε μιά άτμιατο που την οδηγούσε ένας φαρδός ναυτικός. Μαζύ μ' αυτόν άλλες δύο βάρκες διευθύνθηκαν προς τη στεριά, μά ύστερα όλες σιγά σιγά έπιστρέψαν στη θαλαμηγό. Άπουσίαζαν μόνον ο Νεζάν, ο Μπόμπη, και ο γαμβρός με τη νύφη.

Ηρθε η νύχτα, ο μίστερ Χέρντιν άρχισε ν' άνηουχί για την άπουσία των παιδιών του. Έκείνη όμως τη στιγμή έφθασε στ' αυτιά του ο θόρυβος ενός μοτέρ, κ' εκείνος ήσυχος πιά έγύρισε στους προσκεκλημένους του.

Εξαφνα κάποιος άγγίζει το χέρι του. —Μίστερ Χέρντιν, μιά στιγμή παρακαλώ...

Εκείνος στράφηκε. Μπροστά του στέκεται ένας μικρόσωμος φαρδός, ναυτικός με φωτεινά δλοκάθαρα μάτια. Άγνωστο γιατί το πρόσωπό του του φάνηκε γνωστό. Μά ο Χέρντιν ήταν άδύνατο να θυμηθί που τον είχε είδει.

Θάθελα να σας μιλήσω ιδιαίτερος, είπεν ο γερό-ναυτικός.

Ο Χέρντιν τρέμασε και όταν απόθεσε το ποτήρι μισό ούισκι στο τραπέζι του μπάρ, το χέρι του έτρεψε. Οι τρόποι του μικρόσωμου ναυτικού είχαν κάτι που δεν έπέτρεπαν καμμιάν αντίρρηση. Και ο τραπεζίτης τον άκολουθήσε στη καμπίνα του πλοιάρχου.

Ο ναυτικός κατέβασε τα κουρτινάκια των παραθυριών. Ο Χέρντιν έννοιωθε το πλίσσασμα κάποιου κινδύνου.

—Τι θέλετε; ρώτησε εκείνος με ρωσμένη φωνή.

Ο άγνωστος στράφηκε άποτόμως. Μία τ' μάτια του άπτραψε μιά κακή φίλη.

—Είμαι ο Τόμας Μίλτον! είπεν εκείνος και περιμένο από σένα την όμολογία του Νεζό Χέρντιν!

Ο Χέρντιν άνεπήδησε προς τα πίσω σαν να δέχτηκε ένα χτύπημα στο κεφάλι. Έκείνη τη στιγμή όλα ξεκαθάρισαν μπροστά του. Μιά θανάσιμη άγνία έλθμενε την καρδιά του.

Ο Τόμας Μίλτον στέκονταν απέναντί σε μιά σταίσι άναμονής.

—Πώς βρεθήκατε στη θαλαμηγό;

—Αυτό είναι δουλειά δική μου αποκρίθηκε ο Μίλτον ψυχρά. Σου θύματα άρκετές φορές την ημέρα της πληρώσης.

—Όστε εσύ μούγραφες εκείνα τα γαμματα, σκύλλε, φώναξεν ο Χέρντιν και έβγαλε άπ' το συρτάρι το περιστρεφόμενο πλοιάρχου.

—Τράβα, μά θα σκοτώσης και τα παιδιά σου, αποκρίθηκε ο Μύλτον, χωρίς να κάνει την παραμικρότερη κίνηση για να προφυλαχθί.

—Τά παιδιά μου...

Ο Μύλτον κατένευσε. Το χέρι με το ύψωμένο περιστρεφόμενο έπρεσε.

—Τά παιδιά σου βρίσκονται στη στεριά...

Είλναι το ρομαντικό καταφύγιο των πειρατών! Μά η σπηλιά αυτή έχει μιά διαφορετική ιδιότητα: γεμίζει νερό την ώρα της πλυμμήρας.

Αν δεν φύγη κανείς έγκαιρος πεθαίνει 'κει μέσα σαν το ποτιμά στη φάκα...

—Σάν τό ποτιμά στη φάκα... έπανάβεν ο Χέρντιν μηχανικά.

—Τώρα πλησιάζει η ώρα της πλυμμήρας. Ο Χέρντιν απόθεσε το περιστρεφόμενο άρπαξε τον Μύλτον από τους ώμους.

—Πού είναι η Σπηλιά; Λέγε! γιατί άλλωστε θα σε πνίξω.

Ο Μύλτον όμως στεκόταν άκίνητος και άπληντης.

—Και μαζί με μένα θα σκοτώσης και τά παιδιά σου...

—Είσαι ένας άκαρδος!

—Μήπως εσύ είχες καρδιά τότε, Χέρντιν; Γράψε...

—Μά ο τραπεζίτης έσφιξε τις γραβάτες του:

—Ποτέ!..

—Τότε θα χαθούν και οι τρεις.

—Θά σου δώσω λεφτά... Θά γίνης πλούσιος Μύλτον... Θά σ' άνταμείψω για όλα όσα υπέφερες... Θέλω να...

—Δεν μου χρειάζονται τά λεφτά σου...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αλλ' άς ξαναγυρίσουμε στους Μπαρνατά. Ένα κελί του Τέμπλου. Άν και όλες η έξοχες ελς τας όποιες προσέβησαν δεν τους άφσαν την παρμιμύρηση ένδειξι ή όποία να τους έδιδε την έλπίδα ότι θα ήτο δυνατόν ν' αποδράσουν, οι δύο θαρραλέοι τυχοδιώκται δεν άπελίσθησαν. Δεν ήσαν έξέκλειον οι όποιοι περιμένον με σταυρωμένα τά χέρια την έλευσιν του μοιραίου.

Μετά άπ' όλίγην σκέψιν ο υιός Μπαρνατά είπε:

—Εν τούτοις άγαπητέ μου πατέρα έπαυθί δεν υπάρχει τίποτε το άκατόρθωτον στους γενναίους ίππότας, σαν και μάς, πρέπει να ροδύμε ένα τρόπο διά να άποφύγουμε τας περιπτώσεις του κ. ντε Μονλίν.

—Δεν θα ήσο άξιος υιός: μου ίπποτά μου άν δεν έσκέπτεσο άκριβώς όπως σκέφτηκες.

—Πρέπει να έπισπείσουμε τά πράγματα ένσύνεργος ο ίππότης. Διότι ο δυστυχής Μαρτιν χωρίς έμένα, βρίσκεται εις την

έλπω ο όμολογής... Γράψε λοιπόν σου λέγω, όσο δεν είναι άργά άκόμη.

Ο Χέρντιν σωράστηκε πάνω σε μιά καρέκλα όλοτελα συντετριμένος και ο Μύλτον άρχισε να τον υπαγορεύει.

Η όλη ή ήταν πιά σκοτεινή, όταν η κατή της μικράς άτμιατόν άρχισε να τρέφει επί τέλους πάνω στην άμμο.

Τρία νεαρά ζευγαράκια καθώντουσαν—το καθένα χωριστά — μέσα στη σιωπηλή σπηλιά.

Το ηλεκτρικό φαναράκι τού Μύλτον φωτίστηκε, και η λάμψη του άρχισε να τρέχει μέσα στο σκοτάδι ζητώντας τους νέους. Ο Μπόμπη Χέρντιν και η όμορφη Έζα Χέρντιν άναλαμψήθηκαν πρώτοι.

Ο μπαμπάς σας άνησυχεί πάνω στη θαλαμηγό, είπεν ο ναυτικός, άμα έτοποθέτησε και τους έξη στην άτμιατο κ' έβαλε μπρός τη μηχανή.

Ήταν μιά σιγανή γεμάτη έρωτα διαδρομή κάτω από το φεγγαρίσιο φως, που έρχονταν πάνω στα ήρεμα χλιαρά κυματάκια της θάλασσας. Έπί τέλους φανήκανε τά δυνατά φώτα της «Γλόρια».

Η βάρκα έγγασε τη σκάλα. Τά ζευγαράκια

άνεβήκανε στο κατάστρωμα. Τελευταίος βγήκε ο Μύλτον.

Ο Φράγκ Ντέντερο άγκάλιασε την Έζα από τους ώμους και έσκυψε από πάνω της. Τους πλησίασε ο μικρόσωμος ναυτικός. Κοιτούσε στα χέρια του ένα γράμμα και τά μάτια του σαν φωτεινοί σάπφειροι άστραψαν μέσα στο φεγγαρίσιο φως.

Η Έζα Χέρντιν παράβηκε πάλι αυτά ήσαν τά μάτια του Φράγκ τά μάτια του Φράγκης.

—Εχω ένα γράμμα για τον μίστερ Χέρντιν, είπεν ο ναυτικός. Έπειτα πρόσθεσε με σιγανή τρεμάμενη φωνή. Έπειτα θάθελα να μου έπετρέπατε να σας ευχηθώ και τους δύο σας— με δίνω την καρδιά κάθε ευτυχία...

Ο Φράγκ Ντέντερο τον κύτταξε με κάποια άπορία. Η Έζα το έτεινε το χέρι μ' ένα καλοπροαίρετο χαμόγελο.

—Σας ευχαριστώ...

Για μιά στιγμή το πρόσωπο του γερού φωτίστηκε μ' ένα θερμό, άχνοβόλο Στάθηκε και προχώρησε προς τη βάρκα.

Αλλό, μπαμπά, γιατί κιάθεσαι μόνος; Ο Χέρντιν, άνεκάθισε στην πόρτα της καμπίνας όπου στεκόταν ο Νεζό Χέρντιν και οι δύο νέοι, γεροί, γεμάτοι από νεανική δροσιά.

—Πού είναι η Έζα; ρώτησε ο Χέρντιν με όπόκοψη φωνή.

—Η Έζα; αποκρίθηκαν εκείνοι γελώντας. Πού άλλου μπορεί να ναι; Και βέβαια με τον Φράγκ της.

—Εγλύτωσε, δόξα νάχη ή θεός, εγλύτωσε, άναστενάξε ο Χέρντιν μ' άνακούφισες.

—Τι σημαίνει; εγλύτωσε; Από τί να γλυτώσει;

—Πού είναι ή Έζα ρώτησε άγρια ο Χέρντιν.

—Πού είναι ή Έζα ρώτησε άγρια ο Χέρντιν.

—Πού είναι ή Έζα ρώτησε άγρια ο Χέρντιν.

—Πού είναι ή Έζα ρώτησε άγρια ο Χέρντιν.

—Πού είναι ή Έζα ρώτησε άγρια ο Χέρντιν.

πλήρη διάθεσιν της Αικατερίνης ή όποία άσφαλώς τον προετοιμάζει κανένα άδοξον τέλος.

—Εμπρός λοιπόν άμ' έπος άμ' έργον συνεπέραναν ο γερός σπαθιστής με το άπαθέδες του ύφους.

Οι δύο άνδρες χωρίς να προσθέσουν τίποτα άλλο έσηκώθησαν άμέσως και ήρχισαν να έπιθεωρούν προσεκτικά το κελί των. Εξέτασαν και πάλιν καλ'ά το παράθυρο, έπεξεργάσθησαν την πόρτα, εκτόπρησαν τά διάφορα μέρη τού τοίχου διά να άντιληφθούν το πάχος του. Όλα όμως εις μάτην.

—Εχω μίαν καλήν ιδέα ή όποία θα μάς βοηθήση άσφαλώς στους σκοπούς μας διέκρινεν ξαφνικά ο γερό Μπαρταλιάν. Θά μου έπιτρέψης ίπποτά διά πρώτην και τελευταίαν φοράν να σου προσφέρω ένα γεύμα το όποιον δεν είναι άντάξιον έσού άλλα πρέπει πάντοτε να έχης ύπ' όπιν σου όνι ένα γεύμα έστω και τρίτης ποιότητος βοηθήει σπουδαία την λειτουργίαν του έγκεράλου να κατεβάζη άμυνεύσεις.

Και ο γερό Μπαρταλιάν προτού τελειώσει την φράσιν του έστρώθηκε κατά γής και ξεδιπλώσε μέσα σ' ένα πανί ένα κομμάτι κρέας βοδιού βρασμένο, όλίγο χοιρομέρι και ένα μπουκάλι κρασί.

Ο ίππότης παρηκολούθησε έκπληκτος τον πατέρα του διερωτώμενος πώς κατώρθωσε να έχη τόσα φαγητά εις την φυλακήν του Τέμπλου όπου ήτο γνωστόν ότι εις όλους τους φυλακισμένους έδιδετομόνον ξερό ψωμί και νερό.

Ο γερό σπαθιστής άντελήφθη άμέσως τί έσήμαιναν η στάσις του υιού του και προλαμβάνων την έρώτησιν του, είπε.

—Προτού σκεφθώ ότι ήδηποτε άλλο μόλις μου ένέκλειαν εις το κελί αυτό, έσολογίσθην ότι ο στόμαχος ενός ίπποτου δεν έπιτρέπεται να λαμβάνη ως τροφήν μόνον ξηρόν άρτον, παρ' όλα ότι είναι άσθηροί οι κανονισμοί του Τέμπλου.

—Εν τούτοις άγαπητέ μου πατέρα έπαυθί δεν υπάρχει τίποτε το άκατόρθωτον στους γενναίους ίππότας, σαν και μάς, πρέπει να ροδύμε ένα τρόπο διά να άποφύγουμε τας περιπτώσεις του κ. ντε Μονλίν.

—Δεν θα ήσο άξιος υιός: μου ίπποτά μου άν δεν έσκέπτεσο άκριβώς όπως σκέφτηκες.

—Πρέπει να έπισπείσουμε τά πράγματα ένσύνεργος ο ίππότης. Διότι ο δυστυχής Μαρτιν χωρίς έμένα, βρίσκεται εις την

έλπω ο όμολογής... Γράψε λοιπόν σου λέγω, όσο δεν είναι άργά άκόμη.

Ο Χέρντιν σωράστηκε πάνω σε μιά καρέκλα όλοτελα συντετριμένος και ο Μύλτον άρχισε να τον υπαγορεύει.

Η όλη ή ήταν πιά σκοτεινή, όταν η κατή της μικράς άτμιατόν άρχισε να τρέφει επί τέλους πάνω στην άμμο.

Τρία νεαρά ζευγαράκια καθώντουσαν—το καθένα χωριστά — μέσα στη σιωπηλή σπηλιά.

Το ηλεκτρικό φαναράκι τού Μύλτον φωτίστηκε, και η λάμψη του άρχισε να τρέχει μέσα στο σκοτάδι ζητώντας τους νέους. Ο Μπόμπη Χέρντιν και η όμορφη Έζα Χέρντιν άναλαμψήθηκαν πρώτοι.

Ο μπαμπάς σας άνησυχεί πάνω στη θαλαμηγό, είπεν ο ναυτικός, άμα έτοποθέτησε και τους έξη στην άτμιατο κ' έβαλε μπρός τη μηχανή.

Ήταν μιά σιγανή γεμάτη έρωτα διαδρομή κάτω από το φεγγαρίσιο φως, που έρχονταν πάνω στα ήρεμα χλιαρά κυματάκια της θάλασσας. Έπί τέλους φανήκανε τά δυνατά φώτα της «Γλόρια».

Η βάρκα έγγασε τη σκάλα. Τά ζευγαράκια

άνεβήκανε στο κατάστρωμα. Τελευταίος βγήκε ο Μύλτον.

Ο Φράγκ Ντέντερο άγκάλιασε την Έζα από τους ώμους και έσκυψε από πάνω της. Τους πλησίασε ο μικρόσωμος ναυτικός. Κοιτούσε στα χέρια του ένα γράμμα και τά μάτια του σαν φωτεινοί σάπφειροι άστραψαν μέσα στο φεγγαρίσιο φως.

Η Έζα Χέρντιν παράβηκε πάλι αυτά ήσαν τά μάτια του Φράγκ τά μάτια του Φράγκης.

—Εχω ένα γράμμα για τον μίστερ Χέρντιν, είπεν ο ναυτικός. Έπειτα πρόσθεσε με σιγανή τρεμάμενη φωνή. Έπειτα θάθελα να μου έπετρέπατε να σας ευχηθώ και τους δύο σας— με δίνω την καρδιά κάθε ευτυχία...

Ο Φράγκ Ντέντερο τον κύτταξε με κάποια άπορία. Η Έζα το έτεινε το χέρι μ' ένα καλοπροαίρετο χαμόγελο.

—Σας ευχαριστώ...

Για μιά στιγμή το πρόσωπο του γερού φωτίστηκε μ' ένα θερμό, άχνοβόλο Στάθηκε και προχώρησε προς τη βάρκα.

Αλλό, μπαμπά, γιατί κιάθεσαι μόνος; Ο Χέρντιν, άνεκάθισε στην πόρτα της καμπίνας όπου στεκόταν ο Νεζό Χέρντιν και οι δύο νέοι, γεροί, γεμάτοι από νεανική δροσιά.

—Πού είναι η Έζα; ρώτησε ο Χέρντιν με όπόκοψη φωνή.

—Η Έζα; αποκρίθηκαν εκείνοι γελώντας. Πού άλλου μπορεί να ναι; Και βέβαια με τον Φράγκ της.

—Εγλύτωσε, δόξα νάχη ή θεός, εγλύτωσε, άναστενάξε ο Χέρντιν μ' άνακούφισες.

—Τι σημαίνει; εγλύτωσε; Από τί να γλυτώσει;

—Πού είναι ή Έζα ρώτησε άγρια ο Χέρντιν.

Κατέφυγα λοιπόν εις ένα πρηγρόν μέσον. Είς τά θυλάκιά μου εύρίσκοντο πέντε χουσα λουδοβίκια τά όποια έπέδειξα εις ένα φύλακα και τού είπα ότι θά είναι δικά του εάν μου έφερε έν τώ μεταξύ κάτι για να φάγω. Ο φύλακας, παρ' όλην την άσθηρότητα τού διοικητού κ. ντε Μονλίν, βρήκε τρόπο να μου δώση άρχετα τρόφιμα τά όποια όπως βλέπης άκοινών διά τους δύο μας να περιάσμενος σήμερα και αύριο.

—Εκτός, διέκρινεν ο ίππότης, εάν θά έχη την έμπνευσιν ο κ. διοικητής να μάς υποβάλη άπόψε εις βασιανιστήρια και μετά να μάς θανατώση.

Και προσέθηκε σοβαρά.

—Δεν ξέρω τί μπορεί να συμβή πότε. Πιθανόν να έπίξηση μόνον ένας από τους δύο μας. Πιθανόν και αυτό το εύχνομαι άπ' όλην την καρδιά μου, αυτός ο ένας να είσαι σύ. Θέλω να μου υποσχεθής έν τοιαύτη περιπτώσει ένα πράγμα: ότι θά προστατεύσης τη Λουίζα, θά της πής μέχρι τελευταίας στιγμής μόνον αυτήν εις στή σκέψιν μου και να προσθέσης ότι της εύχομαι να ζήση ευτυχής.

Ο γερό Μπαρταλιάν συνεκινήθη και εδάκρυσε. Αίφνης άγκάλιασε τον υιόν του τρυφερά και τον φίλησε εις το μέτωπο.

—Όχι, όχι τον διέκρινε. Έάν θά έπίξηση ένας από τους δύο μας αυτός πρέπει να είσαι σύ διότι είσαι νέος, δεν γάρηκες άκόμη τη ζωή και πρέπει να δής την Λουίζα άκόμη ή όποία σε αγαπά.

—Και κάτι άλλο έχω άκόμη πατέρα να σε παρακαλέσω. Μην ξεχάσης τον δασυχη Μαρτινιάκ έσυνέχισεν ο ίππότης. Είπε λαμπρός νέος και είχε την άτυχίαν να εις υιός της Αικατερίνης. Η μέναιρα αυτή δεν θά διατάξη να τον εξαφανίση. Είναι άποστάτατος ο δυστυχής.

Ο γερό σπαθιστής που έτρεμαν τά χείλη του από την συγκίνησιν δοθώθηκε μονομίας και είπε με το άγέροχο εκείνου και πλήρες πεποιθήσεως ύψος. (Ακολουθεί)

αν, σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπό του, και θερμαίνοντας στη πόρτα.

Στην πόρτα συγκροσώθηκε σχεδόν με την κόρη του ή όποια έμπαινε κρατώντας το μπράτσο του Φράγκ.

—Πώς βρεθήκατε εδώ; ρώτησε ο Χέρντιν. Με την άτμιατο της «Γκλόρια» φυσικά...

Τότε ο Χέρντιν έκανε να τρέξη έξω, μά ο Ντέντερο τον συνεκράτησε.

—Εχω να σας δώσω ένα γράμμα, κύριε Χέρντιν.

—Ένα γράμμα;

—Ναι με παρακάλεσε να σας το δώσω ο ναυτικός που μάς έφερε στο βαπόρι.

Τά γόνατα του Χέρντιν τρέμανε άμα έπηρε το γράμμα από τά χέρια του Φράγκ και ξαναμπήκε μ' αυτό στη καμπίνα.

Ο μπαμπάς ήμια πάλι περισσότερο άπό ότι έπρεπε οδίσκω είπεν ή Έζα στον Μπόμπη με κάποια μομφή.

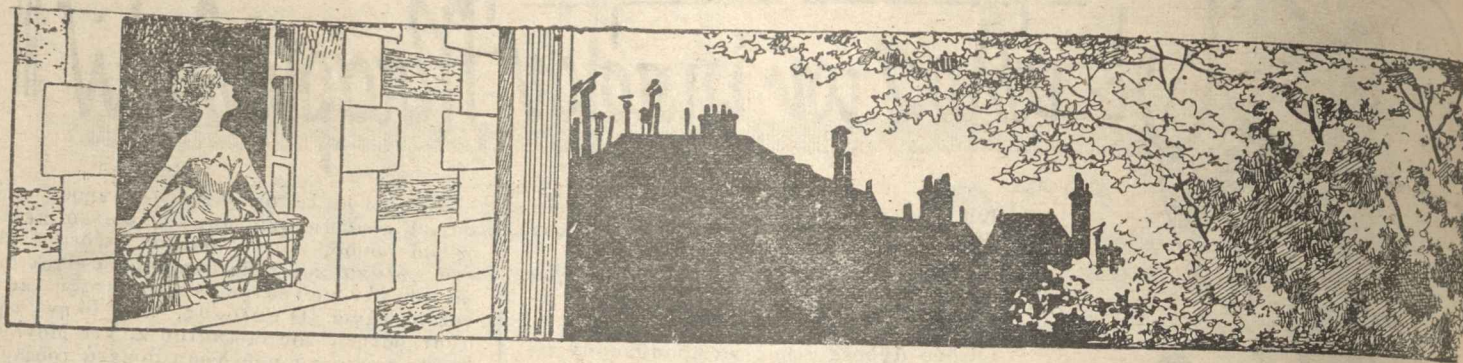
—Και ο Νεζάν έμια την ίδια γνώμη. Έτσι είπε γελώντας εκείνος. Μά πρέπει να σου έπιτρέψουμε στο γάμο σου να πής και παραπάνω...

Εκείνη τη στιγμή ο Χέρντιν διάβαζε το γράμμα που έλαβε. Αυτό ήταν πολύ σύντομο.

«Νεζό Χέρντιν!

«Η τμή σου είναι το γαμήλιο όμορο που κάνω στά παιδιά μου, επειδή ο Φράγκ Ντέντερο είναι υιός μου. Φροντίστε για την ευτυχία τους και υποσχεσθαι να φυλάξω το μυστικό σου.

Τόμας Μύλτον»

ΟΤΑΝ ΚΥΒΕΡΝΑ Ο ΝΟΥΣ !

(Συνέχεια εκ της 5ης σελίδος)

Η στολή του ολόσπερη φρεσκοσιδερωμένη τον πήγαινε τρέλλα. Τα γαλόνια του ξαναν από τ' αντανάκλασμα χίλιες-δύο λάμπες.

Ήταν ένα ζευγάρι ταιριαστό μ'α την αλήθεια.

Η κυρία Άννα γέλασε πάλι εκείνο το γέλιο της.

Γιατί γελάσατε; Τη ρώτησε εκείνος.

Η κυρία Άννα δεν του απηντήσε. Άνασηκώθηκε, έτρεξε, πήρε ένα σοκολατάκι και του το έβαλε στο στόμα. Το ίδιο έκανε και ο Κώστας.

Γέλασαν τώρα και οι δυο ταυτόχρονα.

Ήθελα νάξεραι γιατί γελάσατε πρίν. Τι σκεφθήκατε.

Πέτε μου σεί; πρίν.

Δεν έχω καμιά δυσκολία. Τί θάλεγε η Άλίκη αν γιά μιά στιγμή μ'ας έβλεπε τον ένα να ταιξή τον άλλο;

Σας νοιάζει αυτό;

Όχι!

Θάλεγε, λοιπόν, ναί. Έκείνο π'χω στην καρδιά μου γιά σένα... Κώστα!... από καιρό. Είπε κομμένα, πνιγμένα, άναμεσα σ'ε γέλιο πόμοιαζε πιότερο με κλάμα.

Ένα γέλιο νευρικό έπνιξε το Κώστα, Ήταν τόσο ζωηρό το γέλιο του αυτό που παρέσυρε και την κυρία Άννα. Κράτησε το γέλιο αυτό πολλές στιγμές.

Η Άλίκη όταν μ'ήκε με τους καφέδες και το λικέρ έμεινε σαστισμένη. Προσπάθησε να εξηγήση αυτό το γέλιο. Δεν πρόσεχε τον Κώστα, που λιγομένως κύττονταν στο ντιβάνι αλλά τη μητέρα της που αν και γελούσε μόλα ταύτα ή έκφρασις της είχε κά τι το τραγικό.

Κατόρθωσε όμως να της πη.

Σε καλό σας τα γέλια. Τι πάτατε;

Άφησε τους καφέδες, πάνω στο μικρό τριπόδο τραπέζι και πρόσφερε τα λικέρ, ύστερα έδωσε τους καφέδες πήρε κι' αυτή τον δικό της κι' όρθη, άκουμπώντας εκεί στο πιάνο, τον ρώφηξε ήδονικά κυττάζοντας με λοξές ματιές τον Κώστα προσπαθώντας να ιην την βλέψη ή κυρία Άννα. Κάπου-κάπου σκούσε και τα χελάκια της.

Κάνουμε ένα σκάκι; είπε ξαφνικά ο Κώστας στη κυρία Άννα.

Μπράβο; Είπε πρόθυμα ή κυρία Άννα.

Με μιά συμφωνία.

Νά την άκούσωμε είπε ή Άλίκη.

Α, όχι. Θα την πω κρυφά σ'αυτή της μαμάς σου.

Σύνισε τα μούτρα της ή Άλίκη. Ο Κώστας που την πρόσεξε της έγνεψε να ήσυχάση.

Ύστερα πλησίασε την κυρία Άννα και της είπε κάτι σ'αυτή. Εκείνη είπε «ναί» με μιά κλίση της κεφαλής, γέλασε και τα μάτια της πέταγαν σπίντες χαράς.

Δεν σας καταλαβαίνω. Σαν ξεροξισταστής μου φαινόσαστε.

Ε, δεν είναι ανάγκη να τα ξέρης όλα παιδί μου.

Καλά μαμά, νόμισα! Εί-

πε παραπονούμενη ή Άλίκη.

Ο Κώστας της δάγκωσε τα χείλη κρυφά. Η κυρία Άννα πήγε να πάρη το σκάκι από τη γωνιά. Ο Κώστας πρόσεξε να πη στην Άλίκη χωρίς να την άκούση ή κυρία Άννα.

Παρακάλει να χάση.

Η Άλίκη γυρίζοντας προς την θερμάστρα σταυροκοπήθηκε βιαστικά...

Κάθησαν κι' άρχισαν να παίζουν.

Η Άλίκη πήρε ένα βιβλίο και ξεπλώθηκε σ'ό ντιβάνι. Φαινόταν όμως να μη διαβάξη αλλά να παρακολουθ'η με τρόπο της στάσις τους, το παιχνίδι τους.

Οι παίχτες σοβαροί και άμιλητοι χτυπιόνταν.

Ποτέ άλλοτε ή Άλίκη δεν τους θυμώταν να παίζουν με τόσο σοβαρότητα.

Ελάτε άρχητε. Είπε σέ μιά στιγμή ή κυρία Άννα εκνευρισμένη από το άργό παίξιμο του άξιωματικού.

Εμένα ο λόγος μου, είναι λόγος μου. Είπα; στη στρατιωτική μου τιμή γι' αυτό προσέχω.

Δεν είναι δικαίωμά μου; Αν κερδίσετε;... Ναί!

Δεν λέω όχι... Άλλά το παρακάνετε.

Κάμενε και σεις το ίδιο... να μη σ'ας πέφτουν τα φρούρια το ένα ύστερα από το άλλο και, θυμώνετε... χτυπώ το βασιλεία σας!

Η κυρία Άννα συγκατένευσε.

Αιχμάλωτος κατέστη, ο δόλιος Ίούδας, είπε ψέλλοντας ο Κώστας.

—Και είμαι άκριβής κυρία μου στο ραντεβού μας.

ΑΝΤΩΝΗ ΓΟΥΝΑΡΗ

—Η κυρία Άννα νευρίασε τρομερά. Τη χέρι της πήγε να κάρη μιά ζορηή κινήμα συγκρατήθηκε.

—Με τίς ύγειε, μου.

—Έχασες μαμά.

—Ναί παιδί μου είπε θλιβερά ή κυρία Άννα. Και σηκώθηκε. Μιά λάμψη θάρρους άστράφη στα μάτια του Κώστα.

Δεν της ξέφυγε της Άλίκης και τρέχοντας κοντά του του έσφιξε το χέρι ζωηρά.

—Ούαι τ'εις ήττημένοις έκαμε παρηγορητικά ο Κώστας.

Της κυρία Άννας της κακοφάνηκε πολύ. Κι' ο Κώστας μετάνοιωσε πολύ που το έσ' άσολόγιστα το είπε.

—Με συγχωρείτε, είπε σπεύδοντας να έπανορθώσει τη γκάφα του.

—Καλά, καλά κύριε Κώστα, έκαμε νεαρικά ή κυρία Άννα, δικό μου το λάθος. Άν πρόσεχα δεν θάχαπα!

—Μαμά άναλαμβάνω εγώ. Παίζουμε;

—Όπως θέλετε, είπε ή κ. Άννα.

—Α; ένα άλλο βράδυ παίζουμε μαζί, είπε ο Κώστας κ' έτοιμάστηκε γιά να φύγη.

Τόν συνόδωσαν ως τη ξώπορκα Χωμ' έστησαν θερμά πάλι, ώρισαν να ξαναπ'η τ' άλλο βράδυ, όπως πάντα άπ' τον καιρό που γνωρίστηκαν στη σάλα των λουλουδιών, ένα βράδυ έδω και τρία χρόνια.

Άμα γύρισαν ή Άλίκη ρώτησε την κυρία Άννα:

—Δεν κατάλαβα τον δρον.Τι παίζατε;

—Τίποτα... Σχεδόν τίποτα...

—Μά τότε γιατί πικαιρίστηκες;

—Αί, παιχνίδια είν' αυτό παιδί μου; και χωρίς να το θέξ'παθαίνεσαι.

—Εσένα κάτι πήρε τ' αυτό μου πως σ'είπε, γιά ν' άκούσω.

—Παρακάλει να κερδίσω... κ'έγω ξέρεις ύστερα χωρίς να ξέρω τι κάνω σταυροκοπήθηκα και παρακαλούσα να χάσης.

—Άλίκη;

—Τι μητέρα;

—Ο Κώστας είναι;

—Ναί!

Κι' έπεσε στην άγκαλιά της.

—Ω, γιατί δεν μου τόλεγες πρίν; Γιατί μπορούσα και να κερδίσω;

—Έσφιξε στην άγκαλιά της την Άλίκη. Ύστερα τρέμοντας την έφερε να καθίση στο ντιβάνι κι' οι δυο έτσι άγκαλιασμένες τρέμοντας ξέσπασαν σ' ένα κλάμα μ' άνοφυλητό.

—Ω, πόσο όμορφο ήταν το σύμπλεγμα αυτό!

Σ' αυτή τη στάσι θάμειναν ώρα πολλή. Τώρα από μακριά έφταναν οι ήχοι της σά'λιγγας που ήχοισε το σιωπητήριο και νανούριζε το γλυκό ύπνο των νανούτων. Τσως-τσως—ποιός ξέρει!— Και του Κώστα.

ΑΝΤΩΝΗ ΓΟΥΝΑΡΗ

ΘΕΩΝΗ

Άγριωτά και σμαραγδένια τα παλάτια μου, που τάχιστα νά 'ορής να κατοικήσης...

Παραμυθένια Όνειράτα—ω, φως από τα μάτια μου [Β' άναστήσης.

Βασίλισσα κι' Άρχόντισσα του Νού μου, [θ' άναστήσης.

Και θάρθουν αΰλες μορφές, άγνοπαρθένες και τών καιρών, που πέρασαν, νεράιδες [ζωτικές...

Θάρθουν κοπέλες πουΰθυσαν Ήλιοπαρμένες / δόλφινες ντυμένες Άλουργίδες νυφικές.

Θάρθουν λουλούδια! Άγγελιοι κι' ούροί... κι' όρφέας με τη λύρα του να τραγουδήση αΰλες μορφές άπόκοσμες. Τελετουργία [ιερή,

που φέρνει της γλυκειάς χαράς, τ' άσούγκριτο μεθύσι.

Κι' άκόμα θά βρεθούν στο μαγικό γιορτάσι, κι' αυτές, πουχαν στα μάτια τους, χρώμα [σάν Ήλιοτρόπι.

Και που ή Άργ'στα κύματα είχε χάσει. Ή λευκωσία, ή Λύδια, ή Παρθενόνη.

Και γώ, νερός στα πόδια σου, ω, φως [άπό τα μάτια μου.

Θά σε θεωρώ Βασίλισσα, κι' άρχόντισσα [του νού μου...

Θέση Σύν; σ' άχτιωτά που έχτισα Παλάτια μου, και κάποι άστέρι φωτεινό, κι' άσβεστο [Τ' Ουρανού μου

Τάκης Μαυροκέφαλος

*

ΔΕΙΛΙΝΟ, ΚΙ' ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΥΣ ΜΟΝΟΙ...

Δειλινό, κι' οι δυο τους μόνοι.

Η καλή του, σιωπηλή, τη ματιά της χαμηλώνει' άχ, κι' αυτός δεν τη φιλεί!

Τα χεράκια της χαιδεύει που του άπλώνει τρυφερά και σταυτή, πως τη λατρεύει λεί της άλλη μιά φορά.

Με στοργή την άγκαλιάζει, και το μάγουλό του άφίνει στο δικό της να βουλιάξη' άχ, πως κοκκινίζει Έκείνη!

Μ' άγαπάς; Την έρωτάει, μ' ή καλή του δέ μιλά...

Μέσ' στα μάτια της κοιτάει κι' ή μικρή χαμογελά...

Της χαιδεύει τα μαλλιά της, το λαμό της που λυγά' σκύβει τώρα στην καρδιά της γιά να άκούση πως χτυπά.

Κι' ή μικρή, στο μέτωπό του φίλημα δειλό άπιθώνει' σκύβει στο χαμόγέλό του και τα μάτια χαμηλώνει.

Μεθυμένος, ίκετεύει' «Έλα... κι' άλλη μιά φορά...» Και τα μπράτσα της χαιδεύει που του άπλώνει τρυφερά...

Κ. Π. Δεσκ.

ΤΑ ΜΑΛΛΑΚΙΑ ΣΟΥ

Άγάπη μου, με τα χρυσαφένια μαλλάκια σου, τι έξωτική, τη ύπερκόσμια έμμορφάδα, που έχεις! Είναι ένας άγγελος παύωρος! Θυμάσαι; που καθόμασαι στη δροσερή άμμουδιά, κάτω άπ' τ' άπαλό σελήνοφωτο. που σκορπιέται άφειδώλευτα και βαλσαμώνει καρδιές κτυπημένες άπ' τα βέλη του έρωτα. Το κεφαλάκι σου έμοιαζε σάν ένα μικρό σαγηνευτικό ουδανό γεμάτο άπ' άστράκια, που βγάζανε λάμψεις μαγευτικές, που με τραβούσαν σάν μαγνήτη.

Έκει καθισμένη όνειρενόμαστε, ότι κολυπούσαμε, πλάι-πλάι, σε μιά λίμνη άπάτητη ευτυχίας, που στην έπιφάνεια της έαπλώμενα τα μαλλάκια σου. τα όποια σκορπιότανε άπλετο φως του ήλιου της ευτυχίας, μοιάζανε μ' ένα κομμάτι διάφανο χρυσάφι. Γύρω στη λίμνη ήταν άνθοςτολισμένα φυτά, που τα πέταλλα των άνθων τους με το φως του δροσερού άέρα, πέφτανε στα μαλλάκια σου, που μοιάζανε τότες σάν μιά άνθοδόσμη, σά μιά πηγή παραδείσιου άνθωματος λογής-λογής άνθων, που τα χρώματά τους στα όρατα, μαλλάκια σου δειγιάζανε.

Α! Λατρεντή μου, τότε πόσο ήμουνα ευτυχής.

Όταν συνερχόμαστε άπό τα όνειρά μας ξαπλώνομαστε κυττάζοντας το φεγγάρι, το μόνο σύντροφο των έρωτευμένων, που άποζητώντας γαλήνη και έλευθερία φεύγουνε στην έρημιά. Στα μαλλάκια σου μπαίνανε γυαλιστερά πετραδάκια, και βρίσκανε γαλήνη και τρυφεράδα, ύστερα από το δάρομο που τους έκανε ή σαγηνευτέρα θάλασσα. Άχ! πόσο τα ζήλευνα, πόσο τα φθονούσα, πόσο θάθελα κι' έγω νάβρισκα μιά τέτοια γαλήνη. Τότε σ' έκύτταξα με λογτάρα άλλα και με σεβασμό, γιάτι μου φαινόσυνα σάν παναγία, πουχε το φωτιστέφανό της στολισμένο με λαμπερά πετραδάκια.

Μίμης Άρκας

*

ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΑΣ

Όταν σου λέω καμιά φορά «Πάντα να ήμ' αγαπας

μονάχα θέλω κι' έννοια σου, έγω είμαι γιά [σένα

ό κόσμος είναι άχαρος, κακός, μη τον χοί [κ'ας

κάνε λοιπόν όπως κι' έγω, πουσαι το πάν [γιά μένα...

Που με κυττάξεις μαγικά, μ' έκείνη τη [ματιά σου

και λές «έγώ...» μ'ά ντρέπεσαι μικρή μου [να μού πης

Πως μ' αγαπας και με πανείς, με όλη την [καρδιά σου

κι' όμως μου λές, πως λαχταράς, το έμπα [μου να δ'ες.

Μου λές, δεν έχεις όρεξη και θέλεις μ'ά [νο νάσαι

στην πόρτα σου και να κυττάς στο δρόμο, [να φανώ.

Που όταν φεύγω με κρατάς κι' όλο μου [λές μ'ά καίσε,

είναι νωρίς» και με ρωτάς, ποτε θα έα- [ραρώθω.

Τότε μικροϋλ' άγάπη μου, στα βάθη της [ψυχής μου

νοιώθω χαρά, που είν' άφραση, μ'ά νοιώ- [θω και τη λυπη

Χαρά, γιά την άγάπη μας, το σύγλο της [ζωής μου

Λύπη, γιάτ' έχω έν' άγγελο κι' όμως αβ- [τός μου λείπει.

Μίμης Α. Κυριακίδης

ΧΑΜΕΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Πολύ σ'άγάπησα πολύ-πρώτη μ' άγάπη και [στερνή

ποτέ μου δεν το σκέφθηκα πως δ' αγα- [πώσω τόσο

και σ'της άγάπης την όρμη-να μη μπορέ [ν' άντισταθ'η

ή άρρωστη καρδούλα μου και να πονή όσ- [τόσο

Πολύ με πίκρανες πολύ-πρώτη μ' άγάπη [και στερνή

σάν μούπες της άγάπης μου βαρέθηκες τη [ζάλη

κι' όσο ή καρδιά μου αν θα ζητή-άγάπη [χάδια και φιλι

θα τα χαρίξης άστατη σ'άλλη τρελλή άγ- [κάλη

Πολύ σε πόθησα πολύ στην ύστερή μου τη [στιγμή

τόρα σάν τα γεράματα με βοήξαν κουρσε- [μένο

πόσο ή καρδούλα μου πονεί—και σάν τυ- [νον

πάνω σ'της λεύκας την κορφή το ταιρί το [χαμένο

Γκίκας Δερματάς

*

ΙΣΤΟΡΙΑ

Θέλησες κάποτε να πης—μιά ιστορία προ- [κοπής

έπειτα όμως έπαύεις και μ' άφινες στη μέση [Σε ρώτησα: «γιατί δ'ε λές;» κι' άμέσως

και μούπες «είναι τραγική, ξέρω δ'ε δ'ά σ' [έδωσες.

Πρόσθετες έπειτα τρελή—«Ναί! άγαπών- [τουςαν πάλι...

»μ' ή άγάπη άρχισε σιγά-σιγά να σβή- [ν'η...

και ή δική τους ή χαρά-μινότανε κάθε [φύση...

Κι' έγώ σε ρώτησα: «γιατί,—την ιστορία [τραγική...

»νομίζεις. Μη δ'ε ζήσας πολύ καιρό άν- [τάμα;

Μά σ'ν φοβήθηκες πολύ—και μένα ύπατο; [ω λι

μου σφάλιες στο στόμα μου τ'α'χούσιον [το κλάμα

Ηλ. Πάργιος

*

ΓΙΑΤΙ ΨΥΧΗ

Γιατί ζήτας ψυχή μου το με- [θύσι

το ύειο έκείνο το γλυκό που σ' όνει κάποτε χαρίσει το χ'άδ' «Έκείνο» τ' άπαλο;

Γιατί ψυχή μου νοσταλγικά προσμένεις [προσμένεις

λόγια ν' άκούσας τρυφερά εν' ό το πλάσμα που λατρεύεις σ'άλλη τ'ά λέγει στοργικά;

Γιατί ψυχή δεν θέλεις να ξε- [χάσης

ότι γιά πάντα έχει χαθεί και κάθε πόθο σου να θάψης σε νύημα σκοτεινό, βαθύ...

Τζέλι

33

Αλληλογραφία

Νότην Σταυράκη. —Ο «Χωρισμός» μία αλλησίδα από λέξεις χωρίς κανένα νόημα. —Χρ. Πυρπασόπουλον. —Τα «Πέρασαν κείνοι οι καιροί», και το «Χάρις στο κομψό σας μαντηλάκι» όχι δημοσιεύσιμα. Πολύ μπροσέμενος ο στίχος και χωρίς καμιά βαθύτερη πνοή. Διαβάστε πρώτα προσεκτικά «Ελληνες δοκίμοι ποιητές και κατόπιν δημοσιεύετε. Αυτοί που δημοσιεύουν τραγούδια σας όχι μόνον δεν σας κάμουν καλό, αλλά σας βλάπτουν. —Α. Α. Α. Πάργαν. —Μή βιάζεσθε. Για να τα κρατάμε σημαίνει πως κάτι έχουμε υπ' όψιν μας. Γι' αυτό που μας γράφετε μπορείτε να μείνετε άπολύτως ήσυχος. Δεν πρόκειται να δημοσιευθούν στη θέση που φοβάσθε. Στείλτε μας μία ήθογραφική καρδιάνα (μέχρι μία σελίδα Τικ-Τάκ) από την πόλιν σας. —Κούλην Άσφυρτήν. —Δεν άνεγνώσθη ως μη έκκληρόν τους όρους μας. Γράψτε το από τη μία όψη του χαρτιού και ξαναστείλτε το. Ζήτημα άρχης βλέπετε. —Άναστ. Άσεπτιάν. —Τα «λίγα χρόνια άργότερα» τριμερά μεγάλο αλλά και όχι επιτυχημένο. Στείλτε το πουθενά άλλοι. —Λαγκούμ. —Άλεξάνδρεια. —Γιά τα καλά σας λόγια σας ευχαριστούμε. Επίσης για την συμμετοχή της θυγατρός σας στον μεγάλο μας διαγωνισμό. Από τα τραγούδια σας βρίσκομε κατάλληλα, άν και άρεκάτα μεγάλα, τη «Βεδούνα» και το «Πάψε πλέον να τραγουδάς». Η «Μητέρα» όχι καλό. Ο στίχος θέλει περισσότερο δούλεμα και το μέτρο διόρθωμα. Στείλτε το πάλι. —Παν Παπαδόπουλον. —Καλό. Θά δημοσιευθή. —Χρ. Γέρονταν. —Στη «Μεταμέλεια» δεν κατορθώσατε ν' αποδώσετε τις εικόνες καλά, μολονότι θυσιάσατε 9/10 του έργου στην περιγραφή του και περιορίσατε την ούσια σε λίγες γραμμές. Το «Ορανό» κι' αυτό όχι καλό. Η γλώσσα πολύ άκατάστατη για παράδειγμα γράφετε «υπείκοντα» νοιώθει κλπ. και το θέμα ρηχό. Προί έχετε. Η «Άγάπη» και η «Νειότη... άγνόης» (βλέπετε κι' εδώ η γλώσσα είναι άκατάστατη. Ένθ' η πρώτη λέξις του παραπάνω τίτλου (Νεότης) είναι δημοτική, η δεύτερη (Άγνόης) είναι στη καθαρεύουσα), καλά και θά δημοσιευθούν με την σειράν των. «Τό πάθημα της Κυρά Λένης» δεν έχει το απαραίτητο για εύθυμογράφημα πνεύμα και πολύ ξερή ή υπόθεσις του. Απορρίπτεται. —Στρατήν Παπαδάκη. —Ο «Προξεντής» γραμμένο από τέσ δυό όψεις του χαρτιού και δεν ελήφθη υπ' όψιν, ξαναγράψτε το και ξαναστείλτε το. —Έχ. Κοντού. —Τό γράμμα σας διεβιάσθη εις την διεύθυνσιν να ενεργήσῃ επί των παραπόνων σας. Τό «Τραγική Διήγησις» θά διορθωθῇ και θά δημοσιευθῇ σε ειδική σελίδα που θά καθιερώσωμε λίαν προσεχώς διά τους νέους διηγηματογράφους. —Τάχην Μαυροκέφαλον. —Τό διήγημά σας μάς είνε γνωστό. Στείλτε κανένα άλλο και έφ' όσον είνε καλό θά δημοσιευθῇ στη σελίδα που θά καθιερώσωμε από της άνακαινίσσεως. —Μαφ. Βασιλοπούλου. —Καλό αλλά ακατάλληλο για τό Περιοδικό μας. Τό ψευδώνυμό σας δεν συμβιβάζεται με την εποχή μας όπως και τό θέμα για τό όποιο γράφετε. Στείλτε άλλ λο χωρίς ν' άνακατευτείτε... —Ηλ. Κυνηγόπουλον. —Τουαίτης φύσεως συνεργασίαν άναγνωστών κατ' άρχην δεν δημοσιεύομε. Μπορείτε να στείλετε λογοτεχνικήν εργασία. —Ζαφ. Κουφόν. —Αφού τό καταλαβαίνετε καί μόνοι σας πως ό στίχος δεν... ρημάει τότε γιατί

επιμένετε; Τό γράφετε μάλιστα, διαβάστε τό να ικανοποιηθῇτε. Παίρνω πένα χαρτί και καλαμάρι Τους πρώτους στίχους κάθονται να γράφω Όμως ό εις με τόν άλλον δεν ρημάει... Φλοίσβον Κυμάτων. —Ευχαριστούμε. «Η καρδιοκλέφτρα» καλό και θά δημοσιευθῇ. Βασ. Ζερβάκον. —Καλό θά δημοσιευθῇ. Ν. Σκανδάνον. —Τό διήγημά σας έγκριθῆν θά δημοσιευθῇ εις την νέαν σελίδα. Έκ λάθους εις τό παρελθόν τεύχος σας άπαντήσαμεν με τό όνομα Σταθάτον άντί του ποιητικού σας. —Ηρ. Γεωργιάδου. —Η «Ψυχή της» καλό και θά δημοσιευθῇ. Θέλω, ένταύθα. —Τάς διευθύνσεις της διδος Μονογυιού και του κ. Γιάγκου Δημητριάδου δεν τάς γνωρίζομεν. Παρακαλούνται να μάς τάς γράψουν διά να σας άπαντήσωμεν. —Διόν. Μορατίδου. —Καλό. Έγκρίνεται. —Άθηνάν Φίλιππου. —Επίσης. Παρακαλείσθε άλλοτε να γράφετε τό κάθε τραγούδι σε ιδιαίτερο χαρτί. —Χρ. Ζούμπον. —Τό «Στη πεθαμένη» όχι καλό. Πολύ ακατάστατος ό στίχος. Διορθώστε το και στείλτε το. —Άντ. Βαλασιμίδην. —Τά πεζά σας δεν μάς ικανοποίησαν. Διαβάστε πρώτα. Ξερετε πως τό πεζογράψουδο είνε τό δυσκολότερο φιλόλογικό μέρος; —Παναγ. Γιαννουδάκη. —Έγκρίνεται. —Έμμ. Παπαεμμανουήλ. —Περάστε από τό γράφειαν άν έχετε την καλωσύνη να συνεννοηθῶμε για τό ζήτημα που μάς γράφετε. Κάθε Τετάρτη βράδυ 7-8 είμεθα εις την διάθεσιν των φίλων μας. —Κύμα Έπιτανήσου. —Καλά και θά δημοσιευθῶν. Γιατί γράφετε όμως από τέσ δυό όψεις του χαρτιού; «Αν επρόκειτο για λογοτεχνική εργασία δεν θά ελάμβάνετο εξ αίτίας αυτού υπ' όψιν, αλλά με πόσα ψευδώνυμα γράφετε; «Αγγ. Άμπελάν. —Τό διήγημά σας μοιάζει περισσότερο με περιληψιν κινηματογραφικού έργου παρά με λογοτεχνίαν. Φτωχό σε εικόνες, κενό σ' έννοια, χωρίς καμιά περιγραφική προσπάθεια. Διαβάστε επί του παρόντος. —Λέων Π. —Απορρίπτεται. —Γ. Α. Μιχαήλ. —Οι χωρισμένοι καλό και θά δημοσιευθῇ. Για τα καλά σας λόγια σας ευχαριστούμε. —Γιάννην Μπουσένην. —Τό προκοσμίφωνο καλό θά δημοσιευθῇ. Σας ευχαριστούμε.

Εις τους λοιπούς θά άπαντήσωμεν εις τό προσεχές.

Όσοι εκ των άνωτέρω απέστειλαν συνεργασίαν χωρίς τό όρισθέν δικαίωμα κοίσεως παρακαλούνται όπως μάς τό άποστείλουν. Διαφορετικά η συνεργασία των δεν θά δημοσιευθῇ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΛΛΟΝΩΝ

Υπενθυμίζεται εις τάς ύποψηφίας ότι όσαι θα συγκεντρώσουν 400 ψήφους θά αναδημοσιευθῇ η φωτογραφία των άμέσως εις καλλιτεχνικήν μεγέθυνσιν. Παρακαλούνται συνεπώς από τούδε όσαι πλησιάζουν τόν άνωτέρω αριθμόν ψήφων να διέλθουν από του κ. Ξανθάκη διά να φωτογραφηθώσιν.

Επίσης τονίζεται ότι η ψηφοφορία διά τόν διαγωνισμόν κνημών έχει μόνον συμβουλευτικόν χαρακτήρα και ότι ούδεμίαν ύποχρέωσιν αναλαμβάνει τό «Τικ-Τάκ» διά την έκλογήν η μη της ύποψηφίας εκείνης του διαγωνισμού κνημών η όποια θά συγκεντρώσῃ τους περισσότερους ψήφους. Η έκλογή θά γίνη υπό επιτροπής τα όνόματα της όποιας θά αναγράφουμε έν καιρόφ.

Γ. Ν. Πολίτην Τσιντζωνα-Σπάρτης. —Θά ζητήσωμε προηγουμένως την άδειαν

και άν μάς επιτρέψουν ευχαρίστως. —Διδον Α. Σ. —Η μία φωτογραφία σας δημοσιεύεται. Τών κνημών είναι ακατάλληλος. Θέλετε περάστε από τό γραφεία μας να σας εξηγήσωμε κάτι που σας ένδιαφέρει. Δίδα Άγγελική Καμβάτου. —Παρακαλείσθε να διέλθετε τό ταχύτερον από τό γραφεία μας δι' ύπόθεσιν σας. —Δίδα Μαρία Θεόδωρου, Ζάκυνθον. —Ελήφθη και θά δημοσιευθῇ άν και προφανώς σας άδικεί η φωτογραφία. —Δίδα Σ. Άν. —Φωτογραφία σας ελήφθη και άσφαλώς δύνασθε να λάβετε μέρος εις τόν διαγωνισμόν. Σας παρακαλούμε μόνον να περάσετε από τόν κ. Ξανθάκη να σας βγάλη δωρεάν μίαν φωτογραφία της προκοπής γιατί αυτή που μάς στείλατε δεν θά βγῇ καλό κλισέ. Αί λοιπαι ληφθεΐσαι φωτογραφίαι έπιβλήθησαν εις την επιτροπήν προς έγκρισιν.

Δημοσιεύονται όσοι ψήφοι φθάνουν εις τό γραφεία μας μέχρις έσπέρας Κυριακής. Δις Νκυσιάκ Μοραίτου. —Έκ προηγουμένων 346 ψήφοι. Κατίνα Μηνιάτη 4, Αννόςος Κακολέρης 10, Στ. Φούκης 5, Τάσος Άθανασόπουλος 5, Γεώργιος Πολίτης 3, Α. Δελέρνα 1, Πίπης Έννος 1 Σύνολον 375 ψήφοι.

Δις Καίτη Νάκου. —Έκ προηγουμένων ψήφοι 355, Διονύσιος Χατζίδης Άδρια 8, Γ. Κοντογιαννόπουλος Περιαιώς 1, Δαλέρμα Πάτρας 1, Σύνολον 373 ψήφοι.

Δις Έλένη Βλάχου. —Έκ προηγουμένων 262 ψήφοι. Μάντικας Παγγιαίου 3, Α. Κωνσταντίνου «Αχιλλέως» 1, Γ. Παπαναγιώτου «Πανελληνίου» 1, Έζων Λι 9, Ν. Χατζηαγγέλου 1, Γ. Νικολόπουλος 1, Άλκης Μ. 1, Ε. Δεσποτόπουλος 1, Σύνολον 280 ψήφοι.

Δις Νίτσα Λάμπρου. —Έκ προηγουμένων 265 ψήφοι. Α. Ε. Κ. 10, Σ. Κουρατίνο 3, Λοχίας Μανέτας Φλώρινα 4, Σύνολον 282 ψήφοι.

Δις Καίτη Λάρδη. —Έκ προηγουμένων 210 ψήφοι. Ο κ. Ξ. 25, Μάξ. Μορίτς 12, Μαρίκα Φιλοπούλου 1, Ν. Χατζηαγγελης 1, Σύνολον 249 ψήφοι.

Δις Νίτσα Κ. Άργοστόλιον. Έκ προηγουμένων 161 ψήφοι. Μαρίκα Ν. Σκαλβουνάκη 7, Α. Σκαλβουνάκης 22, Σύνολον 190 ψήφοι.

Δις Άθανασία Μαλάνοβιτς, Αίγυπτος. Έκ προηγουμένων 77 ψήφοι. Α Άλεξάνδρης Σπάρτη 12, Ι. Στάμμον Άθήνα 10, Εύαγγ. Τραπεζούντιος Θεσσαλονίκη 5, Σύνολον 104 ψήφοι.

Δις Νίνα Ζανέττου. —Έκ προηγουμένων 189 ψήφοι. Δομ. Δελέρμου Πάτρα 1, Νίνα Δελέρμου 1, Γ. Δάρας Ι. Χ. Φάτιν Σύνολον 197 ψήφοι.

Δις Φιρή Σταματιάδου. —Έκ προηγουμένων 214 ψήφοι. Γ. Μάλλιος Πάτρα 4, Σ. Τζοβάννης Βρύνιο Λακωνίας 7, Σύνολον 226 ψήφοι.

Δις Τούλα Στεργιάκη. —Έκ προηγουμένων 10. Γ. Παπαναγιώτου 5 Σύνολον 15 ψήφοι.

Δις Μπεμπέκα Ραζή. —Κ. Κ. 10, Μ. Ζουμανέλης 1, Ούρανία Ζάππα 1, Καρόλης 1, Άνεμος 1, Μοτέρα 1, Ι. Δημητρίου 1, Μ. Β. Κωνσταντίνου 1, Πόπη Μαυροδίνου 1, Λουκάς Μαγγώνης 1, Έλένη Κοντού 1, Άννα 3, Άγνωστος 1, Δημητρίου 1, 6 κ. με την μοτοσυκλέτα 1, Σύνολον 28 ψήφοι.

Δις Λεοβία Σημαντήρη. —Α. Άρβαντόπουλος Θεσβνίκη 4, Ν. Π. Άρβαντόπουλος 1, Θ. Σημαντήρη 1, Πλ. Δεδούλου 1, Δημ. Οικονόμου 1, Μ. Πουσιπούλδης 1, Ε. Φωτόπουλος 1, Δ. Ακριβίδης 2, Ν. Γουναρογλου 1, Σύνολον 13 ψήφοι.

Δις Ζών-Λάβι. —Σοφία 1, Χάρης Άδωνης 1, Σύνολον 2 ψήφοι.

Δις Νινή Λεών. (κνήμαι). —Έκ προηγουμένων 13 ψήφοι. Βάνια 5, Σύνολον 13 ψήφοι.

Δις Κρίζα Τ. (κνήμαι). —Γ. Μάλλιος Πάτρας 3.

Δις Νικολαΐδου (κνήμαι). —Έκ προηγουμένων 54 ψήφοι. Κ. Κ. 10, Ν. Πετραπόπουλος 10, Άσπασία Μιχαηλίδου 12, Σύνολον 91 ψήφοι.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνη σας τα περσινά σας φορέματα με γερμανικά βαφές μάχκας

ART

και θά γίνουν έντελώς καινούργια.

Αί βαφαί ΑΡΤΙ πωλούνται εις τα φαρμακεία και τα έμπορικά της συνοικίας σας εις 60 μωδέρνους χρωματισμούς.

Γενικός Άντιπρόσωπος
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήνα.
Λέκα 21α.

ΠΑΓΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Επὶ τὴν δίσκον...
Εν... τῇ...
Ο ψηφίζων

Γνωστός και σοβαρός επιστήμων ηλικίας 35 ετών εγκατεστημένος ένταύθα ζητεί εις γάμον Δεσποινίδα η και νεαράν χήραν, χρηστήν έχουσαν μακατήρα δετικόν, ελικοκνήν και φιλήφθη, μετρίαν τοιλάχιστον μόρφωσιν και προικα άνάλογον. Άκολουθεί την προτοτυπίαν ταύτην, επειδή η περίη της ζωής τόν έπεισεν, διά τα ές ύπολογισμό και μεταξύ άνωστον γεγόμενα συνοικέσια μόνη, ως επί τό πλείστον, επιτυχάται, διότι άμφοτέρα τα μέρη δεν παραφέρονται από αισθηματικούς λόγους, που αΐταποδόν, και παρακαλεί τους κ. κ. Γονείς και κηδεμόνας των ένδιαφερομένων προς άποφυγήν μακροχρόνιου και ασκόπου άλληλογραφίας, να δώδον λεπτομερείς και σαφείς πληροφορίες, διά κάθε τι που άφορά το προταθηρόμενον πρόσωπον. Διεύθυνσις: κ. Μαρ. Γωάννου διά Π. Π.

Poste-Restante
Άθήνας

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

ΕΧΟΜΕΝ ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Λιεθέσαμεν διά 600 άτομα Σερόβιτσια φαγητού κατά τό παραταθέν γεύμα υπό του δήμου Άθηναίων εις τό 3ον διεθνές

BYZANTINOLOGΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

ΥΑΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΣΟΛΩΝΟΣ Ι. ΣΙΔΕΡΗ - ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΡΟΣΙΑ ΝΕΟΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑ

Αποδοτική φαρμακική Κρέμα για τὴν Παιδείαν 17 - Βερανιέρου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΑΘΑΝΑΗΛ Η ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

Κρέπ - ντε - τιν από Δρχ. 700
Κρέπ Ζωρζέτ από » 750
Κρέπ Σατέν από » 1100
Κρέπ Μαροκέν από » 1050

ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ ΒΡΑΔΥΝΑ ΝΥΜΦΙΚΑ

Αί παραγγελίαι παραδίδονται έν ανάγκη και έντός 24 ώρων.

“ΛΙΝΤΟ”

ΝΙΚΗΣ 10 - ΠΡΩΤΟ ΠΑΤΩΜΑ

ΠΑΛΤΑ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ δέμαλλα με μεταξωτές φόδρες επί παραγγελία.

Από 950 και άνω
ΤΑΤΕΡ Φαντεζί από 1200 και άνω

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΦΑΣΟΝ

“ΛΙΝΤΟ”

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

GRITNIL

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΦΙΛΚΟ

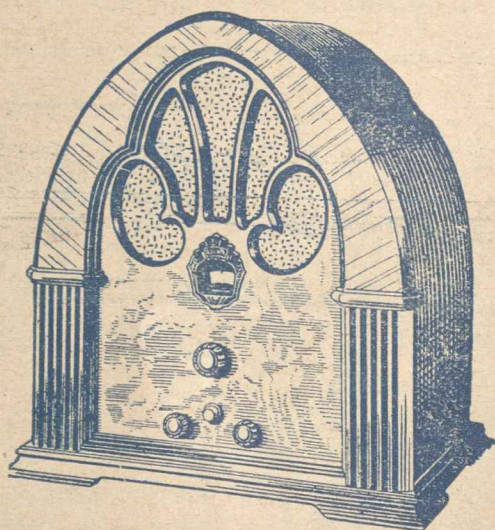
ΑΡΜΟΝΙΚΑ
ΥΠΕΡΕΤΕΡΟΔΥΝΑ

5

7

9

ΚΑΙ II

ΛΥΧΝΕΙΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΛΟΝ ΦΙΛΚΟ

ΟΔΟΣ ΜΕΘΥΜΝΗΣ 35 (ΠΛΑΤ. ΑΜΕΡΙΚΗΣ)

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΟΛΑ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΣΟΒΑΡΟΙ ΜΕΤΑΠΩΛΕΙΤΑΙ